AMBER YILLIKLARI

ROGER

ZELAZNY

AMBERDE DOKUZ PRENS

AMBER YILLIKLARI

BİRİNCİ CİLT
Amber'de Dokuz Prens

ROGER ZELAZNY

Çeviren: BARIŞ E. ALKIM

Tarayan: Eylem Yurtsever
Düzenleyen: eldkaan

BİRİNCİ CİLT

AMBERDE DOKUZ PRENS

Bölüm 1

Bana neredeyse sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, bitiyordu artık. Ayak parmaklarımı oynatmaya çalıştım, başarılı oldum. Bir hastane yatağında boylu boyunca yatıyordum ve bacaklarım alçıdaydı, yine de hâlâ bana aittiler.

Gözlerimi sımsıkı yumdum ve açtım, üç kez.

Oda duruldu.

Hangi cehennemdeydim?

Sonra sis ağır ağır dağıldı ve adına bellek denilen şeyin bir kısmı geri döndü. Geceleri, hemşireleri ve iğneleri anımsıyordum. Ne zaman zihnimde bir şeyler berraklaşacak olsa, içeri biri gelip bana bir şeyler batırıyordu. Böyle olagelmişti işte.

Evet. Gerçi şimdi, yarı yarıya kendimde sayılırdım. Durmaları gerekirdi.

Değil mi?

Şu düşünce çullandı beynime: Belki de değil.

İnsana özgü güdülerin saflığına yönelik doğal bir şüphecilik geldi ve göğsümün üzerine çöreklendi. Fazlaca uyuşturulduğumu anlayıverdim birdenbire. Kendimi nasıl hissettiğime bakılırsa bunun için gerçek bir neden yoktu ve eğer bunu sürdürmek için para alıyorlarsa, onların durmaları içinde ciddi bir neden yoktu. Öyleyse numara yap ve uyuşturucunun etkisinde kal, dedi bir ses, bilge de olsa benliğimin en kötü tarafı.

Ben de öyle yaptım.

Aşağı yukarı on dakika sonra bir hemşire kafasını kapıdan uzattı ve ben hâlâ horluyordum elbette. Kadın gitti.

O âna kadar olan bitenin bir kısmını toparlamıştım. Bir kaza geçirmiştim, bunu belli belirsiz anımsıyordum. Kazanın sonrasında olanlar hâlâ bulanıktı; öncesinde olanlar hakkındaysa ne desem yalan olurdu. Ama önce bir hastaneye yatırıldığımı, sonra bu yere nakledildiğimi hatırladım. Neden?

Bilmiyordum.

Bununla birlikte bacaklarım gayet iyiydi, hem de üzerinde durabileceğim kadar iyi. Gerçi kırılışlarının üzerinden ne kadar zaman geçtiğine dair bir fikrim yoktu... ama biliyordum ki kırılmışlardı.

Sonra oturdum. Bunu yapmak için gerçekten uğraşmam gerekti, çünkü kaslarım çok yorgundu. Dışarısı karanlıktı, pencerenin ötesinde bir avuç yıldız çırılçıplak duruyordu. Onlara göz kırparak karşılık verdim ve bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım.

Başım dönüyordu, ama az sonra duruldu ve yatağın başındaki parmaklığa tutunarak ayağa kalktım, ilk adımımı attım.

Tamam. Bacaklarım beni taşıyordu.

Demek ki, kuramsal olarak, durumum yürüyebilecek kadar iyiydi. Tekrar yatağa ulaştım, uzandım ve düşündüm. Ter basmıştı, titriyordum. Gözümün önünde renkli benekler vesaire görüyordum.

Danimarka Eyaleti'ne bir çürük kokusudur çökmüştü...

Bir araba kazası olduğu geldi aklıma. Hem de feci bir kaza... Sonra kapı ışığın içeri girmesine izin vererek açıldı ve kirpiklerimin arasından eli şırıngalı bir hemşire gördüm.

Yatağımın yanına yaklaştı; koyu renk saçlı, koca elleri olan bir hippi karısıydı.

Tam yanıma geldiğinde doğruldum.

"İyi akşamlar," dedim.

"Şey... iyi akşamlar," diye karşılık verdi.

"Ne zaman taburcu oluyorum?" diye sordum.

"Bunu doktora sormam gerekecek."

"Sor o zaman," dedim.

"Lütfen kolunuzu sıvayın."

"Sağ ol, kalsın."

"Bir iğne yapmak zorundayım."

"Hayır değilsin. İhtiyacım yok."

"Korkarım bunu söylemek doktora düşer."

"O zaman çağır buraya da söylesin. Bu arada, iğneye izin vermeyeceğim."

"Korkarım bu konuda emir aldım."

"Eichmann da almıştı, bak başına neler geldi," dedim ve başımı ağır ağır iki yana salladım.

"Pekâlâ," dedi. "Bunu haber vermem gerekecek..."

"Lütfen öyle yap," dedim. "Hazır gitmişken, ona yarın taburcu olmaya karar verdiğimi de söyleyiver."

"Bu imkânsız. Yürüyemiyorsunuz bile... ve iç kanama geçirdiniz..."

"Görürüz," dedim. "İyi geceler."

Kadın yanıt vermeksizin vınlayıp gitti. Ben de orada yattım, düşünüp taşındım. Görünüşe göre bir tür özel yerdeydim... demek ki birileri faturayı ödüyordu. Kimleri tanıyordum? Gözümün önüne ne bir akrabam geliyordu, ne de arkadaşlarım. Geride ne bırakmıştım? Düşmanlar mı?

Bir an düşündüm.

Hiç.

Bana böyle bir iyilik yapmayı düşünecek hiç kimse yoktu. Aniden anımsadım: Arabamla bir uçurumdan aşağı uçmuş ve gölü boylamıştım. Tüm anımsayabildiğim buydu. Sonra ben...

Kendimi zorladım ve yine ter boşandı.

Kim olduğumu bilmiyordum.

Ama kendimi meşgul etmek için oturdum ve tüm sargıları söktüm. Sargıların altında sağlam görünüyordum ve yapılacak doğru şey bu gibi gözükmüştü. Karyolanın başından söktüğüm demir bir çubuğu kullanarak sağ bacağımın alçısını kırdım. Birdenbire buradan acilen çıkmam gerektiği, yapmam gereken bir şey olduğu hissine kapılmıştım.

Sağ bacağımı kontrol ettim. Sağlamdı.

Sol bacağımdaki alçıyı parçaladım, ayağa kalkıp dolaba baktım.

Hiç elbise yoktu.

Derken ayak seslerini işittim. Yatağıma döndüm, kırık alçıların ve sökülmüş bandajların üzerini örttüm.

Kapı bir kez daha içeri doğru savruldu.

Sonra her yarım aydınlığa boğuldu ve karşıma beyaz ceketli, eli ışık düğmesinde duran bir çam yarması dikildi.

"Bu hemşireye zorluk çıkartma olayı da neymiş?" diye sordu, artık uyku numarası yapmak olmazdı.

"Bilmem," dedim. "Neymiş?"

Bu onu bir iki saniye oyaladı, ardından çatık kaş "Şimdi iğne zamanı," dedi.

"Sen doktor musun?" diye sordum.

"Hayır, ama sana iğne yapma yetkim var."

"Ben de itiraz ediyorum" dedim, "çünkü bu benim yasal hakkım. Sana ne oluyor?"

"İğneni olacaksın," dedi ve yatağın sol tarafına geçti. Elinde o ana kadar görmediğim bir şırınga vardı.

Çok alçakça bir darbe olduğunu söyleyebilirim, kemerin neredeyse on santim aşağısına vurmuştum ve bu, adamı dizlerinin üstüne çökertti.

“____ ____!!" dedi biraz sonra.

"Hele tükürme menziline gir de," dedim, "gör bak neler oluyor."

"Senin gibi hastalarla başa çıkmayı biliriz," diye soludu.

Harekete geçme zamanının geldiğini anlamıştım.

"Elbiselerim nerede?" diye sordum.

“____ ____!!" diye yineledi.

"O zaman sanırım seninkileri almam gerekecek. Elbiselerini bana ver."

Üçüncü tekrardan sonra canım sıkıldı, ben de çarşafı başına geçirip demir çubukla bir güzel marizledim.

Herhalde iki dakika sonra, Moby Dick'in ve vanilyalı dondurmanın rengine bürünmüştüm. Çirkindi.

Adamı dolaba tıktım ve parmaklıklı pencereden baktım. Eski Ay'ın Yeni Ay'ı kollarına aldığını ve kavakların üzerinde birlikte asılı durduklarını gördüm. Çimen gümüş gibi pırıldıyordu. Gece, güneşle hafifçe bozuluyordu. Bu yerin neresi olduğunu anlamam olanak yoktu. Gerçi

görünüşe göre binanın üçüncü katıydı ve sol altımdan dörtgen şeklinde bir ışık birinci katta, ardında uyanık birisi bulunan bir pencere vardı.

Böylece odayı terk ettim ve koridoru gözden geçirdim. Koridor, solda penceresi parmaklıklı bir duvarla son buluyordu ve karşılıklı ikişerden dört kapı vardı. Belki benimki gibi odalara açılıyorlardı. Gidip pencereden baktım, daha çok çimen, daha çok ağaç ve gece gördüm, yeni bir şey yoktu. Dönüp diğer yolu tuttum.

Altında hiçbir ışık görünmeyen kapılar, kapılar, kapılar ve bana fazlaca büyük gelen ödünç ayakkabılarımın içinden gelen ayak seslerim.

Duvar saatine bakılırsa, beşi kırk dört geçiyordu. Demir çubuk kemerimde, hastabakıcı ceketinin içindeydi ve yürüdükçe kalça kemiğime sürtünüyordu. Tavanda her on metrede bir yaklaşık kırk mumluk bir lamba asılıydı.

Sağdan aşağı inen bir merdivene geldim. İndim. Basamaklar halı kaplı ve sessizdi.

İkinci kat benim bulunduğum kata benziyordu, sıra sıra odayla doluydu, ben de devam ettim. Birinci kata inince sağa dönüp, altından ışık sızan kapıyı aramaya koyuldum.

Koridorun sonuna doğru buldum kapıyı ve çalmaya hiç zahmet etmedim.

Adam cafcaflı bir bornoz giymiş, parlak bir masada oturuyor, bir tür hesap defterini kontrol ediyordu. Burası hastabakıcı odası değildi. Başını kaldırıp bana faltaşı gibi açılmış, çakmak çakmak gözlerle baktı ve dudakları belki de kararlı yüz ifademden dolayı ulaşamadıkları bir bağırışa doğru büküldü...

Hemen ayağa fırladı.

Kapıyı ardımdan kapatıp ilerledim ve konuştum:

"Günaydın. Başınız belada."

İnsanlar konu bela olunca her zaman meraklıdırlar, çünkü odayı katetmem için geçen üç saniyeden sonra, şu kelimeler döküldü ağzından:

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim şu ki," dedim, "beni iletişim imkânlarından yoksun bıraktığınız için aleyhinize bir dava açılacak, bir tane de yanlış tedavi ve

uyuşturucu maddeleri gelişigüzel kullanmaktan ötürü. Daha şimdiden uyuşturucu krizi belirtileri gösteriyorum ve vahşice şeyler yapabilirim..."

Ayağa kalktı.

"Çıkın buradan," dedi.

Masasının üzerinde bir paket sigara gördüm. Kendime ikram ettim ve "Kapa çeneni, otur aşağı," dedim. "Konuşacaklarımız var."

Oturdu, ama çenesini kapamadı:

"Kurallara karşı geliyorsunuz," dedi.

"Öyleyse bırakalım, kimin sorumlu olduğuna mahkeme karar versin," diye yanıtladım. "Elbiselerimi ve şahsi eşyalarımı istiyorum. Hastaneden ayrılıyorum..."

"Çıkacak halde değilsin..."

"Sana soran olmadı. Ya hepsini sökülürsün, ya da yasalar önünde hesap verirsin."

Masasındaki bir düğmeye uzandı, ama vurarak elini uzaklaştırdım.

"Şimdi!" diye tekrarladım. "O düğmeye ben girdiğim vakit basmalıydın. Artık çok geç."

"Mr. Corey, çok güçlük çıkarıyorsunuz..."

Corey mi?

"Buraya kendim yatmadım," dedim, "ama bal gibi hastaneden çıkma hakkım var. Vakit geldi. O yüzden işe koyulalım."

"Bu kurumu terk edecek durumda olmadığınız büsbütün ortada," diye karşılık verdi. "Buna göz yumamam. Odanıza kadar eşlik etmesi ve sizi yatırması için birini çağıracağım."

"Sakın deneme," dedim, "yoksa ne haldeymişim, görürsün. Şimdi birkaç sorum olacak. İlk olarak, beni buraya kim yatırdı ve faturayı kim ödüyor?"

"Pekâlâ," diye içini çekti ve küçük, sarışın bıyıkları olabildiğince aşağı sarktı.

Bir çekmece açtı, elini içine sokunca işkillendim.

Emniyetini açamadan silahı elinden düşürdüm: 32 kalibre bir otomatik, çok şık; Colt. Tabancayı masanın üstünden alırken emniyeti açtım; adama

doğrulttum ve konuştum: "Sorularımı yanıtlayacaksın. Beni tehlikeli saydığın ortada. Haklı olabilirsin."

Hafifçe gülümsedi, kendine bir sigara yaktı ki eğer niyeti soğukkanlılığını ortaya koymaksa bu bir hataydı. Elleri titriyordu.

"Öyle olsun, Corey... eğer seni mutlu edecekse," dedi, "seni buraya kız kardeşin yatırdı."

"?" diye düşündüm.

"Hangi kız kardeşim?" diye sordum.

"Evelyn," dedi.

Hiçbir çağrışım yapmamıştı. Bunun üzerine, "Bu gülünç. Yıllar var ki Evelyn'i görmedim," dedim. "Ülkenin bu kısmında olduğumu bile bilmiyordu."

Omuz silkti.

"Şimdi nerede oturuyor? Onu aramak istiyorum," dedim.

"Adresi elimin altında değil."

"Bul."

Ayağa kalktı, odayı geçip bir dosya dolabına doğru gitti, çekmeceyi karıştırdı, bir kart çıkardı.

Kartı inceledim. Mrs. Evelyn Flaumel... New York adresi de değildi. Ama belleğime kaydettim. Kartta yazdığına göre, adım Carl'dı. Güzel. Daha fazla bilgi.

Silahı belime, çubuğun yanına yerleştirdim ve sonra emniyeti kapadım elbette.

"Pekâlâ," dedim adama. "Elbiselerim nerede ve bana ne kadar ödüyorsun?"

"Elbiselerini kazada kaybetmiştin," dedi, "ve bilmelisin ki bacakların kesinlikle kırılmıştı... sol bacağın iki yerinden. Ne yalan söyleyeyim, ayakta nasıl durabildiğini bilmiyorum. Ancak iki hafta oldu..."

"Her zaman çabuk iyileşirim," dedim. "Şimdi, paraya gelelim..."

"Ne parası?"

"Yanlış tedavi ve diğer şikâyetlerimi mahkemeye götürmeden halletmek için vereceğin para."

"Gülünç olma!"

"Gülünç olan da kim? Bir binliğe fit olurum, peşin, derhal."

"Böyle bir şeyi tartışmam bile."

"Bence bir düşün ve kazan ya da kaybet, sence eğer duruşmadan önce yeterince duyurursam bu yerin ismi nasıl çıkar? Hiç şüphesiz tabip odalarına, gazetelere ve..."

"Şantaj," dedi, "buna bulaşmam ben."

"İster şimdi öde, ister mahkeme emri geldikten sonra." dedim. "Hiç umurumda değil, ama böylesi daha ucuza gelir."

Eğer paraları şak diye dökülseydi, tahminlerim doğru olduğunu, bir dolap çevrildiğini anlayacaktım.

Bana ters ters baktı, ne kadar süreyle, bilmiyorum.

Sonunda, "Burada bin dolarım yok," dedi.

"Ortasını bulalım," dedim.

Bir kez daha durakladıktan sonra, "Bu hırsızlık," dedi.

"Para nakit değilse sayılmaz, Charlie. İyisi mi dökül."

"Kasamdan beş yüz çıkabilir."

"Getir."

Küçük bir duvar kasasının içindekileri yokladıktan sonra dört yüz otuz dolar olduğunu söyledi, sırf onu kontrol etmek uğruna kasada parmak izi bırakmayı istemedim. Bu yüzden parayı aldım, banknotları yan cebime tıkıştırdım.

"Buraya hizmet veren en yakın taksi durağı hangisi?"

Adını söyledi ve eyaletin kuzeyinde olduğumu gösteren telefon rehberine baktım.

Numarayı aratıp kendime bir taksi çağırttım, çünkü yerin ismini bilmiyor, onun da hafızamın durumunu öğrenmesini istemiyordum. Söktüğüm sargılardan biri başımın etrafındaydı.

O taksiyi çağırırken, yerin ismini söylediğini duydum: Özel Greenwood Hastanesi'ydi burası.

Sigarayı ezerek söndürdüm, bir tane daha aldım ve kitaplığın yanında duran kahverengi döşemeli bir koltuğa uzanarak ayaklarımı belki de yüz kiloluk yükten kurtardım.

"Burada bekleyeceğiz ve beni kapıya kadar geçireceksin," dedim.

Ağzından bir tek kelime daha duymadım.

Bölüm 2

Taksi beni en yakın kasabanın gelişigüzel bir köşesine bıraktığında saat sekiz civarıydı. Şoföre parasını ödedim ve hemen hemen yirmi dakika dolandım. Sonra bir restorana girdim, oturacak bir yer buldum ve meyve suyu, bir çift yumurta, kızarmış ekmek, domuz pastırması ve üç fincan kahve ısmarladım. Pastırma çok yağlıydı.

Kahvaltıya layıkınca bir saat ayırdıktan sonra yürümeye koyuldum, giyecek satan bir mağaza buldum ve dokuz buçuğa kadar açılmasını bekledim.

Bir pantalon, üç spor gömlek, bir kemer, birkaç takım iç çamaşırı ve ayağıma uyan bir çift ayakkabı satın aldım. Bir mendil, cüzdan, bir de cep tarağı seçtim.

Sonra bir Greyhound otobüs istasyonu buldum ve New York'a giden otobüse bindim. Beni durdurmaya kalkışan olmadı. Peşime kimse düşmemiş gibiydi. Orada oturup, parlak ve soğuk göğün altında sert rüzgarların gıdıkladığı baştan aşağı sonbahar renklerine bürünmüş kırları izlerken, kendime ve içinde bulunduğum durum hakkında ne biliyorsam gözden geçirdim.

Greenwood'a Carl Corey adıyla, kız kardeş Evelyn Flaumel tarafından yatırılmıştım. Bu, on beş gün önce gerçekleşen bir araba kazasını takiben olmuştu, bu kazada kemiklerim kırılmıştı ama artık rahatsızlık duymuyordum. Kız kardeşim Evelyn'i anımsamıyordum. Greenwood'dakilere beni uyuşturulmuş halde tutmaları tembih edilmişti, kendime gelip de onları tehdit ettiğimde yasalardan korkmuşlardı. Güzel.

Her nedense, birisi benden korkuyordu. Bundan var gücümle faydalanacaktım.

Zihnimi zorlayarak kazayı hatırlamaya çalıştım, başım ağrıyana kadar kafa yordum. Bir kaza değildi. Bu izlenim vardı içimde, gerçi sebebini bilmiyordum. Bulacaktım ve birileri bunu ödeyecekti. Hem de çok, çok kötü ödeyecekti. Korkunç bir öfke alevlendi bedenimde. Beni yaralamaya, kullanmaya yeltenen başına geleceklerden sorumluydu ve her kim idiyse, şimdi karşılığını alacaktı. Öldürmek, sorumluyu yoketmek için güçlü bir

arzu duyuyor ve biliyordum ki, bu şeyi hayatımda ilk hissedişim değildi, bu yoldan geçmişte daha önce de geçtiğimin farkındaydım. Bir çok kez.

Ölü yaprakların düşüşünü izleyerek pencereden dışarıya diktim gözümü.

Büyük Şehir'e ayak basar basmaz ilk işim en yakın berberde traş olup saçlarımı kestirmek olmuştu, ikincisiyse erkekler tuvaletinde çamaşırlarımı ve gömleğimi değiştirmek... sırtıma kaçan saçlara hiç tahammülüm yoktur da. Greenwood'daki o isimsiz şahsın 32'lik otomatiği ceketimin sağ cebindeydi. Eğer Greenwood'dakiler ya da kız kardeşim beni hemen yakalamak isterlerse, işe yarayabilirdi. Onu elimden çıkarmamaya karar verdim. Önce beni bulmaları gerekliydi ve bir gerekçe istiyordum. Ayaküstü bir öğle yemeği yedim, bir saat boyunca metroya ve otobüslere bindim, sonra sözde kız kardeşim ve umarım belleğimi canlandıracak kişi olan Evelyn'in Westchester'daki evine gitmek için bir taksiye atladım.

Daha eve varmadan, izleyeceğim yolda karar kılmıştım bile. Bu sebeple, vuruşlarıma karşılık koca, eski evin kapısı hemen hemen otuz saniyelik bir bekleyişin ardından açıldığında, ne söyleyeceğimi biliyordum. Karanlık meşeler ve aydınlık akçaağaçlar arasındaki uzun, dolambaçlı, beyaz çakıllı yoldan yürürken, ayağımın altında yapraklar çıtırdar ve rüzgâr, ceketimin kaldırılmış yakasından geçip yeni traşlı ensemi üşütürken düşünmüştüm. Saç toniğimin kokusu, eski, tuğla binanın duvarlarını, sarmalayan sarmaşıkların küflü ıtırıyla karışıyordu.

Hiçbir aşinalık hissi yoktu. Bu yerde daha önce bulunduğumu sanmıyordum.

Kapıyı çalmıştım ve bir yankı gelmişti.

Sonra ellerimi cebime soktum ve bekledim.

Kapı açıldığında esmer tenli, benli ve Porto Riko aksanlı hizmetçi kıza gülümseyip, başımla selam verdim.

"Evet?" dedi.

"Mrs. Evelyn Flaumel'le görüşebilir miyim lütfen?"

"Kim olduğunuzu söyleyeyim?"

Kardeşi Carl."

"Ah, lütfen içeri buyurun," dedi bana.

Zemini küçük somon ve turkuvaz çinilerle döşeli bir hole girdim, duvar maun ağacındandı, koca yapraklı yeşil şeyler solumdaki bölmeyi işgal ediyordu. Tavandan sarkan mineli bir cam küre sarı bir ışık yaymaktaydı.

Kız ayrıldı ve çevremde tanıdık bir şeyler arandım.

Hiçbir şey yoktu.

Ben de bekledim.

Hizmetçi şimdi dönmüştü, gülümsedi, başını eğdi ve "Lütfen beni takip edin. Sizi kütüphanede kabul edecek." dedi.

Takip ettim, üç basamak çıktık ve kapalı iki kapı bulunan bir koridordan geçtik. Solumda üçüncü kapı açıktı. Hizmetçi içeri girmemi işaret etti. Öyle yaptım, sonra eşikte durakladım.

Tüm kütüphaneler gibi, bu da kitap doluydu. Duvarlarında, ikisinde sakin manzaraların ve birinde huzurlu bir kumsalın resmedildiği üç tablo asılıydı. Zemin yeşil renkli kalın bir halıyla kaplıydı. Büyük çalışma masasının yanında koca bir küre vardı, Afrika bana dönüktü, arkasındaysa duvardan duvara uzanan bir pencere ve camdan yapılmış sekiz seyyar merdiven duruyordu. Ama duraklama sebebim bunlardan hiçbiri değildi.

Çalışma masasında oturan kadın geniş yakalı, mavili yeşilli bir elbise giymişti, uzun saçlı, kakülleri kısa perçemliydi, grup vakti bulutlarıyla normalde karanlık olan bir odadaki mum ışığının dış çizgileri arasında bir şeydi ve doğaldı, bir şekilde biliyordum bunu ve gerek duymadığını düşündüğüm gözlüğünün ardındaki gözleri Erie Gölü'nün bulutsuz bir yaz günü saat üçte olduğu kadar maviydi; bastırılmış gülücüğünün rengi, saçlarıyla uyuşuyordu. Ama bunlardan hiçbiri değildi duraklama sebebim.

Onu bir yerden tanıyor ama nereden olduğunu çıkaramıyordum.

Gülümseyişimi muhafaza ederek ilerledim.

"Merhaba," dedim.

"Otur," dedi, "lütfen." Yüksek sırtlı, koca kollu, turuncu renkli, şişkin ve tam uyuklamak için sevdiğim açıyla eğilen cinsten bir koltuk gösterdi.

Dediğini yaptım ve beni tepeden tırnağa süzdü.

"Seni tekrar ayakta ve dolaşırken gördüğüme memnun oldum."

"Ben de. Nasılsın?"

"İyi, Sağ ol. Seni burada görmeyi beklemediğimi söylemeliyim."

"Biliyorum," diye uydurdum, "ama işte buradayım, sana bir kız kardeşe yakışır kibarlığın ve şefkatin için teşekküre geldim." Sırf onun yanıtını gözlemleyebilmek için bu cümleye hafif bir ironi katmıştım.

Tam o sırada odaya muazzam büyüklükte bir köpek –bir İrlanda kurt köpeği- girdi ve masanın önüne kıvrıldı. Onu bir diğeri takip etti ve uzanmadan önce kürenin etrafında iki kez döndü.

"Güzel," dedi ironiye karşılık vererek, "senin için elimden gelenin en azıydı. Daha dikkatli sürmelisin."

"Gelecekte," dedim, "daha iyi önlemler alacağım, söz veriyorum." Ne tür bir oyun oynadığımı bilmiyordum, ama benim bilmediğimi o da bilmediği için, elde edebileceğim bütün bilgiyi almayı aklıma koymuştum. "Durumumun nasıl olduğunu merak edeceğini düşündüm ve seni bizzat görmeye geldim."

"Merak ettim, ediyorum da," diye yanıtladı. "Yemek yedin mi?"

"Hafif bir yemek, birkaç saat önce." dedim.

Zili çalıp hizmetçiyi çağırdı ve yemek istedi. Sonra "Greenwood'dan kendi başına çıkabileceğini düşünmüştüm. Bunu yapabilecek hale geldiğinde, ama bu kadar çabuk olacağını ve buraya geleceğini aklıma getirmedim."

"Biliyorum," dedim, "bu yüzden yaptım."

Bana bir sigara ikram etti ve aldım onunkini de kendiminkini de yaktım.

"Hiçbir zaman sağın solun belli olmazdı. Bu özellik, geçmişte sana sık sık fayda sağladıysa bile, yerinde olsam şimdi buna güvenmezdim."

"Ne demek istiyorsun?" dedim.

"Bir blöf yapmak için ortada çok fazla para var ve bence senin buraya böylece çıkıp gelmekle yaptığın şey de bu. Cesaretini her zaman takdir etmişimdir, Corwin, ama aptallık etme. Olup bitenleri biliyorsun."

Corwin mi? "Corey" dosyasının içine koy.

"Belki de bilmiyorum," dedim. "Bir süredir uyuyordum, hatırladın mı?"

"Yani bağlantıda bulunmadığını mı söylüyorsun?"

"Uyandığımdan beri buna fırsatım olmadı."

Başını bir yana eğdi ve o harika gözlerini kıstı.

"Düşüncesizce," dedi, "ama mümkün. Hem de çok mümkün. Bunu kastediyor olabilirsin. Belki. Şimdilik öyle yaptığına inanacağım. Eğer öyleyse akıllıca ve emniyetli bir şey yapmış olabilirsin. Bunu bir düşüneyim."

Onun bir şeyler daha söyleyeceğini umarak sigaradan bir nefes çektim. Ama söylemedi, ben de hiçbir fikrim olmayan bir ödül uğruna tanımadığım oyuncularla oynadığım bu oyunda, görünürde kazanmış olduğum avantajı kullanmaya karar verdim.

"Burada bulunmam bir şeyi işaret ediyor," dedim.

"Evet," diye karşılık verdi. "Biliyorum. Ama sen akıllısındır, bu yüzden tek bir şeyden fazlasını da işaret edebilir. Bekleyip göreceğiz."

Neyi bekleyecek? Neyi görecek? Hangi şeyi?

O arada biftekler ve bir sürahi bira geldi, ben de onun incelikli ya da üstü kapalı zannedip de üzerinde düşünüp taşınacağı gizemli ve genel sözler sarfetmek zorunluluğundan gecici olarak kurtuldum. Benimki iyi bir biftekti, içi çiğ ve kanlıydı, kıtır kabuklu taze ekmeği dişimle parçaladım ve birayı büyük bir açlık ve susuzlukla mideye indirdim. Beni izlerken güldü, diğer yandan da kendi bifteğinden küçük parçalar kesiyordu.

"Yaşama zevkle sarılmanı seviyorum, Corwin. Bu yüzden ondan ayrılmanı görmekten nefret edeceğim."

"Ben de," diye homurdandım.

Yemeğini yerken onu düşündüm. Onu deniz yeşili, uzun etekli, sırtı dekolte bir elbiseyle gördüm. Müzik, dans, arkamızdan gelen konuşma sesleri vardı. Ben siyah ve gümüş rengi giymiştim ve... Görüntü soldu. Ama bu belleğimin bir parçasıydı, biliyordum, tamamını hatırlayamadığımdan için için sövüyordum. O gece müziğin, dansın ve konuşmaların gerisinde, yeşilleri içindeki o, siyaha ve gümüş rengine bürünmüş olan bana, ne söylemişti?

Bardaklarımıza biraz daha bira doldurdum ve görüntüyü sınamaya karar verdim.

"Bir gece hatırlıyorum," dedim, "sen yeşillerini giymiştin ve ben de kendi renklerimi. Her şey ne kadar hoş görünüyordu... ve müzik."

Yüzü hafifçe hüzünlendi, yumuşadı.

"Evet," diye devam etti, "ve senin ne tarafta olduğunu bilmek isteyecektir."

"Tam burada," dedim.

"Demek istediğin..."

"Şimdilik," dedim ona, belki de fazlaca çabuk, çünkü gözleri faltaşı gibi açılmıştı, "çünkü işlerin durumunu hâlâ tam olarak bilmiyorum," her ne anlama geliyorduysa.

"Ya..."

Bifteklerimizle biramızı bitirdik, artıkları köpeklere attık. Ardından biraz kahve içtik ve kendimi ağabey gibi hissediyordum, ama bunu gizledim. "Ya diğerleri?" diye sordum; her anlama gelebilirdi ama güvenliydi bu.

Bir an için, bana ne demek istediğimi soracak diye korktum. Oysa bunu yapmak yerine sırtını iskemlesine yasladı, gözlerini tavana dikti ve konuştu,

"Her zamanki gibi, hiç kimseden yeni haber yok. Belki en akıllıcası senin izlediğin yoldu. Ben keyfime bakıyorum. Ama insan nasıl unutabilir... şan ve şerefi?" Gözlerimi yere çevirdim, çünkü içlerinde neyi barındırmaları gerektiğinden emin değildim. "Unutamaz," dedim.

"Asla unutamaz."

Bunu uzun, huzursuz bir sessizlik takip etti, ardından şöyle dedi: "Benden nefret ediyor musun?"

"Tabii ki hayır," diye yanıtladım. "Bunu nasıl yapabilirim... her şeyi gözönünde bulundurunca?"

Bu onu memnun etmiş gibiydi ve bembeyaz dişlerini gösterdi.

"Güzel ve de teşekkürler," dedi. "Başka ne olursan ol, sen bir centilmensin."

Eğildim ve sırıttım.

"Başımı döndürüyorsun."

"Hiç de değil," dedi, "her şeyi göz önünde bulundurunca."

Kendimi rahatsız hissettim.

Öfkem oradaydı ve onu kime saklamam gerektiğini biliyor mu, diye merak ettim. Bildiğini hissediyordum. Sözümü sakınmadan sorma arzusuyla mücadele edip, bastırdım.

"Pekâlâ, ne yapmayı öneriyorsun?" diye sordu nihayet ve anında yanıtladım, "Tabii ki bana güvenmiyorsun..."

"Sana nasıl güvenebiliriz?"

Bu "biz" meselesini bir kenara yazdım.

"Peki o zaman. Şimdilik. Kendimi senin gözetimin altına koymak istiyorum. Burada, gözünü üzerimden ayırmayacağın bir yerde bulunmaktan memnun olacağım."

"Ya daha sonra?"

"Daha sonra mı? Göreceğiz."

"Akıllıca," dedi, "çok akıllıca. Üstelik beni uygunsuz konumda bırakıyorsun." (Bunu demiştim çünkü gidebileceğim başka bir yer yoktu ve şantaj param da yakında suyunu çekecekti.) "Evet, elbette kalabilirsin. Ama seni uyarayım," boynuna asılı bir zincirde bir tür kolye ucu sandığım şeyle oynadı. "bu ultrasonik bir köpek düdüğü. Odadaki Donner'la Blitzen'in dört kardeşleri daha var. Hepsi de kötü insanların hakkından gelmek için eğitilmişlerdir ve düdüğün sesine yanıt verirler. Bir iki kez üflersem seni bile parçalarlar. Biliyorsun, İrlanda'da kurtların soyunun tükenmesinin sebebi onların türüydü."

"Biliyorum," dedim, gerçekten de bildiğimi fark ederek.

"Evet," diye söze devam etti. "Eric misafirim olmana sevinecek. Seni rahat bırakmasını sağlayacak ki, senin istediğin de bu zaten, *n'est-ce-pas?*'

"*Oui*," dedim.

Eric! Bunun bir anlamı vardı! Bir Eric tanımıştım ve bunun çok büyük önemi vardı. Yakın zamanda değildi. Ama tanıdığım Eric hâlâ civardaydı ve bu önemliydi.

Neden?

Ondan nefret ediyordum, sebeplerden biri buydu. Eric'ten, onu öldürmeyi planlayacak kadar nefret ediyordum. Belki de denemiştim bile.

Dahası, aramızda bir tür bağ vardı, biliyordum.

Akrabalık mı?

Evet, buydu işte. İkimiz de kardeş olmaktan hoşnut değildik...

Anımsıyordum, anımsıyordum...

İri yarı, güçlü Eric, ıslak, kıvırcık sakalı ve gözleri... tıpkı Evelyn'inkiler gibi.

Şakaklarım zonklamaya başlayıp ensem aniden kızarırken, anıların yeni bir hücumuyla acı içinde kaldım.

Yüzüme yansımasına izin vermedim ama kendimi zorlayıp sigaramdan bir nefes, biramdan bir yudum aldım ve Evelyn'in gerçekten de kardeşim olduğunu kavradım! Yalnızca, adı Evelyn değildi. Ne olduğu aklıma gelmiyordu, ama Evelyn değildi. Dikkatli olmaya karar verdim. Hatırlayıncaya kadar ona ismiyle hitap etmeyecektim.

Ya ben? Neler dönüyordu etrafımda?

Birdenbire, Eric'in başıma gelen kazayla bir bağlantısının olduğunu hissettim. Kaza ölümcül olmalıydı ama kıl payı kurtulmuştum. Sorumlusu oydu, değil mi? Evet, yanıtını verdi hislerim. Eric olmalıydı. Evelyn onunla işbirliği yapıyor, beni komada tutmaları için Greenwood'a para ödüyordu. Ölmekten daha iyiydi, ama...

Evelyn'e gelmekle kendimi tam da Eric'in kollarına attığımı anlamıştım, şayet kalırsam onun tutsağı olacak ve yeni saldırılarla karşılaşacaktım.

Ama Evelyn misafiri olmamın, Eric'in beni rahat bırakmasını sağlayacağını ima etmişti. Merak ettim. Hiçbir şeyin görünüşüne kanamazdım. Sürekli tetikte olmalıydım. Belki de uzaklaşmam, belleğimin yavaş yavaş geri dönmesine izin vermem daha iyi olurdu.

Ama içimde şu korkunç aciliyet hissi vardı. Tüm hikâyeyi olabildiğince çabuk öğrenmeli, öğrenir öğrenmez de harekete geçmeliydim. Üzerimde bir mecburiyet vardı sanki. Eğer belleğin bedeli tehlike, fırsatın bedeli riskse öyle olsun, kalıyordum.

"Ben de hatırlıyorum," dedi Evelyn ve aslında bir süredir konuşmakta olduğunu fark ettim, oysa dinlememiştim bile. Belki sözlerinin düşünceli niteliğinden, aslında yanıt gerektirmemesinden ve durumumun aciliyetindendi bu.

"Julian'ı favori oyununda alt ettiğin, onun sana bir kadeh şarap fırlattığı ve sövdüğü günü hatırlıyorum. Ama ödülü kazanmıştın. O da aniden çok ileri gittiğinden korkmuştu. Oysa sen gülmüş ve onunla bir kadeh şarap içmiştin. Sanırım normalde çok soğukkanlı olan Julian o öfke gösterisi konusunda kendini kötü hissetmiş, kıskanmıştı seni. Anımsıyor musun? Sanırım o günden beridir, bir yere kadar senin taktiklerinin çoğunu taklit etti. Ama ondan hâlâ nefret ediyor, tez vakitte ölmesini umuyorum. Öyle olacağını hissediyorum."

Julian, Julian, Julian. Evet ve hayır. Bir oyun, bir adamı kasten kızdırmam ve neredeyse efsanevi bir iradeyi yerle bir edişim. Evet, bir aşinalık vardı ve hayır, nelerin dahil olduğunu kesinlikle bilemiyordum.

"Ya Caine, nasıl da faka bastırmıştın onu! Senden hâlâ nefret ediyor, biliyorsun..."

Pek sevilmediğim sonucuna varmıştım. Her nedense bu duygu beni hoşnut ediyordu.

Caine de tanıdık geliyordu. Hem de çok.

Eric, Julian, Caine, Corwin. İsimler kafamda yüzüyorlardı ve bir şekilde, içimde tutamayacağım kadar fazlaydı.

"O kadar uzun zaman oldu ki..." dedim neredeyse istemsizce ve bu doğruymuş gibi gözüktü.

"Corwin," dedi bana, "lafı uzatmayı bırakalım. Güvenlikten fazlasını istiyorsun. Bunu biliyorum. Hâlâ bir şeyler koparabilecek kadar güçlüsün. Kafanda ne var bilemiyorum, ama belki Eric'le bir anlaşmaya varabiliriz." 'Biz' kelimesinin ona ve bana ait olduğu açıktı. Her ne oluyorduysa, taşıdığım değere dair bir karara varmıştı. Kendisi için bir şeyler kazanma şansı gördüğünü anlayabiliyordum. Gülümsedim, azıcık. "Bu yüzden mi buraya geldin?" diye devam etti. "Eric için, aracı gerektirebilecek bir teklifin mi var?"

"Olabilir," diye yanıtladım, "üzerinde biraz daha düşündükten sonra. Ayağa kalkalı o kadar az oldu ki, ölçüp biçmem gereken çok şey var. Gerçi çıkarlarımın Eric'inkiyle uyuştuğuna karar verirsem hemen harekete geçebileceğim en iyi yerde olmak istedim."

"Dikkatli ol," dedi. "Her sözünü rapor edeceğimi biliyorsun."

"Elbette," dedim, bunu hiç de bilmeyerek ve lafı dolandırmak için çabalayarak, "eğer en iyi çıkarların benimkilerle çakışmıyorsa."

Kaşları çatıldı ve aralarında küçücük kırışıklıklar belirdi.

"Teklifinin ne olduğundan emin değilim."

"Henüz bir şey teklif etmiyorum," dedim. "Sadece sana karşı dürüst ve tümüyle açık davranıyor, bilmediğimi söylüyorum. Eric'le bir anlaşma yapmak istediğimden emin değilim. Hem zaten..." kasten sözün geri kalanını getirmedim, çünkü ardından söyleyecek bir şeyim yoktu, gerçi olması gerektiğini hissediyordum.

"Sana bir seçenek mi teklif edildi?" Birdenbire ayağa kalkıp düdüğünü kavradı. "Bleys! Tabii ki!"

"Otur yerine," dedim "ve gülünç olma. Sırf aklına Bleys geldi diye kendimi avcuna köpek maması olmak için böylesine soğukkanlı, böyle isteklice bırakır mıydım?"

Rahatladı, belki biraz gevşedi bile, sonra yerine döndü.

"Muhtemelen hayır," dedi sonunda, "ama kumarbaz ve içten pazarlıklı olduğunu biliyorum. Buraya bir rakibi ortadan kaldırmaya geldiysen deneme zahmetine bile değmez. Ben o kadar önemli değilim. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalısın. Üstelik hep beni oldukça sevdiğini düşünmüşümdür."

"Sevmişimdir ve seviyorum da," dedim "ve kaygılanmanı gerektirecek hiçbir şey yok, o yüzden kaygılanma. Gerçi Bleys'in sözünü etmen ilginç."

Yem, yem, yem! Bilmek istediğim o kadar çok şey vardı ki!

"Neden? Seninle bağlantı mı kurdu?"

"Söylememeyi tercih ederim," diye yanıtladım bunun bana bir tür dayanak sağlamasını umarak. "Şayet öyle yapsaydı, ona da Eric'e verdiğim yanıtı verirdim: 'Bu konuda düşüneceğim.'"

"Bleys," diye yineledi ve Bleys, dedim kendi kendime, seni seviyorum Bleys. Sebebini unuttum ve böyle yapmamam için sebepler var, ama seni seviyorum. Bunu biliyorum.

Bir müddet oturduk ve kendimi yorgun hissettim ama dışa vurmak istemedim. Güçlü olmalıydım. Güçlü olmam gerektiğini biliyordum.

Orada öylece oturdum, gülümsedim ve "Kütüphanen güzelmiş," dedim, o da "Teşekkürler," dedi.

"Bleys," diye tekrarladı bir süre sonra. "Sence onun bir şansı var mı?

Omuz silktim.

"Kimbilir? Benim bilmediğim kesin. Belki kendisi bilir, belki o da bilmiyordur."

Sonra bana bakakaldı, gözleri hafifçe büyümüş, ağzı açık kalmıştı.

"Sen olamazsın." dedi, "Kendin denemeyi önermiyorsun, değil mi?"

Sırf onun duygularını tartmak amacıyla gülümsedim o zaman.

"Aptal olma," dedim ardından. "Ben mi?"

Ama o daha söylerken bile damarıma bastığını biliyordum, derinlere gömülü bir şey güçlü bir "Neden olmasın?" ile yanıt vermişti.

Birdenbire korktum.

Gerçi Evelyn reddedişim karşısında rahatlamış görünüyordu, her neyi reddettiysem. Derken gülümsedi ve solumda kalan gömme barı işaret etti.

"Bir Irish Mist istiyorum," dedi.

"Ben de öyle," diye yanıtladım, kalkıp iki kadeh doldurdum.

"Biliyor musun?" dedim yerime döndükten sonra, "kısa bir süre için de olsa seninle böyle birlikte olmak çok hoş. Anıları tazeliyor."

Gülümsedi ve güzeldi.

İçkisini yudumlayarak "Haklısın," dedi. "Sen buradayken kendimi neredeyse Amber'de hissediyorum." İçkimi az kalsın döküyordum.

Amber! Bu sözcük omurgamdan aşağı bir şimşek çaktırmıştı!

Sonra ağlamaya başladı ve doğrulup, onu rahatlatmak için kolumu omzuna doladım.

"Ağlama küçük kız, lütfen yapma. Beni de üzüyorsun."

Amber! Bu sözcükte bir şey vardı, elektrikli ve kudretli bir şey!

"Güzel günler bir kez daha gelecek," dedim yavaşça.

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedim yüksek sesle. "Evet, inanıyorum!"

"Sen delisin," dedi. "Belki de bu yüzden hep en sevdiğim erkek kardeşim sendin. Ağzından çıkan her şeye inanabilirim, deli olduğunu bilsem bile."

Sonra biraz daha ağladı ve sustu.

"Corwin," dedi, "eğer başarırsan -eğer Gölge'den vahşi ve acayip bir şans olarak başaracak olursan— küçük kız kardeşin Florimel'i hatırlayacak mısın?"

"Evet," dedim isminin bu olduğunu öğrenerek. "Evet, seni hatırlayacağım."

"Sağ ol. Eric'e sadece gerekenleri söyleyeceğim ve Bleys'ten ya da son şüphelerimden hiç söz etmeyeceğim."

"Sağ ol, Flora."

"Ama sana şu kadarcık güveniyorsam ne olayım," diye ekledi. "Bunu da unutma."

"Söylemen gereksiz."

Sonra beni odama çıkartması için hizmetçisini çağırdı, soyunmaya muvaffak oldum, yatağa yığıldım ve on bir saat uyudum.

Bölüm 3

Ertesi sabah Evelyn mesaj bırakmadan çıkmıştı. Hizmetçisi bana mutfakta kahvaltı hazırladı ve hizmetçilere özgü işleri yapmaya gitti. Kadının ağzını arama düşüncesini bir kenara bıraktım, çünkü bilmek istediklerimi bilmeyecek ya da söylemeyecek, bu girişimimi de şüphesiz Flora'ya yetiştirecekti. Böylelikle, evin idaresi bende göründüğü için kütüphaneye gidip orada neler öğrenecebileceğime bakmayı aklıma koydum.

Hem kütüphaneleri severim. Güzel ve bilgece sözcüklerden oluşmuş duvarlar bana rahatlık ve güven verir. Gölgeleri engelleyecek bir şey görebildiğimde kendimi hep daha iyi hissederim.

Donner, Blitzen ya da akrabalarından biri bir yerlerden peydahlanıp beni koridor boyunca takip etti, bacaklarını kırmadan yürüyor ve izlerimi kokluyordu. Onunla dost olmaya çalıştım ama bu arabayı yolun kenarına çekmenizi işaret eden bir askerle hoşbeş etmek gibiydi. Yürürken diğer odaların bazılarına göz gezdirdim, ama sıradan, zararsız yerlerdi.

Böylece kütüphaneye girdim, Afrika hâlâ bana dönüktü.

Köpekleri dışarıda tutmak için kapıyı ardımdan kapadım ve raflardaki kitap isimlerini okuyarak odada dolandım.

Bir sürü tarih kitabı vardı. Doğrusu kız kardeşimin koleksiyonunda bunlar ağırlıktaydı. Çok sayıda da sanat kitabı bulunuyordu: koca koca ve pahalı olanlarından. Birkaçının sayfalarını karıştırdım. Genellikle en iyi fikirler, başka bir şey düşünürken gelir aklıma.

Ne iş yapardım?

Flora'nın masasına oturdum ve sahip olabileceğim, zulada saklı özel bilgiler var mı, diye zihnimi taradım. İnsanın kendini bir yabancı gözüyle incelemesi zor. Belki bu yüzden bir şey bulamamıştım. Sizin olan sizindir, bir parçanızdır ve oraya, içinize aittir. Hepsi bu.

Acaba doktor muydum? Da Vinci'nin anatomik çizimlerine bakarken aklıma bu geldi. Neredeyse refleks halinde, zihnimden çeşitli cerrahi operasyonları basamak basamak gözden geçirmeye başlamıştım. O zaman geçmişte insanları ameliyat ettiğimi kavradım.

Ama bu değildi. Bir tıp eğitimim olduğunu anlamama rağmen bu başka bir şeyin parçasıydı. Cerrahlıkla uğraşmadığımı her nasılsa biliyordum. O zaman neydim peki? Başka neler vardı işin içinde?

Gözüme bir şey ilişti.

Çalışma masasında oturduğum yerden karşımda, üzerinde diğer şeylerin yanısıra bir de antika süvari kılıcının asılı durduğu duvarı görebiliyordum, odada attığım ilk turda dikkatimi çekmemişti. Kalkıp duvara gittim, kılıcı askısından indirdim.

Kılıcın durumuna bakıp zihnimden ayıpladım. Bir yağlı bez, bir de bileytaşı olacaktı ki onu tekrar olması gerektiği hale getirecektim. Antika silahlara, bilhassa keskin ağızlı olanlarına dair bir şeyler biliyordum.

Süvari kılıcı elimde hafif ve yararlıydı ve onu kullanmakta maharetli olduğumu hissettim. Gardımı aldım. Birkaç darbe savuşturdum ve hamle ettim. Evet, bunu kullanabilirdim.

Ne türden bir geçmişti benimkisi öyleyse? Çevremde belleğimi harekete geçirecek yeni bir şeyler aradım.

Dikkatimi çeken başka bir şey olmadı, ben de kılıcı yerine koyup masaya geri döndüm. Orada oturup çekmeceleri kurcalamaya karar verdim.

Ortadakiyle başlayıp, soldan yukarıya, sağdan aşağıya, çekmece çekmece ilerledim.

Kırtasiye malzemeleri, zarflar, posta pulları, ataşlar, kurşun kalemler, lastikler... hepsi de bildik şeyler.

Tüm çekmeceleri yuvalarından çıkartıyor ve içindekileri inceliyordum. Öylesine bir fikir değildi bu. Bir zamanlar almış olduğum, bana nesnelerin yanlarını ve diplerini de incelemeyi öğreten eğitimin bir parçasıydı.

Bir şey az kalsın dikkatimden kaçıyordu, ama son anda fark ettim: Sağda, en alttaki çekmecenin arkası diğerlerininki kadar yüksek değildi.

Bu bir şeye işaret ediyordu ve diz çöküp çekmece yuvasına baktığımda üst kısma sabitlenmiş, kutu gibi bir şey gördüm.

Ta geride, küçük bir çekmeceydi bu ve kilitliydi.

Ataşlar, çengelli iğneler ve sonunda bir başka çekmecede gördüğüm ayakkabı çeketeğiyle yaklaşık bir dakika uğraşmam gerekti. Ayakkabı

çekeceği meseleyi çözmüştü.

Çekmecede bir deste oyun kâğıdı vardı.

Destenin üzerinde, diz çöktüğüm yerde beni kaskatı kesen, ter bastıran ve nefesimi hızlandıran bir arma bulunuyordu.

Armanın üzerinde çayırda, yüzü sola dönük, şaha kalkmış, beyaz bir tekboynuz vardı.

Bu armayı tanıyordum ve adını bilememek yaralıyordu beni.

Desteyi açıp kartları çıkardım. Asaları, tılsımları, kupaları ve kılıçlarıyla tarot usulü dizilmişlerdi, ama Koz Kartları tümüyle farklıydı.

Araştırmamı sürdürmeden önce iki çekmeceyi de yerine yerleştirdim, küçüğü kilitlememeye özen gösterdim.

Görünümleri neredeyse gerçek gibiydi, Kozlar o parıldayan yüzeylerden dışarı zıplamaya hazırlardı. Kartlar elimde buz gibiydiler ve bu yüzden onları tutmak özel bir zevk veriyordu. Bir zamanlar benim de böyle bir destem olduğunu ansızın anlayıverdim.

Onları önümdeki sumene dizmeye başladım. Kartların birinde sivri burnu, gülen ağzı ve saman rengi saçlarıyla, kurnaz bakışlı ufak tefek bir adam vardı. Turuncu, kırmızı ve renkleri olan bir cins Rönesans kostümü giymişti. Uzun pantolonu ve vücuduna sımsıkı oturan işlemeli bir yeleği vardı. Onu tanıyordum. Random'du adı.

Sırada Julian'ın upuzun dökülen siyah saçları, ne tutku ne de merhamet barındıran mavi gözleriyle, edilgen siması vardı. Baştan aşağı pullu beyaz bir zırh kuşanmıştı. Zırhı ne gümüşi, ne de madeni renkteydi, mineliydi sanki. Süslü ve törenlik görünümüne karşın zırhın müthiş derecede sağlam ve darbeye dayanıklı olduğunu biliyordum. Favori oyununda altettiğim, bu yüzden bana bir kadeh şarap fırlatan adam buydu. Onu tanıyor ve ondan nefret ediyordum.

Sonra Caine'in esmer, siyah gözlü çehresi geliyordu; siyah ve yeşil satenler giymiş, hafifçe yana yatık duran üç köşeli, koyu renkli bir şapka takmıştı. Şapkanın arkasından bir tutam yeşil tüy sarkıyordu. Yan durmuştu, bir eli belindeydi, çizmelerinin uçları yukarı kıvrıktı. Belindeyse zümrüt kakmalı bir hançer asılıydı. Kalbimde çelişkili duygular vardı.

Sonra Eric. Herkesin ölçüsüyle yakışıklıydı, saçları öylesine koyu renkliydi ki, neredeyse maviydi. Sakalı oldum olası gülümseyen ağzının çevresinde kıvrılmıştı ve deri bir ceket ve tozluklar, sade bir pelerin, uzun siyah çizmeler giyiyordu. Uzun, gümüş renkli bir kılıcın asılı durduğu kemeri kırmızıydı ve bir yakutla süslenmişti. Pelerininin yüksek yakası, boynunu sardığı yerde kırmızı astarlıydı; manşetlerindeki süsler de aynı renkteydi. Başparmakları kemerine geçirilmiş duran elleri olağanüstü güçlüydü ve göze batıyordu. Sağ kalçasına yakın, kemerinden sallanan bir çift siyah eldiven vardı. Rahmetli olmama ramak kaldığı gün beni öldürmeye kalkışanın o olduğundan emindim. Onu inceledim ve biraz korktum.

Peşinden uzun boylu ve somurtkan, yüzü ve gövdesi ince, zihni geniş Benedict geliyordu. Turuncu, sarı, kahverengi giymişti ve bana Sleepy Hollow efsanesindeki saman çöplerini, balkabaklarım ve korkulukları anımsatıyordu. Uzun, güçlü bir çenesi, ela gözleri ve asla dalgalanmayan kumral saçları vardı.

Doru bir atın yanında durmuş, üzerine çiçeklerden örülü bir zincirin dolanmış olduğu bir kargıya yaslanmıştı. Az gülerdi.

Onu severdim.

Bir sonraki kartı açtığımda durakladım, kalbim yerinden çıkacak gibi oldu sıçrayıp ve azledilmeyi diledi.

Bu bendim.

Traş ettiğim yüzü tanıyordum, aynadaki adam da buydu işte. Yeşil gözler, siyah saç, siyah ve gümüş rengi kıyafet, evet.

Üzerimde bir pelerin vardı ve sanki rüzgârla hafifçe kıvrılmıştı. Çizmelerim Eric'inkiler gibi siyahtı ve ben de bir kılıç taşıyordum, onunki kadar uzun değilse bile, daha ağırdı. Eldivenlerimi giymiştim, gümüşten ve pulluydular. Boynumdaki toka gümüş bir gül biçimindeydi.

Ben. Corwin.

Bir sonraki karttan iriyarı, kuvvetli bir adam bakıyordu. Bana oldukça benziyordu, tek fark çenesinin daha kaba olmasıydı. Biliyordum ki benden daha iri, ama yavaştı. Efsanelere sığmayan bir şeydi onun kudreti. Gri-mavi bir elbise giymiş, geniş, siyah bir kemer takmıştı ve gülüyordu. Boynuna,

kalın iple bir gümüş av boynuzu asılıydı. Saçaklı sakalı ve hafif bir bıyığı vardı. Sağ elindeyse bir şarap kadehi. Ona ani bir sevgi duydum. İsmi de o zaman aklıma geldi. Gerard'dı o.

Sırada ateş sakallı, alev taçlı, turuncu ve kırmızı ipek giysili, sağ elinde kılıç, sol elinde bir kadeh şarap tutan ve Flora'nın ya da Eric'inki kadar mavi gözlerinin arkasında şeytanın bizzat dans ettiği bir adam vardı. Çenesi inceydi ama sakalı örtüyordu bunu. Kılıcına altın renkli telkari bir süsleme kakılıydı. Sağ eline iki, sol eline bir adet yüzük takmıştı: sırasıyla zümrüt, yakut ve safir. Biliyordum ki Bleys'ti bu.

Sonra hem Bleys'e, hem de bana benzeyen bir figür geliyordu. Benim yüz hatlarını, biraz küçük de olsa gözlerim. Bleys'in saçları, sakalsız. Beyaz bir atın sırtında, yeşil bir binici kıyafeti giymiş, kartın sol tarafına yönelmişti. Onda gücün ve zayıflığın, maceracılığın ve terk edilmişliğin izleri vardı.

Onu hem tasvip eder hem etmez, onun tarafından hem sevilir hem de nefret edilirdim. Adı Brand'di, biliyordum. Gördüğüm anda tanımıştım.

Fark etmiştim ki, aslında hepsini çok iyi tanıyor, güçlü yanlarını, zaaflarını, zaferlerini, yenilgilerini hatırlıyordum.

Çünkü kardeşlerimdi onlar.

Flora'nın masasındaki kutudan aldığım sigarayı yakıp arkama yaslandım ve hatırladıklarımı gözden geçirdim.

Tuhaf giysilere bürünmüş bu sekiz tuhaf adam benim kardeşlerimdi. Benim siyah ve gümüş giymem gibi, onların da seçtikleri şekilde giyinmeleri uygun ve doğruydu. Sonra kıyafetimi ve Greenwood'u terk ettikten sonra uğradığım küçük kasabadaki küçük dükkândan ne satın aldığımı kavrayınca kıkır kıkır güldüm.

Altımda siyah pantolonum vardı, aldığım gömleklerin üçü de griye çalan gümüş rengindeydiler. Ceketim de siyahtı.

Kartlara geri döndüm ve deniz yeşili uzun elbisesiyle Flora oradaydı, tıpkı önceki akşam hatırladığım şekilde. Sonra yine aynı mavi gözlere sahip, uzun siyah saçlarını dökmüş, simsiyah giyinmiş ve beline gümüş bir kuşak dolamış bir kız vardı. Bilmem nedendir, gözlerim dolu dolu oldu. Onun adı Deirdre'ydi. Sonra Bleys ile Brand'ın saçlarına, benim gözlerime ve sedef rengi cilde sahip Fiona geliyordu. Daha kâğıdı açtığım anda ona

karşı nefret duymuştum. Ardından saçları da gözleri gibi yeşim renginde, ışıltılı yeşil-gri bir elbise giymiş, beline menekşe rengi kuşak sarmış, ıslak ve kederli görünen Llewella'yı gördüm. Bir sebepten dolayı onun bizler gibi olmadığını biliyordum. Ama o da kız kardeşimdi.

Tüm bu insanlara karşı korkunç bir uzaklık ve soğukluk hissettim. Yine de her nasılsa fiziksel olarak yakın görünüyorlardı.

Parmak uçlarıma değen kartlar öylesine soğuktular ki onları tekrar masaya bıraktım, gerçi onlarla teması kesmekte belli bir isteksizlik de duyuyordum.

Ama daha fazlası yoktu. Geri kalanların hepsi minör kartlardı. Bir şekilde biliyordum ki her nasılsa -ah, yine o her nasılsa işte- birkaçı eksikti.

Bununla beraber ne kadar kafa yorarsam yorayım eksik Koz Kartlarının neleri temsil ettiğini bilmiyordum.

Bu beni tuhaf bir şekilde hüzünlendirdi, sigaramı alıp kara kara düşündüm.

Kartları gördüğüm vakit tüm bu şeyler neden bu kadar kolayca geri dönüvermişlerdi... bağlamlarını da beraberlerinde sürüklemeksizin? Şimdi yüzler ve isimler üzerine eskisinden daha çok şey biliyordum. Ama hepsi bundan ibaretti.

Hepimizin bu şekilde kartlara resmedilmiş olmasının anlamını kestiremiyordum. Bununla birlikte, içimde bir desteye sahip olmak için anlatılamayacak denli güçlü bir arzu vardı. Ama biliyordum ki, eğer Flora'nınkini alırsam, kaybolduğunu bir çırpıda fark edecekti ve başım belaya girecekti. O yüzden desteyi büyük çekmecenin arkasındaki küçük çekmeceye geri koydum ve tekrar kilitledim. Sonra, Ulu Tanrım, nasıl da düşünüp taşındım! Ama boşunaydı.

Ta ki sihirli bir sözcüğü anımsayana dek.

Amber.

Bir önceki akşam bu sözcük beni allak bullak etmişti. Öyle ki, o andan itibaren aklıma getirmekten sakınmıştım. Ama şimdi buna cüret ediyordum. Onu zihnimde evirip çevirdim ve uyandırdığı tüm çağrışımları gözden geçirdim.

Sözcük güçlü bir hasret ve muazzam bir nostaljiyle yüklüydü. İçinde vazgeçilmiş bir güzellik, büyük bir başarı hissi ve korkunç, neredeyse nihai bir kudret duygusu yuvalanmıştı.

Her nasılsa sözcük benim dağarcığıma aitti, her nasılsa ben onun bir parçasıydım, o da benim. O anda fark ettim ki, Amber bir yer ismiydi. Bir zamanlar bilmiş olduğum bir yerin ismi. Ne var ki aklıma hiçbir görüntü gelmiyordu, yalnızca duygular.

Öylece ne kadar oturduğumu bilmiyorum. Zaman nasıl olduysa benim düşüncelerimden koparmıştı kendini.

Düşüncelerimin orta yerinde kapının kibarca çalındığını fark ettim. Sonra kapı tokmağı ağır ağır döndü ve adı Carmella olan hizmetçi kadın içeri girip öğle yemeğinin ilgimi çekip çekmeyeceğini sordu.

İyi bir fikir gibi göründü. Ben de onu mutfağa kadar takip ettim, yarım bir piliç yiyip çeyrek litre süt içtim.

Kütüphaneye dönerken yanıma bir demlik koyu kahve aldım. Telefon çaldığında ikinci fincanı içiyordum.

İçimden bakmak geldi ama evin her yanında paralel telefonlar olduğunu ve Carmella'nın bir yerlerden açacağını düşündüm.

Yanılmıştım. Telefon çalmaya devam etti.

Daha fazla dayanamadım.

"Alo," dedim. "Burası Flaumel Malikanesi."

"Mrs. Flaumel'le görüşebilir miyim lütfen?"

Hızla konuşan, biraz tedirgin bir erkek sesiydi. Nefesi kesilmiş gibiydi ve sesi uzak mesafeden aradığını belli eden hafif bir çınlama ve hışırtıyla maskelenmişti.

"Üzgünüm." dedim ona. "Kendisi şu anda burada değil. Bir notunuz mu var, yoksa o mu sizi arasın?"

"Kiminle konuşuyorum?" diye sordu.

Duraksadım, ardından "Adım Corwin," dedim.

"Aman Tanrım!" dedi ve bunu uzun bir sessizlik takip etti.

Karşı tarafın kapattığını düşünmeye başlıyordum. Tekrar "Alo?" dediğim anda konuşmaya başladı.

"Evelyn hâlâ hayatta mı?" diye sordu.

"Tabii ki hayatta. Sen de kimin nesi oluyorsun?"

"Sesimi tanımadın mı Corwin? Benim, Random. Dinle. Kaliforniya'dayım ve başım dertte. Flora'dan sığınma talebinde bulunacaktım. Onunla birlikte misin?"

"Geçici olarak," dedim.

"Anlıyorum. Beni korumana alacak mısın, Corwin?" Durakladı, sonra, "Lütfen," diye ekledi.

"Elimden geldiğince," dedim, "ama danışmadan Flora'yı hiçbir şeye bulaştıramam."

"Beni Flora'ya karşı koruyacak mısın?"

"Evet."

"O zaman bana yetersin be adamım. Şimdi New York'a ulaşmaya çalışacağım. Epey dolambaçlı bir yoldan geleceğim, o yüzden varmam ne kadar sürer bilemiyorum. Eğer yanlış gölgelerden kaçınırsam seni herhangi bir zaman görebilirim. Bana şans dile."

"İyi şanslar," dedim.

Sonra bir klik sesi duyuldu ve artık uzak bir çınlama ve hışırtıyı dinliyordum.

Demek ukala Random'un başı beladaydı! Bunun beni özellikle rahatsız etmemesi gerektiğini hissediyordum. Ama o artık geçmişimin ve büyük olasılıkla da geleceğimin anahtarlarından biriydi. Bu yüzden ondan istediğim her şeyi öğreninceye kadar mümkün olan her şekilde ona yardım edecektim. Aramızda yitirilmiş kardeşçe bir sevgi olmadığını biliyordum. Öte yandan onun zeki olduğunun da farkındaydım; becerikli, kurnaz, hiç umulmayacak şeyler konusunda tuhaf biçimde duygusaldı. Öte yandan verdiği söz beş para etmezdi ve karşılığında eline bir şey geçecek olsa kadavramı canının istediği tıp okuluna satmakta bir an olsun tereddüt etmezdi. Küçük düzenbazı, belki de beraberce geçirdiğimiz birkaç hoş vaktin anısına, iyi hatırlıyordum. Ama ona güvenmek mi? Asla. Onun geleceğini Flora'ya son âna kadar söylememeyi aklıma koydum. Ceketin yerine saklanmış bir as, ya da hiç olmazsa vale görevi görebilirdi.

Bu yüzden fincanımda kalanın üstüne biraz daha sıcak kahve döktüm ve yavaş yavaş yudumladım.

Random kimden kaçıyordu?

Eric olmadığı kesindi, yoksa burayı aramazdı. Sonra sırf benim buradaki mevcudiyetimi öğrendikten sonra Flora'nın sağ olup olmadığını soruşu geldi aklıma. Flora gerçekten de nefret ettiğim erkek kardeşimle o kadar güçlü bir işbirliği içinde miydi ki, ailemdeki herkes fırsat elime geçince kız kardeşimi öldüreceğimi düşünüyordu?

Üstelik hangi konuda işbirliği içindeydiler? Bu gerilimin, bu zıtlaşmanın kaynağı neydi? Random niçin kaçıyordu?

Amber.

Yanıt buydu.

Amber. Her nasılsa, her şeyin anahtarı Amber'de yatıyordu, biliyordum bunu. Tüm bu kargaşanın gizemi Amber'de, orada ve kestirebildiğini kadarıyla hayli yakın bir geçmişte vuku bulan bir olayda yatıyordu. Tetikte olmalıydım. Sahibi olmadığım bilgiye sahipmişim gibi yapmalı ve onu, sahip olan insanlardan parça parça kazıp almalıydım. Bunu yapabileceğimden emindim. Zaten herkesi iğne üstünde oturtacak bir güvensizlik kol geziyordu etrafta. Bunu çıkarıma kullanacaktım. İhtiyacım olanı elde edip istediğimi alacak, bana yardımı dokunanları hatırlayıp geri kalanı ezecektim. Biliyordum ki ailemizin yaşamak için uyduğu kural buydu ve babamın gerçek bir oğluydum...

Aniden bir ağrı girdi başıma, kafatasımı çatlatırcasına zonkladı.

Bu ağrıya babamla ilgili bir şeyin neden olduğunu düşündüm, tahmin ettim, hissettim. Ama nedeninden, nasılından emin değildim.

Ağrı bir süre sonra dindi ve oracıkta, koltukta uyudum.

Çok daha uzun bir süre sonra kapı açıldı ve Flora içeri girdi.

Dışarıda bir kez daha gece olmuştu.

Üzerinde yeşil kadife bir bluz ve gri renkli, uzun bir yün etek vardı. Yürüyüş ayakkabıları ve kalın çoraplar giymişti. Saçı başının arkasında toplanmıştı, benzi biraz solmuş gibiydi.

Köpek düdüğü boynunda hâlâ asılıydı.

"İyi akşamlar," dedim doğrularak.

Ama yanıtlamadı. Bunun yerine odanın diğer ucuna, bara doğru yürüdü, kendine bir bardak Jack Daniels doldurdu ve bir erkek gibi dikip bitirdi. Sonra bir bardak daha doldurdu ve alıp büyük koltuğa yerleşti.

Bir sigara yakıp ona uzattım.

Başıyla onayladı, sonra "Amber'e giden Yol... zorludur," dedi.

"Neden?"

Bana hayretler içinde bir bakış fırlattı.

"En son ne zaman denedin?"

Omuz silktim.

"Hatırlamıyorum."

"Öyle olsun," dedi. "Sadece ne kadarı senin başının altından çıktı, merak ediyordum."

Karşılık vermedim çünkü neden bahsettiğini bilmiyordum.

Ama birden Amber diye anılan yere ulaşmanın Yol'dan daha kolay bir yöntemi olduğunu anımsadım. Belli ki Flora buna sahip değildi.

"Koz Kartları'ndan bazıları eksik," dedim ansızın, hiç de bana ait olmayan bir sesle.

Ayağa fırladı, içkisinin yarısı eline döküldü.

"Onları geri ver!" diye haykırdı düdüğüne uzanarak.

Ona doğru ilerledim ve omuzlarından yakaladım.

"Bende değiller," dedim. "Yalnızca bakıyordum."

Biraz gevşedi, sonra ağlamaya başladı. Onu kibarca itip koltuğuna oturttum.

"Malum ve iğrenç bir yorum yapmaktansa," dedi, "bende kalanları da aldığını söylüyorsun sandım."

Özür dilemedim. Bunu yapmam uygun görünmüyordu.

"Nereye kadar gidebildin?"

"Hiç uzaklaşamadım bile." Sonra güldü ve bana gözlerinde yeni bir ışıkla baktı.

"Ne yaptığını şimdi anlıyorum, Corwin," dedi ve herhangi bir yanıt verme gereğinden kaçınmak için bir sigara yaktım.

"O şeylerden bazıları senindi, değil mi? Buraya gelmeden önce Amber'e gidiş yolumu tıkadın. Eric'e gideceğimi biliyordun. Ama bunu artık yapamıyorum. O bana gelinceye kadar beklemek zorundayım. Zekice. Onu buraya çekmek istiyorsun, öyle mi? Ama yerine bir elçi gönderecek, bizzat gelmeyecektir."

Beni az önce düşmanıma satmaya çalıştığını açıkça itiraf eden ve şimdi bile fırsat bulsa satacak olan bu kadın, kendi planlarına çomak sokmak için yaptığımı sandığı bir şeyden bahsederken sesinde tuhaf bir hayranlık vardı. Bir insan kurban adayının karşısında Makyavelistliğini nasıl bu denli açıkça belli edebilirdi? Yanıt zihnimin derinliklerinden derhal yankılandı. Bizim türümüzün yöntemi buydu. Birbirimize karşı incelikli davranmak zorunda değildik. Gerçi onun gerçek bir profesyonelin kurnazlığından yoksun olduğunu düşünüyordum ama...

"Beni aptal mı sandın, Flora?" diye sordum. "Buraya beni

Eric'e teslim etmeni beklemek için geldiğimi mi düşünüyorsun? Başına ne geldiyse hak etmişsin."

"Tamam, tamam, sizin liginizde oynamıyorum! Ama sen de sürgündesin! Bu senin o kadar da zeki olmadığını gösterir!"

Her nasılsa bu sözler bana batıyordu ve doğru olmadıklarını biliyordum.

"Hiç de öyle değilim!" dedim.

Tekrar güldü.

"Bunu söylemekle nasırına basacağımı biliyordum," dedi.

"Pekâlâ, öyleyse Gölgelerde kasten yürüyorsun. Delisin sen."

Omuz silktim.

"İstediğin nedir? Buraya gelişinin gerçek maksadı ne?" dedi.

"Neler yaptığını merak etmiştim," dedim. "Hepsi bu. Eğer kalmak istemezsem beni zorla tutamazsın. Eric bile yapamaz bunu. Belki seni gerçekten ziyaret etmek istedim. Belki yaşlandıkça duygusallaşıyorum. Sebebi ne olursa olsun, biraz daha kalacağım ve sonra belki de tamamen gideceğim. Eğer sırtımdan ne kazanabileceğini görmek için bu kadar acele

etmeseydin çok daha kazançlı çıkabilirdin hanımefendi. Eğer belli bir şey gerçekleşecek olursa seni unutmamamı istemiştin..."

İma ettiğimi sandığım şeyi kavraması birkaç saniye sürdü.

"Deneyeceksin!" dedi. "Gerçekten de deneyeceksin!"

"Bu konuda haklısın," dedim, deneyeceğim her ne ise yapacağımı bilerek "ve Eric'e istediğini anlatmakta da serbestsin, ama unutma ki başarabilirim. Eğer bunu yaparsam, dostum kalman iyi olur, aklından sakın çıkarma."

Ne halttan bahsettiğimi bilmeyi şiddetle diliyordum, ama yeterince laf kapmış ve önemlerini sezmiştim, dolayısıyla ne anlama geldiklerini bilemesem de gerektiği gibi kullanabiliyordum. Ama öyle doğru geliyorlardı ki bana...

Birdenbire beni öpücüklere boğdu.

"Ona söylemeyeceğim. Gerçekten söylemeyeceğim, Corwin! Sanırım yapabilirsin. Bleys zor olacaktır ama Gerard sana yardım edebilir, belki de Benedict. Sonra Caine sana yanaşacaktır, olanları gördüğü vakit de..."

"Kendi planımı kendim yapabilirim," dedim.

Sonra uzaklaştı. İki kadeh şarap doldurdu ve birini bana uzattı.

"Geleceğe," dedi.

"Ben hep buna içerim."

Öyle de yaptık.

Sonra kadehimi doldurdu ve beni süzdü.

"Eric, Bleys ya da sen olmanız gerekiyordu," dedi. "Biraz cesareti ya da beyni olan sizlersiniz. Ama kendini o kadar uzun süredir tablodan çıkartmıştın ki seni olayın dışında saydım."

"Bu, hiçbir zaman bilemeyeceğini ispatlıyor."

İçkimi yudumladım ve onun bir dakika için olsun çenesini kapatmasını umdum. Beni rahatsız eden bir şey vardı ve bunun üzerinde düşünmek istiyordum.

Yaşım kaçtı benim?

Biliyordum ki, bu soru oyun kartlarında resmedilmiş tüm kişilerden aldığım o korkunç soğukluk ve uzaklık hissinin yanıtının bir parçasıydı.

Göründüğümden daha yaşlıydım. (Aynada kendime baktığımda otuzlarımda görünüyordum... ama artık bunun sebebinin, gölgelerin benim için yalan söylemesi olduğunu biliyordum.) Çok, ama çok daha yaşlıydım ve kız kardeşlerimle erkek kardeşlerimi, bir arada ve kartlarda olduğu gibi gerilim, sürtüşme olmaksızın dostane, omuz omuza görmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Zili ve Carmella'nın kapıyı açmaya gidişini duyduk.

"Bu Random birader olacak," dedim, doğru olduğumu bilerek. "Korumam altında."

Gözleri büyüdü, sonra yaptığım akıllıca bir şeyi takdir edermişçesine gülümsedi.

Öyle bir şey yaptığım yoktu elbette, ama bunu düşünmesi hoşuma gitmişti.

Bana kendimi güvenlikte hissettirmişti.

Bölüm 4

Kendimi belki de topu topu üç dakika güvende hissettim.

Carmella'yı (iteleyerek) geçip kapıyı ardına kadar açtım.

Random sendeleyerek girdi içeri ve kapıyı hemen arkasından kilitleyip sürgüyü çekti. Renkli gözlerinin altında çizgiler vardı ve parlak yelek ile uzun pantolon giymiyordu, sakalı uzamıştı ve kahverengi yün takım elbiseliydi. Koluna gabardin bir pardösü atmış, koyu renk süet ayakkabılar giymişti. Ama o pekâlâ Random'du -kartta görmüş olduğum Random- yalnızca güleç ağzı yorgun görünüyordu ve tırnaklarının altı kir doluydu.

"Corwin!" dedi ve kucakladı beni.

Omzunu sıktım. "Bir içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyor," dedim.

"Evet, evet..." diye onayladı ve onu kütüphaneye götürdüm.

Hemen hemen üç dakika sonra, oturup bir eline sigarasını, diğerine içkisini alınca, "Peşimdeler. Az sonra burada olurlar," dedi bana.

Flora ikimizin de duymazlıktan geldiği küçük bir çığlık atıverdi.

"Kim?" diye sordum.

"Gölgelerden gelen kişiler," dedi, "kim olduklarını ya da kim tarafından gönderildiklerini bilmiyorum. Gerçi sayıları dört beş kadar, belki de altı. Benimle birlikte uçaktaydılar. Bir jete bindim. Denver civarında ortaya çıktılar. Onları eksiltmek için uçağı birkaç kez hareket ettirdim ama işe yaramadı... hem yoldan çok sapmak da istemedim. Manhattan'da izimi kaybettirdim ama sanırım gelmeleri an meselesidir."

"Peki, onları kimin gönderdiğine dair hiç fikrin yok mu?"

Bir an durdu.

"Şey, sanırım rahatça aile içinde sınırlayabiliriz. Belki Bleys, belki Julian, belki de Caine. Belki de beni buraya getirtmek için sen. Gerçi umarım öyle değildir. Sen yapmadın, değil mi?"

"Korkarım hayır," dedim. "Ne kadar zorlu görünüyorlar?"

Omuz silkti. "Sadece iki ya da üç kişi olsalardı pusu kurmayı deneyebilirdim. Ama bu kadar kalabalıkken hayatta olmaz."

Ufak tefek bir adamdı, bir yetmiş boylarında, ancak altmış beş kilo kadar. Ama gerçekten de iki üç zorbayı tek eliyle halledebileceğini ima etmiş gibiydi. Birdenbire onun kardeşi olduğuma göre acaba kendi fiziksel gücüm nasıldır, diye merak ettim. Kendimi, güven duyacak kadar güçlü hissediyordum.

Adil bir dövüşte hiçbir korkum olmadan herhangi bir adamı karşıma almayı isteyeceğimi biliyordum. Ne kadar güçlüydüm?

Ansızın, bunu bulmak için bir fırsatım olacağını anladım.

Ön kapı çalındı.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu Flora.

Random gülümsedi, kravatını çözüp masada duran pardösüsünün üstüne attı. Ceketini çıkarttıktan sonra odayı şöyle bir gözden geçirdi. Gözleri süvari kılıcına takıldı ve bir an içinde odanın karşı ucuna gitmiş, silahı eline almıştı. Ceketimin cebinde 32'liğin ağırlığını hissettim ve emniyetini başparmağımla açtım.

"Ne mi yapıyoruz?" diye sordu Random. "İçeri girme ihtimalleri var, o yüzden gireceklerdir. En son ne zaman savaştın, kız kardeşim?"

"Çok zaman oldu," diye yanıtladı Flora.

"O zaman hemen hatırlamaya başlasan iyi edersin," dedi ona, "çünkü çok az vaktimiz var. Uzaktan yönlendirildiklerini söyleyebilirim. Ama burada üç kişiyiz ve hepi topu sayıca iki mislimiz kadarlar. Telaşa ne gerek var?"

"Ne olduklarını bilmiyoruz," dedi Flora.

Kapı gene vuruldu.

"Ne fark eder ki?"

"Hiç fark etmez," dedim. "Gidip onları içeriye alayım mı?"

İkisinin de rengi atıverdi.

"Beklesek de olur."

"Polisi çağırabilirim," dedim.

İkisi de kahkahalarla güldüler, neredeyse isterikçe. "Ya da Eric'i," dedim, birdenbire Flora'ya bakarak. Ama başını iki yana salladı.

"Vaktimiz yok. Elimizde Koz Kartı var ama o cevap verene kadar -şayet vermeyi seçerse- iş işten geçer."

"Hem bu onun işi bile olabilir, ha?" dedi Random.

Flora "Bundan şüpheliyim," dedi, "hem de çok. Bu onun tarzı değil."

"Doğru," diye yanıtladım sırf laf olsun ve olayların içinde bulunduğumu bilsinler diye.

Kapı bir kez daha ve çok daha gürültülü vuruldu.

"Ya Carmella?" diye sordum aniden aklıma gelince.

Flora başını iki yana salladı.

"Onun kapıyı açmasının ihtimal dahilinde olmadığına karar verdim"

"Ama karşına neyin çıkacağını bilmiyorsun ki," diye bağırdı Random ve ansızın odadan çıktı.

Onu koridor ve antre boyunca takip edip, Carmella'nın kapıyı açmasını kılpayı engelledim.

Kızı odasına yollayıp kapıyı kilitlemesini tembihledik ve Random "Bu, muhalefetin gücünü gösteriyor. Neredeyiz, Corwin?" diye gözlemde bulundu.

Omuz silktim.

"Bilsem söylerdim. En azından şimdilik bu işte beraberiz. Geri dur!"

Kapıyı açtım.

İlk adam beni kenara itmeye kalktı ve kolumla onu engelledim.

Altı kişiydiler, görebiliyordum.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordum onlara.

Ama tek bir kelime bile konuşulmadı ve silahları gördüm.

Tekmeyi savurup kapıyı tekrar kapadım ve sürgüyü çektim.

"Pekâlâ, gerçekten de oradalar," dedim. "Bu dolabı senin çevirmediğini nereden bileyim?"

"Bilemezsin," dedi, "ama keşke ben çevirseydim. Vahşi görünüyorlar."

Kabullenmeye mecburdum. Verandada duran heriflerin hepsi de iri kıyımdı ve gözlerini örtmek için şapkalarını aşağı indirmişlerdi. Yüzleri

gölgeler içindeydi.

"Keşke nerede olduğumuzu bilseydim," dedi Random.

Kulak zarımda tüyleri diken diken eden bir titreşim hissettim. O anda Flora'nın düdüğünü çaldığını anladım.

Solumda bir yerlerden bir cam kırıldığında bir dizi homurtu ve havlamaları işitmek beni hiç şaşırtmadı.

"Flora köpeklerini çağırdı," dedim, "başka koşullar altında bizim peşimizde olabilecek altı acımasız ve saldırgan hayvan."

Random başıyla onayladı ve ikimiz de camların kırıldığı yöne ilerledik.

Oturma odasına vardığımızda iki adam şimdiden içeriye girmişlerdi ve ikisi de silahlıydı.

İlkinin üzerine çullanıp yere düşürdüm, ikincisine ateş açtım. Random kılıcını savurarak üzerimden sıçradı ve ikinci adamın başının omuzlarından ayrıldığını gördüm.

Pencereden o âna kadar iki kişi daha girmişti. Otomatiği üzerlerine boşalttım ve benim silahıma ait olmayan atış sesleriyle karışmış halde Flora'nın köpeklerinin hırlamalarını işittim.

Adamlardan üçünün ve Flora'nın aynı sayıda köpeğinin yerde yattığını gördüm. Onların yarısını hallettiğimizi düşünmek içime ferahlık verdi ve geri kalanlar pencereden içeri girerken bir başkasını daha öldürmeme kendim de şaştım.

Aniden ve düşünmeksizin kocaman, fazlaca şişkin bir koltuğu kaptım ve odanın karşı ucuna, belki on metre uzağa fırlattım. Koltuk, çarptığı adamın belkemiğini kırdı.

Geri kalan ikisine doğru atıldım ama ben odanın diğer tarafına ulaşamadan Random birisini süvari kılıcıyla şişlemiş, bitirmeleri için köpeklere terk etmişti ve diğerine dönmekteydi.

Ama Random davranamadan adam alaşağı edilmişti. Gerçi önce köpeklerden birini daha öldürmüştü, fakat bu son öldürüşü oldu. Random onu boğazladı.

Köpeklerden ikisi ölmüş, biriyse kötü yaralanmıştı. Random yaralı hayvanı seri bir darbeyle öldürdü ve dikkatimizi adamlara verdik.

Görünüşlerinde alışılmadık bir şey vardı.

Flora içeri girdi ve bunun ne olduğunu anlamamıza yardım etti.

Bir kere, altısının da gözleri kan çanağı gibiydi. Hem de fazlasıyla. Gerçi içinde bulundukları durumda, normal gözüküyordu.

Bir diğer şey, hepsinin de parmaklarında fazladan birer boğum ve ellerinin üzerinde öne doğru kıvrık sivri mahmuzlar olmasıydı.

Hepsinin de çeneleri öne çıkıktı ve birini zorlayıp açtığımda çoğu normal insan dişinden uzun, bir kaçıysa çok daha sivri görünen kırk dört diş saydım. Tenleri külrengine çalıyordu, sert ve parlaktı.

Başka farklılıklar da vardı kuşkusuz, ama bunlar bir şeyi kanıtlamaya yeterdi.

Silahlarını topladık ve üç küçük, düz tabancayı alıkoydum.

"Evet, Gölgeler'den dışarı süründüler," dedi Random ve başımla onayladım. "Şanslıydım da. Öyle görünüyor ki takviye birliklerle ortaya çıkacağımı hiç hesaba katmamışlardı... asi bir kardeş ve neredeyse yarım ton köpek."

Gidip kırık camdan dışarı baktı ve bu işi onun yapmasına göz yummaya karar verdim. Bir süre sonra "Hiçbir şey yok," dedi. "Hepsini hakladığımızdan eminim." Kalın, turuncu perdeleri örttü ve önlerine bir sürü yüksek sırtlı mobilya dizdi. O bunu yaparken ben de adamların ceplerini boşalttım.

Kimlik türü hiçbir şeye rastlamamak beni şaşırtmamıştı.

"O zaman kütüphaneye dönelim de," dedi, "içkimi bitireyim."

Bununla beraber, yerine oturmadan önce kılıcı özenle temizledi, duvardaki askısına astı. Ben de o sırada Flora'ya bir içki doldurdum.

"Öyle görünüyor ki geçici olarak güvenlikteyim," dedi, "şimdi resmi üçümüz paylaştığımıza göre."

"Öyle görünüyor," diye kabul etti Flora.

"Tanrım, dünden beri ağzıma lokma koymadım!" diye açıkladı Random. Bunun üzerine Flora Carmella'ya oturma odasından uzak durduğu sürece dışarısının güvenli olduğunu ve kütüphaneye bolca yemek getirmesini söylemeye gitti.

O odadan çıkar çıkmaz Random bana dönüp sordu, "Söyle bakalım, ikinizin arasında ne var?"

"Ona sırtını dönme sakın."

"Hâlâ Eric'e mi ait?"

"Anladığım kadarıyla."

"O zaman burada ne işin var?"

"Eric'i benim peşimden şahsen gelmesi için kandırmaya çalışıyordum. Beni ele geçirmenin tek yolunun bu olduğunu biliyor ve beni ne kadar istediğini görmek istedim."

Random başını iki yana salladı.

"Böyle yapacağını sanmıyorum. Hiç şansın yok. Sen burada o orada olduğunuz müddetçe neden başını deliğinden uzatsın ki?"

"Ben de az önce aynı sonuca vardım."

O zaman gözleri ışıldadı ve eski tebessümü yine belirdi. Elini saman rengi saçlarında dolaştırdı ve gözlerini benimkilerden ayırmadı.

"Yapacak mısın?" diye sordu.

"Belki," dedim.

"Bana 'belki' numarası çekme, bebeğim. Her yanından belli oluyor. Neredeyse seninle gitmeyi isteyeceğim geliyor. İlişkilerim içinde en çok seksi, en az da Eric'le aramda olanı severim."

Kafamda ölçüp biçerken bir sigara tellendirdim.

"Düşünüyorsun," dedi ben düşünürken, " 'Random'a bu sefer nereye kadar güvenebilirim? Sinsinin, adinin tekidir. Tıpkı adı gibidir ve eğer birisi daha iyi bir anlaşma önerirse hiç şüphesiz beni satar.' Doğru mu?"

Başımla onayladım.

"Ama Corwin birader, unutma ki sana pek faydam dokunmamakla beraber özellikle zararım da olmadı. Ah, birkaç şaka yapmışımdır, kabulleniyorum. Ama her şey bir yana, ailede en iyi geçinen kardeşler olduğumuzu söyleyebilirsin... yani birbirimizin yoluna çıkmadık. Bir daha düşün. Sanırım Flora'nın yada kadınının geldiğini duyuyorum, o yüzden konuyu değiştirelim... Ama elini çabuk tut. Yanında ailenin favori oyun kartları yoktur herhalde, değil mi?"

Başımı iki yana salladım.

Flora odaya girdi ve "Carmella birazdan yiyecek bir şeyler getirecek," dedi.

Buna içtik ve Flora'nın arkasından Random bana göz kırptı.

Ertesi sabah oturma odasındaki cesetler kaybolmuştu, halıda leke yoktu, pencere onarılmış gözüküyordu ve Random bunların "çaresine baktığını" söyledi. Onu daha fazla sorgulamayı uygun görmedim.

Flora'nın Mercedes'ini ödünç alıp dolaşmaya çıktık. Kırlık alanlar tuhaf şekilde değişmiş görünüyordu. Neyin eksik ya da yeni olduğunu tam olarak bilemiyordum ama her nasılsa bir şeyler farklı geliyordu. Bu da düşünmeye kalkıştığımda başımı ağrıtıyordu, bundan ötürü bu tür düşünceleri şimdilik bir kenara bırakmaya karar verdim.

Ben direksiyondaydım, Random da yanımdaydı. Sırf nasıl bir tepki uyandıracağını görmek için Amber'de olmak isteğimi bir kez daha dile getirdim.

"Merak ediyordum," diye yanıtladı, "acaba katıksız ve yalın bir intikam için mi yola çıktın, yoksa daha fazlası için mi?"

Böylece uygun gördüğüm üzere yanıt vermek ya da vermemek üzere topu tekrar bana atmıştı.

Uygun gördüm.

Beylik cümleyi kullandım.

"Ben de bunu düşünüyordum," dedim, "şansımı tahmine çalışıyordum. Biliyor musun, şöyle bir deneyebilirim.'"

O zaman bana döndü (yan pencereden dışarıya bakıyordu) ve şöyle dedi:

"Sanırım hepimiz bu hırsa veya en azından düşünceye sahiptik. Bende olduğunu biliyorum, kendimi oyunun başında devre dışı bırakmama rağmen neler hissettiğime bakıyorum da, denemeye değer. Biliyorum, sana yardım edip etmeyeceğimi soruyorsun.

"Yanıt 'evet.' Bunu sırf diğerlerinin planlarına çomak sokmak için yapacağım." Sonra sordu: "Flora için ne düşünüyorsun? Herhangi bir yardımı olur mu?"

"Bundan şüphe duyarım," dedim. "Eğer bir şeyler kesin olsa o da dahil olurdu. Ama bu noktada kesin olan ne var ki?"

"Varsa şayet."

"Varsa şayet," diye yineledim, böylece nasıl bir yanıt alacağımı bildiğimi düşünecekti.

Hafızamın durumuna ilişkin ona sır vermekten korkuyordum. Ona söylemekten de korkuyordum, dolayısıyla söylemedim. Bilmek istediğim çok fazla şey vardı, ama kimseye güvenemezdim. Arabayla giderken bu konuyu biraz düşündüm.

"Evet, ne zaman başlamak istersin?" diye sordum.

"Sen ne zaman hazırsan."

İşte orada, tam önümdeydi ve onunla ne yapacağımı bilmiyordum.

"Şimdi yapmaya ne dersin?" dedim.

Sessizdi. Bir sigara yaktı, vakit kazanmak içindi sanırım.

Ben de aynısını yaptım.

"Pekâlâ," dedi sonunda. "En son ne zaman geri dönmüştün?"

"Kahrolsun, o kadar çok oldu ki," dedim ona, "yolu anımsayacağımdan bile emin değilim."

"Tamam," dedi, "o zaman geri dönebilmemizden önce uzaklaşmamız gerekecek. Ne kadar benzinin var?"

"Deponun dörtte üçü dolu."

"O zaman şu köşeden sola dön, neler olacak görelim."

Bunu yaptım ve ilerlerken kaldırımlar parıldamaya başladı.

"Kahretsin!" dedi. "Yolu yürüyeli neredeyse yirmi yıl oldu. Doğru şeyleri hemen anımsıyorum."

Araba yol almaya ve ben de ne haltlar döndüğüne şaşmaya devam ettik. Gökyüzü azıcık yeşermişti, sonra gölgelenip pembeleşti.

Soru sorma isteğimi bastırarak dudağımı ısırdım.

Bir köprünün altından geçtik ve diğer taraftan çıktığımızda gökyüzü yine normal renkteydi, ama her yer yel değirmenleriyle doluydu, büyük, sarı olanlarıyla.

"Kaygılanma," dedi hemen, "daha kötüsü de olabilirdi."

Yanından geçtiğimiz insanların bir hayli tuhaf giyindiklerini ve yolun taş döşeli olduğunu fark ettim.

"Sağa dön."

Döndüm.

Mor bulutlar gökyüzünü kapladı ve yağmur başladı. Şimşek azametle yürüdü gökyüzünde ve tepemizde gürledi. Silecekleri çalıştırıyordum ama pek işe yaramıyorlardı. Farları yakıp hız kestim.

Rüzgâra karşı yakasını kaldırmış, başını eğmiş ve baştan aşağı grilere bürünmüş bir atlının karşı yönden hızla gelip yanımdan geçtiğine yemin edebilirdim.

Derken bulutlar parça parça ayrıldı ve biz bir sahil boyunu izlemeye başladık. Dalgalar yükseklere sıçrıyor ve üzerlerinde devasa martılar uçuyorlardı. Yağmur dinmişti, farları ve silecekleri kapattım. Yol şimdi şoseydi ama bu yeri hiç tanımıyordum. Dikiz aynasında az önce terk ettiğimiz kasabadan eser yoktu. Aniden karşıma çıkan, rüzgârın bir o yana, bir bu yana savurduğu bir iskeletin asılı olduğu darağacının yanından geçince ellerim direksiyonu daha sıkı kavradı.

Yolumuz sahilden uzaklaşıp bir tepenin çevresini dönerken Random sadece sigara içip pencereden dışarı bakmaya devam etti. Çayırlık, ağaçsız bir ova sağımıza serildi ve bir dizi tepe solumuzda gitgide yükseldi. Gökyüzü koyu ama canlı bir maviydi, tıpkı gölgelik, derin, temiz bir havuz gibi. Böyle bir göğü daha önce gördüğümü hiç anımsamıyordum.

Random izmaritini fırlatmak için penceresini açtı ve buz gibi bir meltem içeri girip o pencereyi tekrar kapayana kadar arabanın içinde girdaplandı. Meltemde deniz kokusu vardı, tuzlu ve keskin.

"Bütün yollar Amber'e çıkar," dedi sanki bu bir atasözüymüşçesine.

Sonra Flora'nın önceki gün dediklerini anımsadım. Flora'nın sözlerinin neyi ima ettiğini kavradığımda bir ahmak ya da önemli bilgileri saklayan biri gibi görünmek istemiyordum, ama onun olduğu kadar kendi iyiliğim için de bunu söylemeliydim.

"Biliyor musun," diye girdim söze, "önceki gün sen aradığında ve telefonu Flora evde olmadığı için ben açtığımda, içimde onun Amber'e

ulaşmaya yeltendiği ve yolu kapalı bulduğuna dair güçlü bir his var."

Bunun üzerine Random güldü.

"Bu kadının hayalgücü çok kıt," diye karşılık verdi. "Böyle bir zamanda yol elbette kapalı olacaktı. Eninde sonunda yürümek zorunda kalacağız. Bundan eminim ve hiç şüphesiz başarmak tüm gücümüzü ve becerimizi gerektirecek, başarabilirsek tabii. Tüm yol boyunca çiçek tarlasında yürüyüp, şaşaalı bir prenses gibi geri dönebileceğini mi sanıyordu? O salak sürtüğün teki. Aslında yaşamayı hak etmiyor, ama bunu söylemek bana düşmez, henüz."

"Kavşaktan sağa sap," dedi.

Neler oluyordu? Etrafımızdaki egzotik değişikliklerden bir şekilde onun sorumlu olduğunu fark etmiştim ama bunu nasıl yaptığını, bizi nereye götürdüğünü kestiremiyordum. Bunun sırrını öğrenmem gerektiğini biliyordum, ama açıkça sormak olmazdı, yoksa bilmediğimi anlardı. Sonra da onun eline düşerdim. Sigarasını tüttürüp gözünü uzaklara dikmekten başka bir şey yapmıyormuş gibiydi, ama yoldaki bir çukurdan çıktığımızda mavi bir çöle girdik ve tepemizde, pırıl pırıl gökteki güneş pembeydi. Dikiz aynasında görebildiğim kadarıyla çöl miller boyunca uzanıyordu. Güzel numaraydı doğrusu.

Sonra motor öksürdü, durakladı, kendini topladı ve performansını yineledi.

Direksiyon ellerimin allında şekil değiştirdi. Bir hilale dönüştü; koltuk gerilemiş, araba yola daha yakınlaşmış gibiydi ve ön camın eğimi artmıştı.

Yine de ağzımı açmadım, lavanta renkli kum fırtınası bize çarptığında bile.

Ama fırtına dağıldığında hayretten ağzım açık kaldı.

Önümüzde yaklaşık bir mil boyunca uzanan tümü de tampon tampona bir araba kuyruğu vardı. Oldukları yerde duruyorlardı ve kornalarını işitebiliyordum.

"Yavaşla," dedi. "Bu ilk engel."

Öyle yaptım ve bir diğer kum rüzgârı esti üzerimizden.

Farları yakamadan kaybolmuştu ve gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım.

Arabaların tümü gitmiş, kornaları susmuştu. Ama şimdi otoyol, bir zamanlar kaldırımların da olduğu gibi parıldıyordu ve Random'un sessizce birine ya da bir şeye küfrettiğini duydum.

"O engeli koyan her kimse, tam yapmamızı istediği gibi kaydığımdan eminim," dedi, "ve onun beklediği şeyi yapmış olmak canımı sıkıyor... bariz olan şeyi."

"Eric mi?" diye sordum.

"Belki. Sence ne yapmalıyız? Durup bir süre zor yolu mu takip edelim, yoksa devam edip başka engel olup olmadığına mı bakalım?"

"Azıcık daha ilerleyelim. Hem bu daha ilkiydi zaten"

"Pekâlâ," dedi, ama "ikincinin ne olacağını kim bilebilir?" diye de ekledi.

İkincisi bir şeydi... onu başka nasıl tarif edebilirim bilmiyorum.

Kolları olan bir maden eritme makinesi gibiydi. Yolun ortasına eğilmiş, uzanıp arabaları yakalıyor ve yiyordu.

Frene asıldım.

"Neyin var?" diye sordu Random. "Devam et. Onları başka nasıl geçebiliriz ki?"

"Beni biraz sarstı," dedim ve bana yan gözle uzun uzadıya, garip bir bakış attı, bu sırada bir diğer toz fırtınası patladı.

Bunu söylemekle hata ettiğimi anladım.

Toz dağıldığında bir kez daha boş bir yolda hızla ilerliyorduk. Uzakta kuleler vardı.

"Galiba onun canına okuduk," dedi Random. "Birkaçını birleştirdim, sanırım onun beklemediği bir şeydi olabilirdi. Zaten hiç kimse Amber'e giden tüm yolları kapayamaz."

"Doğru," dedim, kırdığım hangi pot beni o bakışa hedef yapmışsa kurtulmayı umarak.

Random'u şöyle bir tarttım. Bir önceki gece benim kadar kolayca ölebilecek, cılız görünümlü, ufak tefek bir adamdı.

Neydi onun gücü? Ya tüm bu Gölgeler hakkında konuşulanlar? İçimden bir şey Gölgeler her ne ise, şimdi bile onların arasında hareket ettiğimizi söylüyordu. Nasıl? Random'un yaptığı bir şeydi bu ve fiziksel olarak rahat,

elleri göz önünde durduğuna göre, zihniyle yaptığı bir şey olduğuna kanaat getirdim. İyi de, nasıl yapıyordu?

Evet, onu sanki içinde hareket ettiği evren koskoca bir denklemmiş gibi "eklemek" ve "çıkarmaktan" bahsederken duymuştum.

Ani bir kesinlikle karar verdim ki bizi ulaşmak için denklemi çözmekte olduğu o tuhaf mekâna, Amber'e gitgide yaklaştırmak için etrafımızı saran gözle görülür dünyaya bir şeyler ekliyor ya da ondan bir şeyler çıkartıyordu.

Nasıl yapıldığını bir zamanlar benim de bildiğim bir şeydi bu. Bir anda anladım ki işin sırrı Amber'i anımsamakta yatıyordu. Ama ben anımsayamıyordum.

Yol beklenmedik şekilde virajlandı, çöl sona erdi ve yerini uzun, mavi, sivri görünümlü çimenlere bıraktı. Bir süre sonra arazi biraz tepelik bir hal aldı. Üçüncü tepenin eteğinde asfalt bitti ve daracık bir toprak yola girdik. Yol iyice sıkıştırılmıştı ve arasından şimdi süngüye benzer devedikeni çalılarının ve bodur fundaların göze çarptığı daha büyükçe tepelerin arasından kıvrılıyordu.

Yarım saat böyle gittikten sonra tepeler gözden kayboldu ve üzerinde güz turuncusu ve elmas biçimli mor yapraklar taşıyan bodur, koca gövdeli ağaçlardan oluşmuş bir ormana girdik.

Hafif bir yağmur çiselemeye başladı ve her yanımızda gölgeler vardı. Islak yaprakların oluşturduğu halıdan solgun bir sis yükseliyordu. Sağımda bir yerlerden bir uluma işittim.

Direksiyon üç kez daha şekil değiştirdi, son hali sekizgen, ahşap bir hadiseydi. Araba şimdi bir hayli uzamıştı ve nereden bulduysak bir de flamingo şekilli kaput süsü edinmiştik. Bu konularda yorum yapmamak için kendimi güçlükle zaptettim, bilakis koltuk ne şekil alırsa, aracın kullanımı için yeni ne gerekirse uyum sağladım. Bununla beraber, başka bir uluma daha duyulduğu sırada Random direksiyona baktı, başını salladı ve bir anda ağaçlar çok daha yüksek, sarkan sarmaşıklarla ve İspanyol yosunundan mavi bir örtüye benzer bir şeyle sarmalanmış, araba da neredeyse normale dönmüştü. Yakıt göstergesine baktım ve yarım depo benzinimiz kaldığını gördüm.

"İlerliyoruz." dedi kardeşim ve başımla onayladım.

Yol ansızın genişledi ve beton bir yüzey edindi. İki yanımızda da çamurlu su dolu kanallar vardı. Yapraklar, küçük dallar ve renkli kuş tüyleri ışıldıyordu yüzeylerinde.

Birden bire başım döndü, kendimi sarhoş gibi hissettim. Bunu daha dile getiremeden "Ağır ağır ve derin nefes al," dedi Random. "Kestirmeden gidiyoruz ve atmosfer ile yerçekimi bir süre için farklı olacak. Sanırım şimdiye kadar epey şanslıydık. Sonuna kadar zorlamak istiyorum ki olabildiğince çabuk ve olabildiğince yakina gidebilelim."

"İyi fikir," dedim.

"Belki, belki de değil," diye yanıtladı, "ama bence buna değer... Dikkat et!"

Tepeden yukarı tırmanıyorduk ve bir kamyon dosdoğru üzerimize geliyordu. Yanlış şeritteydi. Kaçmak için direksiyonu kırdım, o da aynısını yaptı. Son anda yoldan çıkıp soldaki yumuşak bankete girdim, bir çarpışmayı engellemek için arabanın burnu kanalın kıyısına dönüktü.

Tanker sağımda durdu. Banketten çıkıp yola dönmeye kalktım, ama yumuşak toprağa saplanmıştık.

Sonra bir kapının çarptığını işittim ve sürücünün aracın sağ kapısından indiğini gördüm ki bunun anlamı, muhtemelen kendisinin yolun doğru tarafından geldiği, bizim yanlış şeritten gittiğimizdi. Amerika'nın hiçbir yerinde trafiğin İngiliz usulü işlemediğinden emindim, ama benim bildiğim Dünya'yı geride bırakalı çok olduğu da su götürmez bir gerçekti.

Kamyon bir yakıt tankeriydi. Yanında büyük, kan kırmızısı harflerle ZUNOCO yazısı ve altında da "Büdün Dünyağya Ulaşığrız" sloganı yazılıydı. Ben inip, arabanın etrafını dönmeye ve özür dilemeye başlarken, şoför ağzına geleni söylüyordu. Benim kadar iri yapılıydı ve bir eliyle krikonun sapını tutuyordu.

"Bak, üzgün olduğumu söyledim," dedim ona. "Daha ne yapayım? Kimsenin burnu bile kanamadı ve hiç hasar yok."

"Senin gibi kahrolasıca sürücüleri yola salmamalılar!" diye bağırdı. "Allahın belası bir tehlikesin sen!"

Bunun üzerine Random arabadan çıktı, "Bayım, yola koyulsan iyi edersin!" dedi ve elinde bir tabanca vardı.

"Kaldır şu silahı," dedim ona, ama emniyeti açıp nişan aldı.

Herif arkasını dönüp koşmaya başladı, korkudan ağzı açık kalmış, gözleri faltaşı gibi olmuştu.

Random silahın namlusunu doğrultup adamın sırtına dikkatlice nişan aldı ama tam tetiği çektiği anda koluna vurmayı başardım.

Mermi asfalta çarpıp sekti.

Random bana döndü, yüzü neredeyse bembeyazdı.

"Seni kahrolasıca salak!" dedi. "O atış tankere isabet edebilirdi!"

"Nişan aldığın adama da."

"Kimin umurunda? Bu yoldan bu nesilde bir daha geçecek değiliz. O piç kurusu bir Amber Prensi'ne sövmeye cüret etti! Ben senin şerefini düşünüyordum."

"Kendi şerefimi düşünebilirim," dedim ona ve birdenbire soğuk, kudretli bir şey beni hükmüne aldı. "Çünkü onu öldürmek bana düşerdi, sana değil, şayet isteseydim," diye yanıt verdim ve içimde bir nefret uyandı.

Tankerin kapısı kapanır ve araç yoluna devam ederken Random başını önüne eğdi.

"Üzgünüm, ağabey," dedi. "Haddimi bilemedim. Ama birinin seninle bu tarz konuşması bana dokundu. Onu uygun gördüğün yöntemle ortadan kaldırman için beklemeli, ya da en azından sana danışmalıydım."

"Her neyse, boşver," dedim ona. "Yola dönüp devam edelim, edebiliyorsak eğer."

Arka tekerlekler jant kapaklarına kadar gömülmüştü ve onlara bakıp, en iyi şekilde nasıl halledebileceğimize karar vermeye çalışırken Random seslendi, "Tamam, ben ön tamponu tuttum. Sen de arkadan kaldır, yola taşıyalım... ve sol şerite bıraksak iyi ederiz."

Şaka etmiyordu.

Yerçekiminin azaldığına dair bir şeyler demişti, ama kendimi pek o kadar hafif hissetmiyordum. Güçlü olduğumu biliyordum bilmesine, ama bir Mercedes'in arkasını kaldırıp kaldıramayacağım konusunda şüphelerim vardı.

Diğer yandan, denemek zorundaydım, çünkü bunu benden bekliyor gibiydi ve belleğimdeki boşlukları ona belli edemezdim.

Böylece eğildim, dizlerimi büktüm, arabaya yapıştım ve bacaklarımı doğrultmaya başladım. Arka tekerlekler nemli topraktan bir şapırtıyla kurtuldu. Arabanın arka ucunu yerden yarım metre yukarıda tutuyordum! Kahrolasıca, ağırdı! Ama yapabiliyordum!

Her attığım adımla toprağa neredeyse on beş santim batıyordum. Ama taşıyordum. Random da kendi tarafında aynısını yapıyordu.

Amortisörlerin hafif bir sarsıntısıyla arabayı yola bıraktık.

Sonra ayakkabılarımı çıkartıp içlerini boşalttım, tutam tutam otlarla sildim, çoraplarımın suyunu sıktım, pantolonumun paçasını silkeleyip ayağımdakileri arka koltuğa attım, çıplak ayakla sürücü koltuğuna geçtim.

Random da yolcu tarafına atladı ve konuştu, "Bak, tekrar özür dilemek istiyorum..."

"Unut gitsin," dedim. "Oldu ve bitti."

"Evet, ama bunu aleyhimde kullanmanı istemem."

"Kullanmayacağım," dedim ona. "Sadece gelecekte, benim mevcudiyetimde can alman gerektiğinde sabırsızlık etme."

"Öyle yapacağım," diye söz verdi.

"O zaman yola düşelim," dedim ve yola düştük.

Önce kayalık bir kanyondan geçtik, ardından baştan aşağı cam ya da camsı bir maddeden yapılmışa benzeyen, binaları uzun, ince ve kırılgan görünümlü bir şehrin ve pembe güneş ışığının içlerinden geçerek iç organlarını ve son öğünlerinin kalıntılarını ifşa ettiği insanların arasından. Biz arabayla giderken uzun uzun baktılar. Sokak köşelerinde toplanmışlardı ama hiç kimse bizi durdurmaya veya önümüzden geçmeye kalkışmadı.

"Bu yerin Charles Fort'ları hiç şüphesiz bu olayı yıllar yılı anlatıp duracaklar," dedi kardeşim.

Başımla evetledim.

Derken yol kayboldu ve sanki bitimsiz bir silikon tabakasının üzerinde yol almaya başladık. Bir süre sonra daralıp yine yol haline geldi ve çok geçmeden sağımızda ve solumuzda alçak, kahverengi ve pis kokulu

bataklıklar belirdi. Sonra üstümüzden yarasa kanatlı devasa bir şekil geçti. Gök şimdi lacivertti, güneş ise ölgün altın rengi.

"Çeyrek depodan az benzinimiz kaldı," diye yorumda bulundum. *

"Tamam," dedi Random, "durdur arabayı."

Öyle yaptım ve bekledim.

Uzunca bir süre belki altı dakika sessiz kaldı, sonra "Sür," dedi.

Yaklaşık üç mil sonra kütüklerden oluşmuş bir barikata rastladık ve çevresini dönmeye koyuldum. Barikatın bir yanında bir kapı vardı ve Random bana, "Durup kornaya bas," dedi.

Öyle yaptım ve bir süre sonra tahta kapı koskoca demir menteşelerinin üstünde gıcırdayıp içe doğru açıldı.

"İçeri gir," dedi Random. "Güvenlidir."

Girdim, solumda balon kafalı üç Esso pompası vardı, arkalarında duran küçük bina ise daha sıradan şartlar altında sayısız defa görmüş olduğum şeylerden biriydi. Pompalardan birinin yanına yanaşıp bekledim.

Binadan çıkan adam bir buçuk metre boyunda, inanılmaz genişlikte ve çilek burunluydu ve omuzlarının arası belki bir metre vardı.

"Ne olsun?" dedi. "Depoyu doldurayım mı?"

Başımı salladım. "Normal benzin," dedim.

"Az ileri al," dedi.

Öyle yaptım ve Random'a sordum, "Param burada geçer mi?"

"Bir bak," dedi bana, ben de öyle yaptım.

Cüzdanım köşelerinde romen rakamları ve takip eden "D.R" harfleri bulunan turuncu ve sarı banknotlarla dolup taşıyordu.

Ben desteleri incelerken Random sırıttı.

"Gördün mü? Her şeyin icabına baktım," dedi.

"Harika. Bu arada, ben acıktım."

Etrafımıza bakındık ve bir başka dükkânda bize koca bir tabeladan bakan ve Kentucky Kızarmış Tavukları satan bir beyefendi resmi gördük.

Çilek burun hesabı yuvarlamak için az miktar yakıtı yere döktü, hortumu yerine astı, yaklaştı ve "Sekiz Drachae Refgum," dedi.

Üzerinde "V D.R." yazan turuncu bir para ile üç adet "I D.R." çıkartıp uzattım.

"Sağ ol," dedi ve cebine tıkıştırdı. "Arabanın yağına, suyuna da bakayım mı?"

"Bak."

Biraz su ekledi, yağ seviyesinin iyi olduğunu söyledi ve ön camı pis bir bezle silip kirletti. Sonra el sallayıp kulübesine geri döndü.

Kenni Roi'nın önüne çekip bir kap dolusu Kentucky Kızarmış Kertenkele Köftesi ve düşük alkollü, tuzlu bira aldık.

Sonra dış binanın önüne çıktık, kapıda kornaya bastık ve sağ omzunda baltalı mızrak bulunan bir adam gelip kapıyı açıncaya kadar bekledik.

Sonra tekrar yola koyulduk.

Önümüze bir tiranozor atladı, bir anlığına duraksadı, sonra sol tarafa doğru yoluna devam etti. Üzerimizden üç pterodaktil daha uçtu.

"Amber'in göğünden vazgeçmeye gönlüm hiç varmıyor," dedi Random. Her ne demekse ben de ona homurdanarak karşılık verdim.

"Gerçi tümünü birden bir anda denemeye cesaret edemiyorum," diye devam etti söze "parçalarımıza ayrılabiliriz."

"Peki," deyip kabullendim.

"Öte yandan, bu yerden hoşlanmıyorum."

Başımı salladım ve öylece devam ettik sürmeye, silikon düzlüğü sona erip dört bir yanımızda çıplak kayalar uzanıncaya kadar.

"Şimdi ne yapıyorsun?" diye soracak oldum.

"Göğü tutturduğuma göre, araziyi deneyeceğim," dedi.

Biz ilerledikçe yekpare kaya örtüsü dağınık taşlara dönüşmeye başlamıştı. Taşların arasında çıplak, kara toprak vardı.

Çok geçmeden taşlar azalmış, toprak daha görünür olmuştu.

Nihayet tek tük yeşillikler gördüm. Önce şurada burada biraz çimen vardı. Ama parlak, çok parlak bir yeşildi, bildiğim kadarıyla Dünya üzerinde görülmedik bir cins.

Sonra fazlalaştı.

Birazdan yolumuzun üzerinde ağaçlar da göze çarpmaya başlamıştı.

Sonra bir orman.

Ama ne orman!

Hayatımda hiç böyle ağaçlar görmemiştim; ulu ve haşmetli, bir nebze altın rengi karışmış derin ve zengin bir yeşil. Göğe kule gibi yükseliyor, deliyorlardı adeta. İçlerinde muazzam çamlar, meşeler, akçaağaçlar ve ayırt edemediğim daha niceleri vardı. Pencereyi araladığımda ağaçların arasında fantastik ve nefis rayihalı bir meltem ağır ağır dolanıyordu. Kokuyu birkaç kez içime çektikten sonra pencereyi ardına kadar açıp öyle bırakmaya karar verdim.

"Arden Ormanı," dedi kardeşim olan adam. Söylediğinin doğru olduğunu biliyor, her nasılsa onu hem seviyor, hem de bilgisi ve bilgeliği yüzünden kıskanıyordum..

"Birader," dedim, "iyi beceriyorsun. Umduğumdan da iyi. Teşekkürler."

Bu onu bir nebze hazırlıksız yakalamış gibiydi. Sanki daha önce hiçbir akrabasından bir tek iyi söz işitmemişti.

"Elimden gelenin en iyisini yapıyorum," dedi "ve tüm yol boyunca da yapacağıma söz veriyorum. Şuna bak! Göğü ve ormanı yaptık. Neredeyse inanasım gelmiyor! Yarı yolu geçtik ve bize bilhassa sorun çıkartan bir şey olmadı. Bana sorarsan çok şanslıyız. Bana bir naiplik bahşedecek misin?"

"Evet," dedim bunun ne anlama geldiğini bilmeden, ama vermeyi isteyerek. Eğer gücüm dahilindeyse.

O zaman başıyla onayladı, "İyi adamsın," dedi.

Eli adam öldürmeye yatkın, küçük üç kâğıtçının tekiydi.

Hep bir çeşit asi olduğunu hatırlıyordum. Ana babamız onu geçmişte yola getirmeye çalışmış, asla çok başarılı olamamışlardı. Bununla birlikte farkına vardım ki onunla aynı anne ve babanın çocuğuyduk. Eric, Flora, Caine, Bleys ve Fiona'daysa durumun böyle olmadığını birdenbire anlamıştım. Belki diğerleriyle de, ama hatırladıklarım bunlardı, bunu kesinlikle biliyordum.

Devasa ağaçların oluşturduğu bir katedralin içinden, çıplak, toprak yolda ilerliyorduk. Yol sonsuza dek uzadıkça uzuyor gibiydi. Burada kendimi güvende hissediyordum. Ara sıra bir geyiği ürkütüyor, yolu geçen ya da

kenarda duran bir tilkiyi şaşırtıyorduk. Yol yer yer toynak izleriyle doluydu. Güneş ışığı bazen yaprakların arasından süzülüyor, bir Hint enstrümanının sımsıkı altın telleri gibi açılar oluşturuyordu. Meltem nemliydi ve yaşayan şeylerden izler taşıyordu. Bu yeri bildiğimi, geçmişte bu yolu at sırtında sık sık katettiğimi anımsadım.

Arden Ormanı'nda at binmiş, yürümüş, avlanmıştım. Şu koca koca dalların altında sırtüstü uzanıp kollarımı başıma yastık yapmış, göğü izlemiştim. Şu devlerin bazılarının dallarına tırmanmış ve aşağıya, hiç durmaksızın değişen yeşil bir diyara bakmıştım.

"Burayı seviyorum," dedim, laf ağzımdayken yüksek sesle konuştuğumu fark ettim ve Random "Hep sevmişsindir," diye yanıtladı ve sesinde neşe izleri var gibiydi. Emin olamadım.

Sonra uzaklardan, bir av borusundan geldiğini bildiğim bir ses işitildi.

"Daha hızlı sür," dedi Random apansızın. "Bu Julian'ın borusuna benziyor."

İtaat ettim.

Boru bir kez daha çalındı, daha yakından.

"Onun o kahrolasıca tazıları arabayı paramparça edecek ve kuşları gözlerimizi oyup beslenecek!" dedi. "O bu kadar hazırlıklıyken karşı karşıya gelmekten nefret ediyorum. Avladığı her ne idiyse, biliyorum ki kardeşlerinden ikisi gibi bir ödül için ondan seve seve vazgeçer."

"Bu günlerde yaşam felsefem 'Bana dokunmayan yılan bin yaşasın.'" diye belirttim.

Random kıkır kıkır güldü.

"Ne kadar da değişik bir görüş. İddiaya girerim en fazla beş dakika dayanır."

Sonra boru tekrar çaldı, bu sefer daha da yakından. "Allah kahretsin!" dedi Random.

Hız göstergesi, modası geçmiş rünik rakamlarla yetmiş beş mili işaret ediyordu ve bu yolda daha fazla hız yapmaktan çekiniyordum.

Bir kez daha duyuldu boru, artık çok daha yakındı, üç uzun nota çaldı ve solumdan tazıların havlamasını da duyabildim.

"Amberden hâlâ uzak olsak da gerçek Dünya'ya çok yakınız şu anda," dedi kardeşim. "Yakındaki Gölgeler'in arasına kaçmak para etmeyecektir, çünkü arkamızdaki gerçekten de oysa peşimize düşecektir. Ya da gölgesi yapacaktır bunu."

"Ne yapacağız?"

"Gaza bas ve dua et, takip ettiği biz olmayalım."

Yine boru sesi ve bu sefer neredeyse yanımızdaydı.

"Neye biniyor bu kahrolasıca, lokomotife mi?" diye sordum.

"Bana kalırsa kudretli Morgenstern'e, şimdiye değin yarattığı atların en hızlısına biniyor derim."

'Yarattığı' kelimesinin bir süre kafamda dönüp dolaşmasına izin verdim, şaşkınlık içinde düşünüp taşındım. Evet, bu doğru, diyordu içimden bir ses. Julian Morgenstern'i Gölgeler'den yaratmış, o hayvanda bir kasırganın ve şahmerdanın sahip olduğu güç ve hızı kaynaştırmıştı.

Hayvandan korktuğumu anımsadım ve derken gördüm onu.

Morgenstern hayatımda görmüş olduğum en büyük atlardan bile altı karış daha yüksekti, gözleri bir Weimaraner köpeğinin ölü renginde, donu ise açık bir kır rengindeydi ve toynakları cilalı çeliğe benziyordu. Rüzgâr gibi koşuyor, arabaya hız uyduruyordu ve eyerinde Julian oturuyordu... upuzun siyah saçları, mavi gözleriyle oyun kartındaki Julian. Üzerinde pullu, beyaz zırhı vardı.

Julian bize gülümseyip el salladı ve Morgenstern başını oynattıkça görkemli yelesi rüzgârda bir bayrak misali dalgalandı.

Bacakları neredeyse seçilemiyordu.

Julian'ın bir seferinde adamın birine benim eski elbiselerimi giydirip hayvana işkence yaptırttığını anımsadım. Bu sebeptendir ki ava çıktığımız bir gün, bir geyiğin derisini yüzmek için eğildiğimde hayvan beni ezmeye kalkışmıştı.

Hayvan kokumu alıp arabadakinin ben olduğumu anlamasın diye pencereyi sımsıkı kapattım. Ama Julian beni görmüştü ve bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Dört yanında Fırtına Tazıları o dayanıklı mı dayanıklı gövdeleri ve çelik misali dişleriyle koşuşuyorlardı. Onlar da Gölgeler'den gelmişlerdi, çünkü hiçbir normal köpek bu şekilde koşamazdı. Ama

kesinlikle biliyordum ki, "normal" sıfatı bu mekândaki hiçbir şeye yakıştırılamazdı.

Julian o sırada bize durmamızı işaret etti. Random'a göz attım, o da başıyla onayladı. "Eğer durmazsak bizi ezip geçecek," dedi. Frenleyip yavaşladım, durdum.

Morgenstern şaha kalktı, havayı dövdü, dört toynağıyla toprağa vurdu ve eşkin gitmeye başladı. Köpekler dilleri dışarda, göğüsleri körük gibi kalkıp inerek etrafımızı kuşattılar. At, ter olduğunu bildiğim göz alıcı bir ışıltıyla kaplıydı.

"Bu ne büyük sürpriz!" dedi Julian o tane tane, neredeyse özürlü konuşmasıyla ve üzerinde siyah yeşil halkalar bulunan koca bir şahin gelip sol omzuna tünedi.

"Ya, ne demezsin!" diye karşılık verdim. "Görüşmeyeli nasılsın?"

"Ah, muhteşem," dedi, "her zamanki gibi. Peki ya sen ve Random birader?"

"Gücüm kuvvetim yerimde," dedim ve Random başıyla onaylayıp "Böyle bir zamanda başka eğlencelerle meşgul olacağını düşünmüştüm," dedi.

Julian başını eğip ön camın ardından ona pis pis baktı.

"Hayvan boğazlamayı severim," dedi, "akrabalarımı da hiç aklımdan çıkartmam."

Ensemden aşağı hafif bir soğukluk yayıldı.

"Av peşindeydim ki motorlu taşıtınızın sesi dikkatimi dağıttı," dedi. "O sırada içinde siz ikinizin bulunmanızı beklemiyordum.

Sırf zevk için dolaşmaya çıkmadığınızı, ama aklınızda bir hedef olduğunu farz ediyorum. Sözgelimi Amber gibi. Doğru mu?"

"Doğru," diye yanıtladım. "Sana neden orada değil de burada olduğunu sorabilir miyim?"

"Eric beni bu yola nöbetçi dikti," diye yanıtladı ve o konuşurken elim belimdeki tabancalardan birine gitti. Gerçi içimde herhangi bir kurşunun o zırhı delemeyeceği hissi uyanmıştı.

Morgenstern'i vurmayı düşünüyordum.

"Pekâlâ, kardeşlerim," dedi gülümseyerek. "Sizlere hoş geldiniz diyor ve iyi bir yolculuk temenni ediyorum. Şüphesiz sizi yakında Amber'de göreceğim. İyi günler," dedi ve dönüp ormana doğru gitti.

"Hemen uzaklaşalım buradan," dedi Random. "Belki de bir pusu ya da takip tasarlıyordur." Bunu söyledikten sonra belinden bir tabanca çekti, kucağına koydu.

Makul bir hızla sürdüm.

Hemen hemen beş dakika sonra, tam rahat nefes almaya başlamışken boruyu duydum. Gaza yüklendim. Bizi her halükârda yakalayacağını biliyordum ama elimden geldiğince arayı açmak ve vakit kazanmak niyetindeydim. Bir yerde az kalsın bir geyiğe çarpıyordum ama çok hız kaybetmeden ya da arabayı hurdaya çevirmeden hayvanın yanından sıyırdık.

Boru sesi şimdi daha yakından geliyordu ve Random yakası açılmadık laflar sıralamaya başlamıştı.

İçimde hâlâ ormanda gidecek çok yolumuz olduğu şeklinde bir his vardı ve bu beni hiç rahatlatmıyordu.

Uzun bir düzlüğe çıktık ve neredeyse bir dakika boyunca gazı kökleme fırsatım oldu. O sırada Julian'ın av borusunun notaları daha geride kaldı. Ama yolun kıvrılıp virajlandığı bir kısmına geldiğimizde hız kesmeye mecbur oldum. Julian hemen arayı kapatmaya başlamıştı.

Yaklaşık altı dakika sonra dikiz aynasında göründü, yolda gökgürültüsü gibi ilerliyordu ve köpek sürüsü etrafında havlayıp salya akıtıyorlardı.

Random penceresini açtı, sonra dışarı sarkıp ateşe başladı.

"Kahrolasıca zırh!" dedi. "Onu iki kez vurduğumdan eminim ve tek çizik bile yok."

"Ben de o hayvanı vurmayı düşünmüştüm," dedim, "ama sen atı bir dene."

"Denedim bile, hem de birkaç kez," dedi boş tabancayı yere atıp bir diğerini çekerken, "ya ben sandığımdan daha karavanacıyım, ya da 'Morgenstern'i devirmek için gümüş kurşun gerekir' diye boş yere dememişler."

Kalan mermilerle altı köpeği hakladı ama geriye hâlâ iki düzine kadar kalmıştı.

Ona kendi tabancalarımdan birini uzattım ve hayvanların beşini daha yere indirdi.

"Son kurşunu saklayacağım," dedi, "Julian'ın kafasına, eğer yeterince yakına gelirse diye!"

O sırada on beş metre kadar gerideydiler ve yaklaşıyorlardı, ben de frenlere asıldım. Köpeklerin bazısı vaktinde duramadı ama Julian bir anda gözden kayboldu ve üzerimize kapkara bir gölge düştü.

Morgenstern arabanın üzerinden sıçramıştı. Sonra döndü ve at ile binicisi yüzlerini bize çevirirlerken gaza yüklendim, araba hızla ileri atıldı.

Morgenstern olağanüstü bir sıçrayışla yoldan kaçıldı. Dikiz aynasından iki köpeğin sökmüş oldukları çamurluğu bırakıp tekrar takibe koyulduklarını gördüm. Hayvanların birkaçı yolda yatıyordu ve hâlâ iz sürmekte olan on beş on altı kadar köpek vardı.

"İyi numara," dedi Random, "ama şansın var ki tekerleklere saldırmadılar. Herhalde daha önce hiç araba avlamadıkları içindir."

Ona tabancamı verdim ve "Birkaç köpek daha vur," dedim.

İtinayla ve mükemmel bir nişancılıkla ateş etti ve altı köpek vurdu.

Julian şimdi sağ elinde bir kılıç, arabanın yanındaydı.

Morgenstern'i ürkütmek için kornayı çaldım ama işe yaramadı. Direksiyonu üzerlerine kırdım ama at dans edercesine uzaklaştı. Random koltuğunda iyice eğilmiş, benim penceremden dışarı nişan alıyordu. Sağ eliyle tabancayı tutmuş, sol kolunu destek yapmıştı.

"Artık ateş etme," dedim. "Onu alaşağı etmeyi deneyeceğim."

"Sen delisin," dedi frene tekrar asıldığım sırada.

Ama silahını da indirdi.

Araba durur durmaz kapıyı açıp dışarı fırladım, çıplak ayakla! Kahretsin.

Julian'ın kılıcının altına eğildim, kolundan yakaladığım gibi onu eyerden alıp yere savurdum. Önce zırhlı sol yumruğunu kafama indirdi ve müthiş bir acıyla birlikte gözlerimin önünde maytaplar uçuştu.

Sersemlemiş, düştüğü yerde kalmıştı. Etrafımı köpekler çevirmiş beni ısırıyorlardı ve Random da onları tekmeliyordu. Julian'ın kılıcını düştüğü yerden alıp ucuyla gırtlağına dokundum.

"Onları uzaklaştır!" diye haykırdım. "Yoksa seni yere çivilerim!"

Bağırarak emir verdi ve köpekler geri çekildiler. Random Morgenstern'in dizginlerine asılmış, hayvanı zaptetmeye uğraşıyordu.

"Şimdi, sevgili kardeşim, kendin için söyleyeceğin ne var?" diye sordum.

Gözlerinde soğuk mavi bir ateş vardı ve yüzü ifadesizdi. "Eğer beni öldüreceksen hiç durma," dedi.

"Bolca vaktim var," dedim ona, kusursuz zırhının üzerindeki çamurları her nasılsa keyifle izleyerek. "Bu arada, senin için yaşamın bedeli nedir?"

"Sahip olduğum her şey, elbette,"

Bir adım geriledim.

"Kalk, arka koltuğa geç," dedim ona.

Bunu yaptı ve arabaya binmeden önce hançerini aldım.

Random kendi koltuğuna oturdu ve içinde tek mermi kalan tabancayı Julian'ın başına doğrulttu.

"Onu neden şimdi öldürmüyoruz ki?" diye sordu.

"İleride işimize yarayacağını sanıyorum," dedim. "Bilmek istediğim çok şey var. Hem daha çok yolumuz mevcut."

Arabayı sürmeye başladım, köpeklerin toplandıklarını görebiliyordum. Morgenstern arabanın peşinden eşkin gitmeye başlamıştı.

"Korkarım tutsak olarak çok işinize yaramayacağım," diye yorumda bulundu Julian. "Bana işkence edebilirsiniz ama size sadece bildiklerimi anlatabilirim ki bu da fazla değil."

"Sen bildiğinle başla o zaman," dedim.

"Eric en güçlü konumda görünüyor," dedi bize, "her şey olup bittiğinde tam burada, Amber'deydi. En azından ben durumu öyle gördüm ve ona desteğimi verdim. Sizlerden biri de olsa herhalde aynı şeyi yapardım. Ana yollardan biri olduğu için Eric bana Arden'i koruma görevini verdi. Gerard güney denizlerini kontrol ediyor ve Caine de kuzey denizlerinde."

"Ya Benedict?" diye sordu Random.

"Bilmiyorum. Ondan hiç haber almadım. Bleys'le birlikte olabilir. Gölge'de bir yerlerde olup da tüm bu şeyleri duymamış olabilir. Ölmüş olması bile mümkündür. Ondan en son haber alalı yıllar geçti."

"Arden'de kaç adamın var?" diye sordu Random.

"Binden fazla," dedi. "Belki bazıları şu an sizi gözetliyordur."

"Eğer senin hayatta kalmanı istiyorlarsa, tüm yapacakları da bu olacak," dedi Random.

"Hiç şüphesiz haklısın," diye yanıtladı Julian. "Kabullenmek zorundayım, Corwin beni öldürmeyip tutsak almakla kurnazlık etti. Bu şekilde ormanı aşmanız mümkün olabilir."

"Sırf yaşamak istediğin için söylüyorsun bunu," dedi Random.

"Tabii ki yaşamak istiyorum. Bunu yapabilir miyim?"

"Neden?"

"Size verdiğim bilgi karşılığında."

Random bir kahkaha attı.

"Bize çok az şey verdin ve daha fazlasının ağzından zorla alınabileceğinden eminim. Mola verme şansı bulur bulmaz bunu göreceğiz. Ne diyorsun, Corwin?"

"Göreceğiz," dedim. "Fiona nerede?"

"Sanırım güneyde bir yerde," diye yanıtladı Julian.

"Ya Deirdre?"

"Bilmiyorum."

"Llewella?"

"Rebma'da."

"Pekâlâ," dedim, "sanırım bildiğin her şeyi anlattın bana."

"Aynen öyle."

Sessizlik içinde yol aldık ve nihayet ağaçlar seyrelmeye başladı. Morgenstern'in izini uzun süre önce kaybetmiştim, gerçi kimi zaman Julian'ın şahininin bize eşlik ettiğini görüyordum. Yol yukarı doğru eğimlendi ve mor renkli iki dağın aramdaki bir geçide yöneldik. Çeyrek

depodan biraz fazla benzinimiz kalmıştı. Bir saat içinde yüksek taş yamaçların arasından geçecektik.

"Burası yol kesmek için iyi bir noktaya benziyor," dedi Random.

"Kuvvetle muhtemeldir," dedim. "Sen ne diyorsun, Julian?"

İçini çekti.

"Evet," dedi, "bir tanesine rastlamanıza çok az kaldı. Nasıl atlatacağınızı biliyorsunuz."

Biliyorduk. Kapıya geldiğimizde yeşil ve kahverengi deriler giymiş, kılıcı çekili nöbetçi bize yaklaştı. Başparmağımla arka koltuğu işaret edip "Manzarayı çaktın mı?" diye sordum.

Öyle yaptı ve bizi de tanıdı.

Aceleyle açtı kapıyı ve biz geçerken selam durdu.

Geçitten çıkmadan önce iki kapıdan daha geçtik ve yolda bir yerlerde şahini kaybetmiş gibiydik. Birkaç bin metre yükseklikteydik artık ve bir uçurumun yüzüne sürünerek tırmanan bir yolda el frenini çektim. Sağımızda, aşağı inen upuzun bir uçurum haricinde hiçbir şey yoktu.

"İn aşağı," dedim. "Yürüyüşe çıkıyorsun."

Julian kâğıt gibi bembeyaz kesildi.

"Size yaltaklanmayacağım," dedi. "Hayatım için sizden af dilemeyeceğim." İndi arabadan.

"Kahrolasıca," dedim. "Haftalardır kimse şöyle güzelce yaltaklanmamıştı bana!... Haydi... git uçurumun kenarında dur. Biraz daha ilerle lütfen." Random da tabancasını onun kafasına doğru tutuyordu. "Az önce," dedim ona, "Eric'in pozisyonunda her kim olursa destekleyebileceğini söylemiştin."

"Bu doğru."

"Aşağı bak."

Baktı. Dip çok uzaktı.

"Pekâlâ," dedim. "Eğer durum aniden değişirse, bir başkasının almaktan sakınmayacağı yerde yaşamını bağışlayanın kim olduğunu unutma.

"Gel Random. Gidelim."

Onu orada, kaşları çatılmış, derin derin nefes alırken bıraktık.

Zirveye ulaştığımızda benzin neredeyse bitmişti. Vitesi boşa alıp kontağı kapattım ve aşağıya olan uzun yolu inmeye başladık.

"Düşünüyordum da," dedi Random, "eski kurnazlığını hiç kaybetmemişsin. Yerinde ben olsam, yapmaya yeltendiği şey için onu muhtemelen öldürürdüm. Ama sanırım sen doğru olanı yaptın. Sanırım Eric'e biraz üstünlük sağlayabilirsek Julian bize arka çıkabilir. Bu arada, olan biteni de Eric'e yetiştirecektir."

"Elbette," dedim.

"Üstelik onu ölü istemek için hepimizden daha çok gerekçen var."

Gülümsedim.

"Kişisel duygular politika, resmi kararlar ya da iş anlaşmalarına karıştırılmamalı."

Random iki sigara yakıp birini bana uzattı.

Dumanın içinden aşağı bakarken ilk defa denizi gördüm.

Koyu mavinin ötesinde, neredeyse gece göğü gibiydi, altın güneş öyle içinde dururken deniz boya kadar canlı ve yoğun, lacivert bir parça kumaş gibi kaba dokulu, neredeyse mora yakın bir renkteydi ki bakmaktan rahatsızlanıyordum. Kendimi, bildiğimi bilmediğim bir dili konuşurken buldum. "Deniz Aşanların Balladı"nı[?] okuyordum. Random ben bitirene değin bekledi ve sordu: "Sık sık bu şarkıyı senin yazdığın söylenir. Doğru mu?"

"Öyle uzun zaman oldu ki," dedim ona, "artık hatırlamıyorum."

Uçurum sola kıvrıldıkça ve biz de ağaçlık bir vadiye doğru döne döne indikçe denizin daha fazla kısmı görüş mesafemize girer oldu.

"Carba Deniz feneri," dedi Random denizin millerce içinde, sulardan yükselen devasa bir gri kuleyi işaret ederek. "Neredeyse unutmuştum."

"Ben de," diye yanıtladım. "Geri gelmek... çok tuhaf bir duygu," ve artık İngilizce değil, Thari adında bir dilde konuştuğumuzu ayrımsadım.

Aşağı yukarı yarım saat sonra dibe vardık. Yokuş aşağı gidebildiğimiz kadar gittim, sonra motoru çalıştırdım. Motorun sesiyle solumuzdaki çalılıktan koyu renk bir kuş sürüsü yükseldi. Boz bir kurdu andıran bir şey

gizlendiği yerden çıkıp yakındaki bir ağaçlığa daldı; sezdirmeden izlediği ve o ana kadar görünmeyen geyik sekerek uzaklaştı. Denize doğru hafif, ama sürekli meyillenen, ağaçları Arden Ormanı'nınkiler kadar kalın ve büyük olmasa da bitki örtüsü gür bir vadideydik.

Yüksek ve sola doğru daha da yükselen dağlar başlarını göğe uzatmışlardı. Vadide ilerledikçe doğa manzarasını ve nispeten alçak bayırlarından aşağı indiğimiz o haşmetli dağın bütününü daha iyi gördük. Dağlar denize doğru ilerleyişlerini sürdürmekte ve bunu yaparken de büyümekteydiler, sırtlarına yeşil, leylak, mor, altın ve çivit rengine boyanmış, değişken bir örtü alıyorlardı. Denize dönük yüzlerini vadiden göremiyorduk ama o en son, en yüksek doruğun sırtına hayalet bulutlarını incecik peçesi sarmalanmıştı ve altın güneş zaman zaman ateşe boyuyordu. Işığın olduğu yerden yaklaşık otuz beş mil uzakta olduğumuza hükmettim, benzin ibresi de neredeyse boşu gösteriyordu. O son zirvenin hedefimiz olduğunu biliyordum ve içimde bir sabırsızlıktır başladı. Random da gözlerini aynı yöne dikmişti.

"Hâlâ orada," dedim.

"Neredeyse unutmuştum..." dedi.

Vites değiştirirken pantolonumun daha önce sahip olmadığı bir parlaklığa büründüğünü fark ettim. Ayak bileklerime yaklaştıkça bir hayli daralmıştı ve katladığım paçalar kaybolmuştu. Derken gözüm gömleğime takıldı.

Daha çok bir ceketi andırıyordu, siyahtı ve kenarları simliydi; kemerim de epey kalınlaşmıştı.

Daha dikkatli incelediğimde pantolonumun yanı boyunca gümüş bir çizgi indiğini gördüm.

"Etkileyici kıyafetler kuşanmış olduğumu görüyorum," diye yorumda bulundum, bunun ne tepki uyandırdığını görmek için.

Random kıkırdadı ve o zaman fark ettim ki bir yerlerden dikine kırmızı çizgili kahverengi bir pantolon, turuncu kahverengi gömlek bulmuştu. Sarı kenarlıklı kahverengi bir şapka da yanındaki koltukta oturuyordu.

"Ne zaman fark edeceğini merak ediyordum," dedi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Gayet iyi," dedim ona, "bu arada benzinimiz neredeyse bitti."

"Bu konuda bir şey yapamayacağımız kadar geç," dedi.

"Artık gerçek dünyadayız ve Gölgelerle oynamak korkunç bir gayret gerektirecektir. Üstelik gözlerden de kaçmayacaktır. Korkarım araba pes ettiğinde tabana kuvvet gitmeliyiz."

Araba iki buçuk mil daha dayandı. Yolun kenarına çekip durdurdum. Güneş batıya doğru veda ediyordu ve gölgeler gerçekten de uzamıştı.

Arka koltuğa uzandım. Ayakkabılarım siyah çizmelere dönüşmüştü ve onları yoklarken bir şey şıngırdadı.

Gümüş rengi ağırca bir kılıcı ve kınını çekiştirdim. Kın belime kusursuzca oturdu. Bir de tokası gümüşten gül şeklinde kara bir pelerin vardı.

"Onları sonsuza dek kaybettiğini mi sanmıştın?" diye sordu Random.

"Kahretsin, öyle sayılır," dedim ona.

Arabadan inip yürümeye başladık. Akşam havası serin ve insanı canlandıracak ıtırlarla doluydu. Doğuda şimdiden yıldızlar görünmüştü ve güneş yatağının yolunu tutmuştu.

Yol boyunca ağır adımlarla ilerledik ve Random konuştu:

"Bunun doğru olmadığını hissediyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Buraya kadar her şey çok kolay gitti," dedi bana. "Bundan hoşlanmadım. Arden Ormanı'ndan buraya nerdeyse hiç sorunla karşılaşmadan geldik. Doğru, orada Julian bizi haklamaya çalıştı ama bilmiyorum... Bu kadar mesafeyi öylesine rahat katettik ki neredeyse bunu yapmamıza izin verildiğinden şüphelenmeye başlayacağım."

"Bu düşünce benim de aklımdan geçti," diye yalan söyledim. "Sence neye işaret ediyor?"

"Korkarım," dedi, "bir tuzağa doğru yürüyoruz."

Birkaç dakika sessizce ilerledik.

Sonra "Pusu mu?" dedim. "Bu orman tuhaf şekilde sessiz görünüyor."

"Bilmiyorum."

Belki iki mil daha yürüdük ve güneş battı. Gece karanlıktı ve üzerine parlak yıldızlar çivilenmişti.

"İkimize uygun bir yolculuk yöntemi değil bu," dedi Random.

"Doğru."

"Yine de kendimize binek çağırmaktan çekiniyorum."

"Ben de,"

"Senin duruma yönelik değerlendirmen nedir?"

"Ölüm ve pislik," dedim. "Her an üzerimize çökeceğini hissediyorum."

"Sence yoldan ayrılmalı mıyız?"

"Ben de bunu düşünüyordum," diye bir yalan daha söyledim "ve azıcık kenardan yürümenin ikimize de zararı dokunmayacağını sanıyorum."

Öyle yaptık.

Ağaçların arasından yürüdük, çalılar ve kayaların kara gölgelerinin yanından geçtik. Koskoca gümüş ay yavaşça yükselip geceyi aydınlattı.

"İçimdeki başarısızlık hissi ağır basıyor," dedi Random bana.

"Peki, bu hisse ne kadar güvenebiliriz?" diye sordum.

"Oldukça."

"Neden?"

"Çok uzağa, çok hızlı geldik," diye karşılık verdi. "Bundan hiç hazetmedim. Artık asıl dünyada olduğumuzdan geri dönmek için de çok geç kaldık. Gölgeler'le oynayamayız, kılıçlarımıza güvenmeliyiz." Kendisi de kısa, perdahlı bir kılıç kuşanmıştı. "Dolayısıyla bu noktaya kadar ilerleyebilmemizin belki de Eric'in arzusu dahilinde olduğu fikri doğuyor içime. Artık konuda yapılabilecek pek bir şey yok, ama mademki burdayız keşke yolun her santimi için savaşsaydık diye düşünüyorum."

Bir mil daha devam edip, ellerimizi siper ettiğimiz sigaralarımızı tellendirmek için mola verdik.

"Güzel bir gece," dedim Random'a ve serin melteme.

"Sanırım... O da neydi!"

Az gerimizdeki çalılıklardan hafif bir hışırtı gelmişti.

"Belki bir hayvandır."

Kılıcı elindeydi.

Birkaç dakika bekledik ama hiçbir şey duyulmadı.

O da kılıcını kınına yerleştirdi ve yeniden yürümeye başladık.

Arkamızdan artık ses gelmiyordu, ama bir süre geçtikten sonra önümüzden bir şeyler işittik.

Ona bir bakış fırlattığımda Random da başıyla onayladı ve daha ihtiyatlıca yürümeye başladık.

İlerde, ta uzakta hafif bir ışıltı vardı, sanki bir kamp ateşi gibi.

Artık başka ses duymuyorduk, ama omuz silkisi ormanın içine, sağa doğru ilerleme işaretimi kabullendiğini gösteriyordu.

Kampa rastlamadan önce neredeyse bir saat yürüdük. Ateşin etrafında dört adam oturuyordu, iki kişi de gölgelerde uyumaktaydı. Kazığa bağlanmış kızın başı bizden öteye dönüktü ama siluetine bakarken kalbimin hızlandığını hissettim.

"O olabilir mi?" diye fısıldadım.

Evet," diye yanıtladı Random. "Sanırım olabilir."

Derken kız başını çevirdi ve onun kim olduğunu anladım.

"Deirdre!"

"Kaltağın ne halt karıştırdığını merak ediyordum." dedi Random. "Adamların giydikleri renklere bakılırsa onu Amber'e geri götürdüklerini söyleyebilirim."

Adamların Koz Kartları'ndan hatırladığım ve bir başka yerden Eric'e ait olduğunu bildiğim siyah, kırmızı ve gümüş renkli kıyafetler giydiklerini gördüm.

"Onu isteyen Eric olduğu için alamayacak," dedim.

"Deirdre hiçbir zaman çok umurumda olmamıştır," dedi Random, "ama senin umurunda olduğunu bilirim, öyleyse..." dedi ve kılıcını kınından sıyırdı.

Ben de aynısını yaptım.

"Hazır ol," dedim, doğrulup çömelerek.

Üzerlerine çullandık.

Belki iki dakika, olsa olsa o kadar sürmüştür.

O arada Deirdre bizi izliyordu, ateşin parıltısı yüzünü kaskatı bir maska çeviriyordu. Ağladı, güldü ve yüksek, korkmuş bir sesle isimlerimizi söyledi, bağlarını kesip ayağa kalkmasına yardımcı oldum.

"Selamlar, kız kardeşim. Amber Yolu'nda bize katılır mısın?"

"Hayır," dedi. "Hayatımı kurtardığınız için teşekkürler ama onu korumak istiyorum. Neden Amber'e gittiğinizi sanki bilmiyorum."

"Kazanılacak bir taht var," dedi Random, bu benim için de yeni bir haberdi "ve biz de ilgilenen taraflarız."

"Eğer aklınız varsa uzak durur ve daha uzun yaşarsınız," dedi ve Tanrı Aşkına! Azıcık bitkin ve kirli görünse de çok tatlıydı.

Onu kollarıma aldım, çünkü öyle istiyordum ve sıkı sıkı bastırdım kendime. Random bir şarap tulumu buldu, hepimiz içtik.

"Eric Amber'deki tek prens," dedi Deirdre, "askerleri ona sadık."

"Eric'ten korkmuyorum," diye yanıtladım, bu söylediğimden kendim de emin değildim.

"Amber'e varmanıza asla göz yummayacaktır," dedi. "İki gün önce gizli yollardan kaçmayı başarıncaya değin ben de bir tutsaktım. Her şey yatışana kadar Gölgeler'de yürüyebileceğimi düşünmüştüm. Ama asıl mekânın bu kadar yakınında başlamak hiç kolay değil. Bu yüzden Eric'in askerleri sabahleyin buldular beni. Geri götürüyorlardı. Sanırım iade edilseydim beni öldürtebilirdi... gerçi bundan emin değilim. Şöyle ya da böyle, şehirde bir kukla olarak kalmam gerekirdi. Eric'in çıldırmış olabileceğini düşünüyorum... ama yine de, bundan emin değilim."

"Ya Bleys?" diye sordu Random.

"O Gölgeler'den bazı şeyler gönderiyor ve Eric bundan çok rahatsız. Ama Bleys hiç gerçek gücüyle saldırmadı, Eric bu yüzden endişeli ve Taç ve Asa'nın idaresi de Eric bunlardan birini sağ eline alıncaya kadar kadar belirsiz."

"Anlıyorum. Bizden hiç bahsetti mi?"

"Senden değil, Random. Ama Corwin'den, evet. Hâlâ Corwin'in Amber'e dönmesinden korkuyor. Yol belki beş mil daha nispeten güvenli... ama onun

ötesinde her adım tehlikelerle dolu. Her ağaç ve kaya bir tuzak ya da pusu. Bleys ve Corwin yüzünden. Sizin en azından buraya kadar gelmenizi istedi, böylece ne Gölgeler'le oynayabilecek, ne de onun gücünden kolayca kaçabilecektiniz. Amber'e onun tuzaklarından birine düşmeden girebilmek, ikiniz için de kesinlikle imkânsız."

"Ama sen kaçtın..."

"O farklıydı. Ben çıkmaya çalışıyordum, girmeye değil. Belki de beni, sizlerden birini gözeteceği kadar özenle gözetmedi, hırstan yoksunluğum ve cinsiyetim yüzünden. Hem ne olursa olsun, sizin de gördüğünüz gibi başarılı olamadım."

"Artık başardın, kız kardeşim," dedim, "kılıcım senin uğruna savurmak üzere serbest oldukça," ve beni alnımdan öpüp elimi sıktı. Buna dünden razıydım zaten.

"Takip edildiğimizden eminim," dedi Random ve bir işaretle üçümüz birden karanlığa karıştık.

Bir çalının altında kıpırtısızca yatıp gözümüzü yola diktik.

Bir süre sonra fısıltılarımız benim bir karar vermem gerektiğini belli etti. Soru basitti: Şimdi ne yapacaktık?

Soru gerçekten de çok basitti ve artık daha fazla kaçamak yanıt veremezdim. Onlara, hatta sevgili Deirdre'ye bile güvenemeyeceğimi biliyordum, ama eğer birisiyle hesaplaşmak zorundaysam, en azından Random da benimle birlikte bu işe gırtlağına kadar batmıştı ve Deirdre de gözdemdi.

"Değerli akrabalarım," dedim onlara, "bir itirafta bulunmak zorundayım," ve Random'un eli daha şimdiden kılıcının kabzasındaydı. Birbirimize güvenimiz işte bu kadardı. Zihninin işleyişini neredeyse duyabiliyordum: Corwin beni buraya ihanet etmek için getirdi, diyordu kendi kendine.

"Eğer beni buraya ihanet etmek için getirdiysen," dedi, "geriye sağ götüremeyeceksin."

"Şaka mı ediyorsun?" diye sordum. "İstediğim şey senin yardımın, kellen değil. Söylemek zorunda olduğum şey şundan ibaret: Ne dolaplar döndüğünü bilmiyorum. Birkaç tahmin yürüttüm ama ne halt ettiğimizi, Amber'in ne olduğunu, Eric'in ne yaptığını, kim olduğunu, ya da neden

burada çalıların arasında çömelmiş onun askerlerinden saklandığımızı biliyorum," dedim ona, "ya da işin aslını isterseniz, gerçekte kim olduğumu bile bilmiyorum."

Çok uzun bir sessizlik oldu, sonra Random fısıldadı. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim," dedim, "seni kandırmayı becerdim, Random. Bu yolculukta araba sürmekten başka bir şey yapmamamın garip olduğunu düşünmedin mi?"

"Sen patrondun," dedi bana. "Senin plan kuruyor olduğunu düşündüm. Yol boyunca epey kurnazca şeyler yaptın. Senin Corwin olduğunu biliyorum."

"Bu benim bile yalnızca bir kaç gün önce öğrendiğim bir şey," dedim. "Corwin diye tanıdığınız kişi olduğumu biliyorum, ama bir süre önce kaza geçirdim. Başımda yaralanmalar vardı. Daha aydınlık bir yere çıktığımızda size izleri gösteririm ve hafıza kaybından muzdaribim. Bu Gölgeler muhabbetini hiç anlamıyorum. Amber hakkında bile çok şey anımsamıyorum. Tek hatırladığım akrabalarım ve onların ipiyle kuyuya inilmeyeceği gerçeği. İşte benim öyküm. Bu konuda ne yapılabilir?"

"İsa Aşkına!" dedi Random. "Evet, şimdi anlayabiliyorum! Yol boyunca kafama takılan her şeyi... Flora'yı nasıl büsbütün kandırabildin?"

"Şans," dedim "ve bilinçaltında yatan sinsilik, sanırım. Yo! Değil! O aptaldı. Ama size şimdi gerçekten ihtiyacım var."

"Gölgeler'e ulaşabilir miyiz sence," dedi Deirdre ve muhatap olduğu ben değildim.

"Evet," dedi Random, "ama bundan yana değilim. Corwin'i Amber'de, Eric'in kellesini de bir sırığa geçirilmiş görmek istiyorum. Bunları görmek şansımı az da olsa değerlendireceğim, O yüzden Gölgeler'e geri dönmüyorum. İstiyorsan sen dönebilirsin. Hepiniz benim çelimsizin, palavracının teki olduğumu düşünüyorsunuz. Şimdi göreceğiz. Bu işi sonuna kadar götüreceğim."

"Sağ ol, kardeşim," dedim.

"Mehtabın altında kötü bir karşılaşma," dedi Deirdre.

"Hâlâ bir kazığa bağlı olabilirdin," dedi Random ve kız karşılık vermedi.

Orada biraz daha yattık ve üç adam kampa gelip çevreye bakındılar. Sonra ikisi eğilip yeri kokladılar.

Sonra bulunduğumuz yöne baktılar.

"Weir," diye fısıldadı Random, onlar bize doğru gelirlerken.

Olanları gördüm, ama sadece gölgelerinden. Dört ayak üzerine düştüler ve ayışığı boz elbiseleriyle oyunlar oynadı.

Derken izimizi sürenlerin ışık saçan altı gözü vardı.

Kurtların ilkini gümüş kılıcıma geçirdim ve bir insan iniltisi geldi. Random tek darbede birinin kellesini uçurdu ve hayretler içinde, Deirdre'nin bir kurdu havaya kaldırıp hayvanın belkemiğini nazik bir çatırtıyla dizinin üzerinde kırdığına şahit oldum.

"Çabuk, kılıcın!" dedi Random, ben de onun ve Deirdre'nin kurbanlarını deştim ve daha fazla çığlık duyuldu.

"Elimizi çabuk tutsak iyi olur," dedi Random. "Bu taraftan!" ve onu izledik.

Bitki örtüsünün içinde belki de bir saatlik sinsice ilerleyişin ardından "Nereye gidiyoruz?" diye sordu Deirdre.

"Denize," oldu Random'un yanıtı.

"Neden?"

"Corwin'in anıları orada saklı."

"Nerede? Nasıl?"

"Rebma'da elbette."

"Orada seni öldürür, beynini de balıklara yedirirler."

"Yolun tamamını gitmeyeceğim. Kıyıda işi devralıp kız kardeşinin kız kardeşiyle konuşman gerekecek."

"Onun Deseni tekrar denemesi için mi yani?"

"Evet."

"Bu riskli."

"Biliyorum... Dinle, Corwin," dedi, "bana karşı son zamanlarda fazlasıyla dürüst davrandın. Eğer bir şans eseri, gerçek Corwin değilsen ölürsün. Gerçi o olmalısın. Başkası olamazsın. Hafızan olmasa da davranış biçimin.

Hayır. Hayatım üzerine bahse girerim. Şansını değerlendir ve Desen diye anılan şeyi dene. Anılarını yerine getirmesi mümkündür. Razı mısın?"

"Belki," dedim, "ama Desen nedir?"

"Rebma hayalet şehirdir," dedi bana. "Amber'in denizdeki yansımasıdır. İçinde, Amber'deki her şeyin bir aynadaymışçasına karşılığı vardır. Llewella'nın halkı orayı mesken tutar ve Amber'deymiş gibi yaşarlar. Mazide kalmış bir takım kabahatlerim yüzünden benden nefret ediyorlar, bu yüzden seninle oraya gitmeyi göze alamam, ama onlarla dürüstçe konuşur ve belki de amacını ima edersen, Rebma'nın Deseni'ni yürümene izin vereceklerini hissediyorum. Amber'dekinin tersi de olsa, etkisi aynı olmalıdır. Babamızın oğullarına Gölgeler içinde yürüme gücünü bahşeden odur."

"Bu gücün bana ne faydası olacak?"

"Sana kim olduğunu hatırlatacaktır."

"O zaman razıyım," dedim.

"İyi adam. Öyleyse güney doğrultusunda ilerlemeyi sürdüreceğiz. Merdivene varmamız birkaç gün alacak... Onunla gidecek misin, Deirdre?"

"Ağabeyim Corwin'le gideceğim."

Bunu diyeceğini biliyordum ve hoşnut kalmıştım. Korkuyordum, ama hoşnuttum.

O geceyi yürüyerek geçirdik. Üç grup silahlı askerden kaçındık ve sabah bir mağarada uyuduk.

Bölüm 5

Büyük denizin pembe ve samur kumlarına ulaşmak için iki akşam geçirdik. Güneş batmadan önce küçük bir grubu başarılı şekilde atlatarak üçüncü günün sabahında kumsala vardık.

Faiella-bionin'i, diğer tarafına çabucak geçebileceğimiz Rebma Merdiveni'ni tam bulmadan açıklığa çıkmakta gönülsüzdük.

Yükselen güneş milyarlarca parlak kıymık düşürüyordu suların köpüklü kabarışına ve gözlerimiz onların dansıyla öylesine kamaşmıştı ki su yüzeyinin altını göremiyorduk. İki gündür su ve meyveyle yaşıyorduk, kurt gibi acıkmıştım ama beklenmedik kıvrımları ve mercan rengi, turuncu, pembe ve kırmızı yükseltileriyle, geniş, eğimli, kaplan kumsala, onun aniden ortaya çıkan deniz kabuğu, sürüklenmiş tahta ve cilalı küçük taş zulalarına, ve ötesinde bir yükselip bir alçalan, hafifçe şapırdayan, baştan aşağı altın rengi ve mavi ve koyu mor renkli, şafağın menekşe rengi göğünün altında yaşam şarkısı meltemlerini birer kutsama misali üfüren denize bakarken, açlığım aklımdan çıktı gitti.

Yüzü şafağı gören dağ, Amber'i tüm zaman boyunca yavrusunu tutan ana gibi koruyan Kolvir, belki yirmi mil solumuzda, kuzeydeydi ve güneş onu altına boyuyor, şehrin üzerindeki yaşmağı gökkuşağına çeviriyordu. Random başını kaldırıp baktı, dişlerini gıcırdattı ve gözlerini kaçırdı. Belki ben de öyle yaptım.

Deirdre elime dokundu, başıyla işaret etti ve sahile paralel, kuzeye doğru yürümeye başladı. Random ve ben takip ettik.

Belli ki bir nirengi noktası yakalamıştı. Hemen hemen çeyrek mil böyle ilerledik, derken yer hafifçe sarsılır gibi oldu.

"Toynak sesleri!" dedi Random dişlerinin arasından.

"Bak!" dedi Deirdre, başını geriye atmış, göğü işaret ediyordu.

Bakışım elini takip etti.

Üzerimizde bir şahin dönmekteydi.

"Daha ne kadar yolumuz var?" diye sordum.

"Şu taş yığını," dedi ve aşağı yukarı yüz metre ileride, neredeyse iki buçuk metre yükseklikte, rüzgâr, kum ve suyla aşınmış, insan başı büyüklüğünde gri taşlardan oluşan tepesi kesik bir piramit gördüm.

Toynak sesleri kuvvetlendi ve bir borunun notaları duyuldu, ama Julian'ınki değildi.

"Koşun!" dedi Random ve öyle yaptık.

Ancak yirmi beş adım atmıştık ki şahin alçaldı. Random'a doğru daldı, ama o kılıcını çekmişti ve hayvanı yaraladı. Şahin sonra dikkatini Deirdre'ye yöneltti.

Kılıcımı kınından çekip vurmayı denedim. Tüyler uçuştu.

Hayvan yükseldi, tekrar daldı ve kılıcım bu sefer sert bir şeye vurdu. Sanıyorum hayvan düştü ama emin olamıyordum, çünkü durup arkaya bakacak değildim. Toynak sesleri şimdi daha sürekli ve gürültülüydü, boru sesiyse yanı başımızdaydı.

Taş yığınına ulaştık, Deirdre ona göre doğru açıya döndü ve dosdoğru denizin yolunu tuttu. Ne yaptığını biliyormuşa benzeyen biriyle tartışacak değildim.

İzledim ve gözucuyla atlıları gördüm.

Hâlâ uzaktaydılar, ama sahil boyunca gökgürültüsü gibi yaklaşıyorlar, köpekler havlıyor, borular ötüyordu ve Random'la ben deli gibi koşup kız kardeşimizin ardından dalgalara atıldık.

Random "Gitsem de ölüm, kalsam da," dediğinde belimize kadar sudaydık.

"Birisi yakın," dedim, "diğeriyse pazarlığa açık olabilir. Gidelim!"

Gittik. Denizin içindeki bir tür taş yüzeydeydik. Yürürken nasıl nefes alacağımızı bilmiyordum, ama Deirdre bu konuda kaygılanmışa benzemiyordu, ben de kaygılanmamaya çalıştım.

Ama kaygılıydım.

Su başlarımızın üzerinde girdaplanıp hışırdadığında çok kaygılıydım. Buna rağmen Deirdre dümdüz yürüyüp aşağı iniyordu ve ben onu izledim ve Random onu izledi.

Her birkaç metrede bir basamaklar vardı. Muazzam bir merdivenden aşağı iniyorduk ve adı Faiella-bionin idi, biliyordum.

Bir adım daha atmakla su seviyesinin altına inecektim, ama Deirdre daha şimdiden inmişti bile.

Ben de derin bir nefes alıp ileri fırladım.

Basamaklar devam ediyordu ve ben de takip etmeyi sürdürdüm. Neden gövdemin doğal olarak suda asılı kalmadığına şaşıyordum, çünkü hâlâ dik duruyordum ve her bir adımım sanki doğal bir merdivendeymişçesine beni aşağı indiriyordu,

Gerçi hareketlerim şöyle böyle ağırlaşmıştı. Nefesimi daha faza tutamaz hale geldiğimde ne yapacağımı düşünmeye koyuldum.

Random'un ve Deirdre'nin başları çevresinde hava kabarcıkları vardı. Ne yaptıklarını gözlemlemeye çalıştım ama anlayamıyordum. Göğüsleri normal biçimde inip kalkıyor gibiydi.

Yüzeyin üç metre kadar altına indiğimizde Random bana baktı, soluma geldi ve sesini duydum. Sanki kulağımı küvetin dibine dayamıştım ve her bir sözcüğü birinin küvete yandan indirdiği tekmeler gibiydi.

Bununla beraber anlaşılıyorlardı:

"Köpekleri iz sürmeye ikna edebileceklerini sanmıyorum, atlar izleseler bile," dedi.

"Nasıl nefes alıyorsun," demeye çalıştım ve ağzımdan çıkanları açık seçik işittim.

"Rahatla," dedi hemen. "Eğer nefesini tutuyorsan salıver ve endişelenme. Merdivenden ayrılmadığın sürece nefes alabileceksin."

"Bu nasıl olabilir?" dedim.

"Eğer başarırsak anlayacaksın," dedi ve sesinde soğuğun ve yeşilliğin içinden gelen çınlamalı bir tını vardı.

O ana kadar altı metre derinliğe inmiştik ve az bir miktar nefes verip belki bir saniye nefes almayı denedim.

Bu histe rahatsız edici bir şey yoktu, ben de süreyi uzattım. Daha fazla kabarcık çıkıyordu ama bunun ötesinde rahatsız edici hiçbir şey hissetmemiştim.

Önümüzdeki üç metre boyunca basınçta artış hissi olmadı ve inmekte olduğumuz merdiveni sanki yeşilimsi bir sisin ardından görüyordum. Aşağı, aşağı, daha da aşağı iniyordu.

Dümdüz. Dosdoğru. Aşağımızdan bir tür ışık geliyordu.

"Eğer kemerli kapıyı geçebilirsek, güvende olacağız," dedi kız kardeşim.

"Siz güvende olacaksınız," diye düzeltti Random ve onun Rebma denen yerde hor görülmek için ne yaptığını merak ettim.

"Eğer bu yolculuğu daha önce yapmamış atlara biniyorlarsa bizi yayan takip etmek zorunda kalacaklar," dedi Random.

"O durumda başarabiliriz."

"Öyleyse bizi izlemeyebilirler... durum buysa şayet," dedi Deirdre.

Acele ettik.

O sırada yüzeyin belki on beş metre aşağısına inmiştik, su soğumuş ve epey kararmıştı, ama önümüzde ve aşağımızdaki ışıltı güçlenmişti ve on basamak sonra kaynağı seçebildim:

Sağda yükselen bir sütun ve tepesinde küremsi, parlayan bir şey vardı. Yaklaşık on beş adım sonra solda benzer bir oluşum göründü. Onun ötesinde, sağda bir tane daha vardı ve böylece gidiyordu.

Bu şeyin yakınına geldiğimizde sular ışıdı ve merdivenin kendisi netleşti: yer yer yeşil ve pembe çizgileri olan bir beyazdı. Mermeri andırıyordu ama suya rağmen kaygan değildi.

Genişliği neredeyse beş metreyi buluyordu ve iki yanında da aynı maddeden tırabzanlar vardı.

Yürürken yanımızdan balıklar geçti. Omzumun üzerinden baktığımda bir takip izine rastlayamadım.

Etraf daha da aydınlandı. İlk ışığın yanına geldik ve sütunun üzerinde duran bir küre değildi. Olguyu biraz daha mantıklı kılabilmek için bu ayrıntıyı zihnim eklemiş olmalıydı. Bir ateşti görünüşe bakılırsa, yüksekliği yarım metre civarında, sanki koskoca bir meşalenin ucundaymışcasına dans ediyordu. Bu konuda daha sonra soru sormayı aklıma koydum ve -ifademi mazur görün- nefesimi yapmakta olduğumuz hızlı inişe sakladım.

Aydınlatılmş caddeye girip meşalelerin altısını daha geride bıraktığımıza Random "Peşimizdeler," dedi ve tekrar geriye baktığımda dördü ata binmiş uzak figürlerin inmekte olduklarını gördüm. Suyun altında kahkaha savurup da kendini duymak tuhaf bir his.

"Bırak gelsinler," dedim ve kılıcımın kabzasına dokundum, "çünkü buraya kadar geldiğimiz için, üzerimde bir güç hissediyorum!"

Yine de acele ettik. Sağımızda ve solumuzdaki sular mürekkep gibi kapkaraydı. Yalnızca çılgınca inmekte olduğumuz merdiven aydınlatılmıştı ve uzakta heybetli bir kemer gördüm.

Deirdre şimdi basamakları ikişer ikişer atlıyordu ve arkamızdaki atların toynaklarının staccato vuruşları yeri titretiyordu.

Silahlı adamlar -merdiveni bir tırabzandan diğerine dolduran- çok geride ve yukarıdaydılar. Ama dört atlı aradaki mesafeyi kapatmıştı. İleriye atılan Deirdre'yi takip ettik ve elimi kılıcımdan ayırmadım.

Üç, dört, beş. Tekrar geri dönüp atlıların hemen hemen on beş metre gerimizde olduğunu görmeden önce bu kadar sayıda ışık geçtik. Kemer önümüzde heyula gibi belirmişti, belki altmış metre uzaktaydı. Büyüktü, su mermeri gibi parlıyordu ve üzerine Tritonlar, su perileri, deniz kızları ve yunus kabartmaları oyulmuştu. Görünen o ki diğer tarafında da bekleyenler vardı.

"Neden buraya geldiğimize şaşıyor olmalılar," dedi Random.

"Eğer başaramazsak tartışma bu akademik noktada kalacak " diye yanıtladım aceleyle, fırlattığım bir diğer bakış, atlıların arayı üç metre daha kapadıklarını ortaya sermişti.

O vakit çektim kılıcımı ve meşalenin ışığında parladı. Random da aynısını yineledi.

Yirmi adım kadar sonra yeşilin içinde nalların titreşimleri korkunçtu ve kaçarken biçilmemek için döndük.

Neredeyse üzerimizdeydiler. Kapılar otuz metre arkamızdaydı ve dört atlının hakkından gelemezsek bu mesafe yüz mil de olabilirdi.

Bana yönelen adam kılıcını sallarken çömeldim. Sağında, az gerisinde bir başka binici daha vardı, ben de doğal olarak soluna, trabzanın yakınına

gittim. Adam kılıcı sağ elinde tuttuğu için çaprazlamasına vurması gerekiyordu.

Vurduğunda *quarte* ile savuşturdum ve çabucak karşı hamle yaptım.

Adam eyerinden öne sarkmıştı ve kılıcımın ucu boynunun sağ tarafına girdi.

Kızıl duman gibi bir kan dalgası göründü ve yeşil ışıkta girdaplandı. Çılgınca, keşke Van Gogh burada bulunsaydı da görseydi, diye düşündüm.

At yoluna devam ederek geçip gitti ve ikinci binicinin arkasından saldırdım.

Darbeyi karşılamak için geri döndü, muvaffak oldu. Ama sudaki hızı ve vuruşumun gücü onu eyerinden alaşağı etmişti. Onu düşerken tekmeledim ve sürüklendi. Orada, üzerimde asılı dururken ona vurdum, yine savuşturdu, ama bu hareket onu tırabzanın ötesine sürükledi. Suyun basıncı onu ezerken haykırdığını işittim. Sonra sessiz kaldı.

Dikkatimi bir at ve bir adamı öldürmüş, bir ikincisiyle yalın kılıç çarpışmakta olan Random'a verdim. Yanlarına gidene kadar adamı öldürmüş, kahkahalarla gülüyordu. Üzerlerinde kan dalgaları kabarmıştı ve aniden farkına vardım ki çılgın, üzgün ve kötü Vincent Van Gogh'u tanımıştım ve bunu resmedememiş olması gerçekten çok kötüydü.

Yaya askerler otuz metre kadar gerimizdeydiler, biz de dönüp kemerlere doğru yöneldik. Deirdre şimdiden kemerin altından geçmişti.

Koştuk ve başardık. Yanımızda bir sürü kılıçlı kişi vardı ve askerler geri döndüler. Sonra kılıçlarımızı kınlarına soktuk ve Random "Hapı yuttum," dedi, bizi savunmak için bekleyen gruba katılmak üzere hareket ettik.

Random'a derhal kılıcını teslim etmesi buyruldu, o da omuz silkip silahını verdi. Sonra iki adam gelip iki yanına, bir üçüncüsü de arkasına geçti ve merdivenden inmeye devam ettik.

O sulak yerde tüm zaman kavramımı yitirmiştim, ama bir saat on beş dakikayla bir buçuk saat arasında bir süre yürüdük hedefimize varmadan önce.

Rebma'nın altın kapıları önümüze dikilmişti. Onların arasından geçtik. Şehre girdik.

Her şey yeşilimsi bir pusun ardından görülüyordu. Desenler oluşturacak şekilde kümelenmiş, gözlerimi delip zihnimi yırtan ve anımsanmaya isteyen tümü de kırılgan ve birçoğu yüksek binalar vardı. Başarısız oldular, bazılarının tek meyvesi o artık alışılmış, yarı anımsanan ya da hiç anımsanmayana eşlik eden başağrısı oldu. Bu sokakları daha önce yürüdüğümü biliyordum oysa ya da buna çok benzeyenleri.

Gözetim altına alındığından beri Random tek laf etmemişti. Deirdre'nin tek konuşması kız kardeşimiz Llewella'ya ilişkin bilgi almak için olmuştu. Onun Rebma'da olduğu bildirilmişti.

Eşlikçilerimizi inceledim. Yeşil, mor ya da siyah saçlı, hepsinin gözleri, kestane renkli bir istisna dışında yeşil renkli adamlardı. Hepsi de sadece pullu mayolar ve pelerin giymişlerdi Göğüslerinin üzerinden geçen çapraz kuşakları ve deniz kabuğu kemerlerinden sarkan kısa kılıçları vardı. Hepsinin de vücutları kılsızdı.

Hiçbiri benimle konuşmadılar, gerçi bazısı uzun uzun süzdü, bazısı da ters ters baktılar. Silahımı muhafaza etmeme göz yumulmuştu

Şehirde, Faiella-bionin'dekinden daha sık aralıklarla dikilmiş sütun meşalelerinin aydınlattığı geniş bir caddeden geçirildik ve sekizgen, koyu renk camlı pencerelerin ardından insanlar bizleri izlediler ve parlak karınlı balıklar yüzdüler. Bir köşeyi döndüğümüzde, meltemi andıran soğuk bir akıntı geldi birkaç adım sonra da, rüzgâr gibi sıcak bir akıntı.

Şehrin merkezindeki saraya getirilmiştik ve elim belimdeki eldiveni nasıl biliyorsa, öylece biliyordum bunu. Amber'deki sarayın bir eşiydi, yalnızca yeşille örtülmüş, duvarlara tuhaf biçimde yerleştirilmiş aynalarla karmakarışık olmuş, içi dışına çıkmıştı. Neredeyse anımsadığım camsı odadaki tahtta bir kadın oturuyordu. Saçı yeşildi ama gümüş çizgiler düşmüştü ve gözleri yeşim taşından aylar gibi koskoca ve yuvarlaktı, kaşları zeytuni martıların kanatları gibi yükseliyordu. Ağzı, çenesi ufacık; yanakları yüksek, geniş ve yuvarlaktı. Alnına beyaz altından ince bir taç takmıştı ve boynunda billur bir gerdanlık vardı. Gerdanlığın ucunda, uçları da soluk yeşil olan tatlı, çıplak göğüslerinin arasında bir safir ışıldıyordu. Gümüş bir kemer ve pullu mavi bir mayo giymişti, sağ elinde pembe mercandan bir asa ve elinin her bir parmağında bir yüzük, yüzüklerin her birinde de farklı mavi taşlar vardı. Konuşurken gülümsemedi:

"Burada ne arıyorsunuz, Amber'in dışlanmışları?" diye sordu ve sesi peltek, yumuşak, akışkan bir şeydi.

Deirdre yanıtladı: "Asıl şehirde oturan prensin... Eric'in gazabından kaçıyoruz! Doğruyu söylemek gerekirse, onun düşüşünü tezgâhlamak niyetindeyiz. Kendisi burada seviliyorsa şayet mahvolduk ve kendimizi düşmanımızın ellerine teslim ettik. Ama onun burada sevilmediğini hissediyorum. O yüzden senden yardım dilemeye geldik, nazik Moire..."

"Size Amber'e saldırmanız için asker vermeyeceğim," diye karşılık verdi. "Bildiğiniz gibi, kargaşa benim diyarıma da yansıyacaktır."

"Senden isteyeceğimiz bu değildi, sevgili Moire," diye konuşmasını sürdürdü Deirdre, "yalnızca küçük bir şey, sana ya da tebaana zarar vermeden veya bedel ödetmeden ifa edilecek bir şey."

"Söyle! Çünkü bildiğiniz gibi, Eric burada en az solunda dikilen hain kadar az sevilir" ve ona içten ve arsızca bir bakış ile gözlerini dikmiş, dudaklarının köşesinde küçük bir gülücük oynaşan kardeşim Random'u işaret etti.

Eğer Random yaptığı şeyin bedelini, ne olursa olsun ödeyecekse, bunu Amber'in gerçek bir prensi gibi yapacağını görebiliyordum, tıpkı yıllar önce ölmüş üç ağabeyimizin yapmış oldukları gibi. Tam bu sırada onlarla alay ederek, ağzı kendi bedeninin kanıyla dolu da olsa kahkahalar atarak ödeyecek ve ölürken geriye döndürülemez bir lanet okuyacaktı. Birdenbire fark etmiştim ki, ben de bu güce sahiptim ve şartlar gerektirirse, kullanacaktım.

"Ricada bulunacağım şey," dedi Deirdre, "sizinle burada ikamet eden Leydi Llewella'nın da kardeşi olan, ağabeyim Corwin için. Onun sizlere karşı kusur işlediğini sanmıyorum.

"Bu doğru. Ama neden kendi adına konuşmuyor?"

"Sorunun bir kısmı da bu, Leydim. Konuşamıyor, çünkü ne söyleyeceğini bilmiyor. Gölgelerin arasında yaşadığı sırada vuku olan bir kazada hafızasının çoğu kaybolup gitti. Buraya gelişinin nedeni hafızasını yeniden kazandırmak, Amber'de Eric'e meydan okuyabilsin diye eski günlerin anılarını geri getirtmek için."

Kirpiklerinin gölgesinden beni süzmekte olan tahttaki kadın, "Devam et," dedi.

"Bu binanın bir yerinde," dedi kız kardeşim, "pek az ziyaret edilen bir oda vardır. Bu odadaysa," diye söze devam etti, "zeminde, adına Desen dediğimiz şeyin ateşli hatlarla çizilmiş bir eşi. Sadece Amber'in son hükümdarının bir oğlu ya da kızı bu Desen'i yürüyüp de sağ kalabilir ve bu, söz konusu şahsa Gölgeler'e hükmetme gücü kazandırır." Burada Moire gözlerini birkaç kez kırpıştırdı ve onun, bu gücün bir kısmını Rebma adına kazanmak için halkından kaç kişiyi o yola gönderdiğini tahmine çalıştım. Elbette başarısız olmuştu. "Desen'i yürümek," dedi Deirdre, "sanıyoruz ki Corwin'e bir Amber prensi olarak hafızasını kazandıracaktır. Bunu yapmak için Amber'e gidemiyor ve bildiğim kadarıyla burası, Tir-na Nog'th haricinde Desen'in bir eşinin bulunduğu tek yer ki elbette oraya bu zamanda gidemeyiz."

Moire bakışını kız kardeşime çevirdi, Random'un üzerinde dolaştırdı, tekrar bana döndürdü.

"Corwin bu şeyi denemeye gönüllü mü?" diye sordu.

Eğildim.

"İstekliyim, leydim," dedim ve o zaman gülümsedi.

"Pekâlâ, size izin veriyorum. Ama ülkemin ötesinde güvenliğinizi garanti edemem."

"Bu konuya gelince, majesteleri," dedi Deirdre, "sizden lütuf beklemiyoruz ve ayrıldığımızda kendi başımızın çaresine bakacağız."

"Random hariç," dedi Moire, "kendisi oldukça güvende olacak."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Deirdre, çünkü Random elbette bu koşullar altında kendi adına konuşamazdı.

"Kesinlikle hatırlıyorsunuz ki," dedi, "Prens Random bir seferinde ülkeme dost olarak geldi ve sonra kızım Morganthe'yle birlikte apar topar ayrıldı."

"Bunu işitmiştim, Leydi Moire ama öykünün doğruluğundan ya da ne derece alçakça olduğundan haberdar değilim."

"Doğrudur," dedi Moire "ve kızım bir ay sonra bana geri döndü. İntiharı, oğlu Martin'i doğurmasından birkaç ay sonra gerçekleşti. Bu konuda ne

diyeceksiniz, Prens Random?"

"Hiçbir şey," dedi Random.

"Yaşı kemale erdiğinde," dedi Moire, "Amber kanından olduğu için, Martin, Desen'i yürümeye karar verdi. Halkımdan bunu başaran tek kişidir o. Ardından Gölgeler'de yürüdü ve kendisini o günden beri görmedim. Bu konuda ne diyeceksiniz, Lord Random?"

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Random.

"O nedenle seni cezalandıracağım," diye devam etti Moire.

"Seçtiğim kadınla evlenecek ve diyarımda bir sene müddetince kalacak, ya da yaşamından olacaksın. Buna ne diyeceksin, Random?"

Random hiçbir şey demedi, ama başıyla sertçe onayladı.

"Çok güzel," dedi Moire. "Öyle olsun."

Öyle oldu.

Gücümüzü toplamak için, onun bize tahsis ettiği odalara çekildik. Sonradan odamın kapısında belirdi.

"Selam, Moire," dedim.

"Amber'li Lord Corwin," dedi bana, "sizinle tanışmayı hep istemişimdir."

"Ben de sizinle," diye palavra sıktım.

"Kahramanlıklarınız dillerde efsanedir."

"Teşekkür ederim, ama parlak noktaları güçlükle anımsıyorum"

"Girebilir miyim?"

"Kesinlikle," dedim ve yana çekildim.

Bana sunmuş olduğu, güzelce döşenmiş süite girdi. Turuncu divanın ucuna ilişti.

"Desen'i ne zaman tecrübe etmek istersin?"

"Olabildiğince çabuk," dedim ona.

Bunu kafasında tarttı, sonra konuştu, "Nerelerde bulundunuz, Gölgeler arasında?"

"Buradan çok uzaklarda," dedim, "sevmeyi öğrendiğim bir yerde."

"Bir Amber lordunun bu kapasiteye sahip olabilmesi garip."

"Ne kapasitesi?"

"Sevebilmek," diye yanıtladı.

"Belki de yanlış sözcük seçtim."

"Bundan şüphe ederim," dedi, "çünkü Corwin'in baladları gerçekten de yüreğin tellerine dokunur."

"Leydim çok kibar."

"Ama yanılmıyor," diye yanıtladı.

"Birgün size bir balad sunacağım."

"Gölgeler'de ikamet ederken ne yaptınız?"

"Sanıyorum ki profesyonel bir askerdim, hanımım. Ücretimi ödeyenin tarafında çarpıştım. Bir yandan da birçok sevilen şarkıya söz ve beste yazdım."

"Her ikisi de bana doğal ve mantıklı geliyor."

"Rica ederim söyleyin, kardeşim Random'a ne olacak?"

"Tebaamdan Vialle adında bir kızla evlenecek. Vialle kördür ve türümüz arasında talibi yoktur."

"Bunun," dedim, "kız için en iyisi olduğundan emin misiniz?"

"Böylece kendine iyi bir mevki kazanacak," dedi Moire,

"Random bir yıl sonra ayrılıp tekrar geri dönmeyecek olsa da. Çünkü hakkında ne söylenirse söylensin, o bir Amber prensi."

"Ya kız onu sevecek olursa?"

"Birisinin bunu yapabilmesi mümkün mü?"

"Kendimce onu severim, kardeşi olarak."

"Bu, Amber'in bir oğlunun böyle bir şeyi ilk kez telaffuz edişi ve bunu şairane mizacınıza yoruyorum."

"Her neyse," dedim, "bunun kız için en iyi şey olduğunda emin olun."

"Bunu düşünüp taşındım," dedi bana "ve eminim, Random'un çektireceği acı ne olursa olsun kendine gelecek ve onun ayrılışından sonra sarayımda önde gelen leydilerden olacaktır."

"Öyle olabilir," dedim ve bakışlarımı kaçırdım, içime bi hüznün çöktüğünü hissettim... kız için elbette.

"Size ne diyebilirim?" dedim. "Belki de hayırlı bir şey yapıyorsunuz. Öyle olmasını umarım." Elini avcuma alıp öptüm.

"Sen, Lord Corwin, destekleyebileceğim tek Amber prensisin," dedi bana, "belki Benedict dışında. O son on iki yıldır kayıp ve kemiklerinin nerede olduğunu Lir bilir. Yazık."

"Bunu bilmiyordum," dedim. "Hafızam öyle karışık ki. Lütfen tahammül gösterin. Benedict'i özleyeceğim, şayet öldüyse. O benim silah ustamdı ve tüm silahları öğretmişti bana. Ama nazikti."

"Sen de öylesin, Corwin," dedi, elimi tutup beni kendine doğru çekerek.

"Hayır, aslında değil," diye yanıtladım, divana, yanına otururken. Sonra bana, "Yemeğe kadar çok vaktimiz var," dedi.

Sonra yumuşacık omzuyla bana yaslandı.

"Ne zaman yemek yiyeceğiz?" diye sordum.

"Ben ne zaman buyurursam," dedi ve yüzünü bana tamamen döndü.

Ben de onu kendime çektim ve karnının yumuşaklığını gizleyen tokanın kilidini buldum. Aşağısında daha fazla yumuşaklıklar vardı ve kılları yeşildi.

Divanın üzerinde ona balladını sundum. Dudakları, sözler olmaksızın karşılık verdi.

Yemeğimizi yedikten sonra, suyun altında yemenin püf noktasını öğrenmiştim, eğer şartlar gerektirirse bilahare ayrıntısıyla açıklarım. Kahverengi ve kırmızı ağlar ve iplerle süslenmiş yüksek mermer salondaki yerlerimizden kalktık, dar bir koridor boyunca ilerledik, sonra mutlak karanlık boyunca kıvrılan ve ışıldayan bir sarmal merdivenden aşağı, ta deniz tabanına kadar indik. Yirmi adım kadar sonra Random "Kahretsin!" dedi ve adımını dışarı atıp, merdiven boyunca yüzmeye başladı.

"Öylesi daha hızlıdır," dedi Moire.

"Aşağıya kadar çok yol var," dedi Amber'dekinin uzaklığını bilen Deirdre.

Böylece hepimiz merdiveni bırakıp karanlığın içinde ışıldayarak kıvrılan şeyin yanından aşağı yüzdük.

Dibe varmamız belki on dakika sürmüştür, ama ayaklarımız tabana değdiğinde sürüklenme eğilimi olmaksızın durduk. Etrafımızda, duvardaki oyuklara yerleştirilmiş birkaç zayıf ateşten gelen bir aydınlık vardı.

"Amber'in ikizinin içindeki okyanusun bu kısmı, başka yerlerdeki sulardan neden böylesine farklı?" diye sordum.

"Çünkü öyle," dedi Deirdre ve bu keyfimi kaçırdı.

Muazzam bir mağaradaydık ve her yöne tüneller uzanıyordu. Birine doğru yürüdük.

Tünel boyunca çok uzun bir süre yürüdükten sonra kiminde kapı ya da parmaklık bulunan, kimindeyse bulunmayan ara geçitlere rastlamaya başladık. Bunların yedincisinde durduk. Arduvaz gibi bir maddeden yapılmış, metal perçinli, benden iki misli yükseklikte koskoca bir kapıydı. O kapıya bakarken Tritonların boyuna dair bir şeyler hatırladım. Sonra Moire gülümsedi. Yalnızca bana, ve kemerindeki halkadan büyük bir anahtar çıkarıp kilide soktu.

Gerçi anahtarı çeviremedi. Belki de çok uzun süredir kullanılmamıştı bu şey.

Random homurdandı, eli ileri uzandı, kadınınkini yana itti.

Anahtarı sağ eliyle tutup çevirdi.

Bir tıkırtı duyuldu.

Sonra kapıyı ayağıyla açtı ve içeri baktık.

Balo salonu büyüklüğünde bir odadaydı Desen. Zemin siyahtı ve cam gibi pürüzsüz görünüyordu. Desen, zemindeydi.

Soğuk bir ateş gibi zayıfça titriyor, odayı her nasılsa hayal gibi gösteriyordu. Kudretin girift bir mimari çalışmasıydı, özünde eğrilerden oluşmuştu ama ortasına doğru birkaç düz hat da vardı. Bana şu kurşun kalemle (tükenmez kalem de olabilir) çözdüğünüz, bir yere girmeye ya da bir yerden çıkmaya çalıştığınız labirent oyunlarının fantastik karmaşıklıkta, gerçek boyutlarda bir versiyonunu çağrıştırıyordu. Neredeyse herhangi bir yerde "Buradan başlayınız" sözcüklerini görecektim. Eni otuz, boyu kırk beş metre kadardı.

Kafamda ziller çaldı ve derken zonklama başladı. Zihnim dokunuşu karşısında bir köşeye sinmişti. Ama eğer Amber'in bir prensi idiysem, o zaman kanımda, sinir sistemimde, enlerimde bir yerlerde bu desen bir şekilde kayıtlıydı ki doğru tepkiyi gösterebileyim, kahrolasıca şeyi yürüyebileyim.

"Gerçekten de bir sigara olsa çok makbule geçerdi," dedim ve kızlar kıkırdadılar, gerçi gereğinden fazla hızlıca ve tiz.

Random koluma girdi ve konuştu, "Bu bir deneme, ama imkânsız değil, öyle olsa biz burada olmazdık. Çok yavaş hareket et ve dikkatinin dağılmasına izin verme. Her adımınla yükselecek olan kıvılcım yağmuru seni telaşlandırmasın. Sana zarar vermez. Tüm süre boyunca hafif bir cereyan duyacaksın ve bir süre sonra kendini sarhoş hissedeceksin. Ama konsantrasyonunu sürdür ve unutma: yürümeye devam et! Ne yaparsan yap durayım deme ve yoldan sapma, yoksa seni öldürebilir." Konuşurken bir yandan da yürüdük. Sağdaki duvara yakın durup Desen'in etrafında dolaştık, uzaktaki ucuna doğru.

Kızlar peşimizden geliyorlardı.

Random'un kulağına fısıldadım.

"Onu senin için planladığı şeyden caydırmaya çalıştım. Şansım yaver gitmedi."

"Böyle yapacağını düşünmüştüm," dedi. "Canını sıkma. Bir yılı kafamın üzerinde durarak bile geçirebilirim, hem belki erken gitmeme izin verirler... yeterince tiksindirici davranırsam."

"Senin için düşündüğü kızın adı Vialle. O kör."

"Muhteşem," dedi. "Muhteşem bir şaka. Konuştuğumuz naipliği hatırlıyor musun?"

"Evet."

"O zaman kıza kibar davranıp, yılı tamamlarsan cömert davranacağım."

Hiçbir şey demedi.

Sonra kolumu sıktı.

"Moire senin dostun, ha?" diye kıkır kıkır güldü. "Nasıldı bari?"

"Anlaştık mı?" dedim, ağır ağır.

"Anlaştık."

Sonra odanın köşesine yakın, Desen'in başladığı yerde durduk. İleri doğru yürüdüm ve sağ ayağımı koymuş olduğum noktanın yakınından başlayan işlemeli alevlerin çizgisine baktım. Desen, odadaki tek ışık kaynağıydı. Çevremdeki su soğuktu.

İleri uzun bir adım attım, sol ayağımı yolun üzerine koydum. Ayağımın dış hatları mavi beyaz kıvılcımlarla çizilmişti.

Sonra sağ ayağımı koydum ve Random'un sözünü ettiği cereyanı hissettim. Bir adım daha attım.

Bir çatırtı oldu ve saçlarımın dikeldiğini hissettim. Bir adım daha attım.

Desen beklenmedik şekilde kendi üzerine kıvırılmaya başladı. On adım daha attım ve belli bir direnç yükselir gibi oldu.

Sanki önümde, beni geçmek için gösterdiğim tüm çabayla geri iten maddesel ve kara bir engel vardı.

Onunla savaştım. Aniden anımsadım ki, İlk Örtü'ydü bu.

Ötesine geçmek bir başarı olacaktı, gerçekten de Desen'in bir parçası olduğumu gösteren, iyi bir işaret. Ayağımı her kaldırış indirişim birdenbire müthiş bir çaba gerektirmeye başladı ve saçlarımdan kıvılcım fışkırdı.

Ateşli hatta konsantre oldum. Ağır ağır nefes alarak yürüdüm üzerinde.

Basınç ansızın hafifledi. Örtü, belirdiği kadar ani bir şekillanmıştı önümde. Ötesine geçmiş ve bir şey elde etmiştim.

Kendimden bir parça kazanmıştım.

Kâğıda dönmüş derilerini ve yumrulu, sopa gibi kemiklerii gördüm Auschwitz ölülerinin. Nuremberg'de bulunmuş olduğumu anladım. Stephen Spender'in sesinin "Vienna,"yı okuduğunu duydum ve bir Brecht gala gecesinde Cesaret Ana'nın sahneyi katedişini gördüm. Peenemunde, Vandenberg, Kennedy, Kazakistan'daki Kızıl Kum'dan roketlerin fırladıklarını gördüm ve ellerimle Çin Seddi'ne dokundum. Şarap ve bira içiyorduk, Shaxpur sarhoş olduğunu söylemiş ve kusmaya gitmişti. Uzak Batı Rezervasyonu'nun yeşil ormanlarına girdim ve bir günde üç kafaderisi yüzdüm. Uygun adım yürürken bir şarkı mırıldandım ve herkesin diline düştü, "Aupres de ma Blonde" haline geldi. Hatırlıyordum, hatırlıyordum... sakinlerinin adına Dünya dedikleri Gölge mekândaki yaşamımı. Üç adım

daha ve elimde kanlı bir kılıç vardı, üç ölü adam ve sırtında Fransa'daki ihtilalden kaçtığım atı gördüm. Fazlasını, çok daha fazlasını, geriye...

Bir adım daha attım.

Geriye...

Ölülere. Dört bir yanımdaydılar. Berbat bir koku vardı çürüyen etin kokusu ve dövülerek öldürülen bir köpeğin ulumalarını duydum. Koskoca kara duman dalgaları göğü kapladı ve etrafımda buz gibi bir rüzgâr esip küçücük birkaç yağmur damlası getirdi. Boğazım kupkuruydu, ellerim titriyordu ve başım ateşler içindeydi. Her şeyi beni kavuran o ateşin arkasından görerek, bir başıma sendeledim. Sokaklar çöple, ölü kedilerle, oturaklardan boşaltılmış pisliklerle doluydu. Bir çıngırağın tıngırdayıp çınlamasıyla ölüleri taşıyan araba yanımdan gökgürültüsü gibi geçti, üzerime çamur ve soğuk su sıçrattı.

Ne kadar dolaştım bilmiyorum, sonra bir kadın kolumu yakaladı ve parmağında bir kafatası yüzüğü gördüm. Beni odasına götürdü, ama orada parasız ve aklımın başımdan gitmiş olduğumu keşfetti. Parlak dudaklarındaki gülücüğü silerek korku dolu bir bakış geçti boyalı yüzünden ve kadın kaçıp gitti, ben de yatağa yığıldım.

Daha sonra -ne kadar sonra olduğunu bilmiyorum- iri bir adam, kızın pezosu geldi, yüzümü tokatladı ve beni çekerek ayağa kaldırdı. Sağ pazusunu yakaladım ve sıkıca tutundum.

Beni kapıya doğru yarı taşıdı, yarı çekeledi.

Beni dışarı, soğuğa atacağını anlayınca itiraz etmek için kavrayışımı sıkılaştırdım. Yarı tutarsız ricalar mırıldanarak, kalan tüm gücümle sıktım.

Sonra ter ve gözyaşlarımın arasından adamın ağzının ardına kadar açıldığını ve lekeli dişlerinin arasından bir feryat koy verdiğini gördüm.

Kolundaki kemik sıktığım yerden kırılmıştı.

Sol eliyle beni itip uzaklaştırdı ve dizlerinin üstüne düşüp ağladı. Yere oturdum ve kafam bir anlığına toparlandı.

"Ben... burada... kalıyorum," dedim, "kendimi daha iyi hissedene kadar. Defol. Geri gelirsen... seni öldürürüm."

"Vebalısın sen!" diye haykırdı. "Yarın kemiklerini almaya gelecekler!" sonra tükürdü, ayağa kalktı ve sendeleyerek çıktı.

Kapıya ulaşıp sürgüledim. Sonra yatağa kadar süründüm ve uyudum.

Ertesi gün kemiklerimi almaya geldilerse, hayal kırıklığına uğramışlardır. Çünkü belki on saat sonra, gecenin ortasında buz gibi bir terle uyandım ve ateşimin düştüğünü fark ettim, Zayıftım, ama bir kez daha aklım basımdaydı.

Vebadan sağ kurtulduğumu fark ettim.

Dolapta bulduğum bir erkek pelerinini ve bir çekmeceden çıkan parayı aldım.

Sonra veba yılında Londra'nın ve gecenin içine yürüdüm, bir şey arayarak...

Kim olduğumu ya da orada ne yaptığımı bilmiyordum.

İşte böyle başlamıştı.

Şimdi Desen'in iyice içindeydim ve kıvılcımlar ayaklarımın etrafında sürekli diz boyu sıçrıyorlardı. Yüzümün ne yöne dönük olduğunu, ya da Random, Deirdre ve Moire'nin hangi tarafta durduğunu artık bilmiyordum. Akımlar üzerimden geçtiler ve sanki göz kürelerim titredi. Sonra yanaklarım iğnelendi, ensemde bir soğukluk baş gösterdi. Takırdamalarını engellemek için dişlerimi sımsıkı kenetledim.

Hafıza kaybıma sebep olan şey araba kazası değildi. Birinci Elizabeth'in hükümdarlığından beri hafızama tam anlamıyla sahip değildim. Flora bu yeni kazanın beni kendime getirdiğini farz etmiş olmalıydı. Durumumdan haberdardı. Aniden onun Gölge Dünya'da aslen beni gözetmek için bulunduğu düşüncesi geldi aklıma.

Onaltıncı yüzyıldan beri mi yani?

Bunu bilemezdim. Ama bulacaktım.

Hızlı hızlı altı adım daha attım, bir kavisin sonuna varıp düz bir hattın başlangıç noktasına geldim.

Üzerine ayağımı bastım ve attığım her adımla bana karşı bir başka engel yükselmeye başladı. İkinci Örtü'ydü bu.

Sağa bir dönüş vardı, sonra bir daha, bir daha.

Ben Amber'in bir prensiydim. Bu doğruydu. On beş erkek kardeş vardı ve altısı ölmüştü. Sekiz kız kardeş vardı ve ikisi belki de dördü ölmüştü.

Vaktimizin çoğunu Gölgelerde, ya da kendi evrenlerimizde gezinerek geçirmiştik. Gölge'ye hükmetme gücüne sahip birinin kendi evrenini yaratıp yaratamayacağı akademik, ama geçerli bir felsefi soruydu. Nihai yanıt ne olursa olsun, pratik bir açıdan bunu yapabiliyorduk.

Bir başka kavis başladı ve boyunca yavaş yavaş ilerlerken sanki zamkta yürüyor gibiydim.

Bir, iki, üç, dört... Ateşli çizmelerimi kaldırıp tekrar indirdim.

Başım zonkluyor, kalbim sanki sarsılıp parçalarına ayrılıyordu.

Amber!

Ben Amber'i anımsarken gidiş bir kez daha ansızın kolaylaşmıştı.

Amber var olmuş ya da var olacak şehirlerin en büyüğüydü.

Ezelde vardı, ebediyette de olacaktı ve tüm diğer şehirler, yerleri nerede olursa olsun mevcut tüm şehirler Amber'in bir döneminin yansımasından ibaretti. Amber, Amber, Amber... Seni anımsıyorum. Seni bir daha asla unutmayacağım. Sanırım, içimde bir yerlerde asla unutmadım da, Gölge Dünya'da amaçsızca dolaştığım tüm o asırlar boyunca, çünkü geceleri rüyalarım sık sık senin yeşil ve altın kulelerinin, göz alabildiğine uzanan teraslarının görüntüleriyle bölündü. Geniş gezinti caddelerini hatırlıyorum, tarhlar dolusu çiçeklerini, altın rengi ve kırmızı. Havanın tatlılığı geliyor aklıma ve mabetlerin, sarayların ve geçmişte ve şimdi sahip olduğun ve her zaman olacağın hoşluklar. Amber, bütün diğer şehirlerin biçimlerini aldığı ölümsüz şehir, seni unutamam, şimdi bile. Açlıktan ölürken yediğim yemeğin ve Moire'yle sevişmemin hemen ardından duvarları içinde seni anımsadığım Rebma'nın Deseni'ndeki günü de unutmayacağım, ama hiçbir şey seni anımsamanın zevki ve aşkıyla kıyaslanamaz ve şimdi bile, Kaos Saraylarını düşünürken, bu öyküyü tekrarlanabilsin ben senin içinde öldükten sonra bile yaşasın diye dinlemek üzere mevcut tek kişiye anlatırken; şimdi bile seni sevgiyle anımsıyorum, ey hükmetmek üzere doğduğum şehir...

On adım daha, derken helezon gibi dönen ateşten bir işlemeyle yüzyüze geldim. Onu yürümeye kalkıştım, terim çıkar çıkmaz sularda kayboluyordu.

Çok hileliydi, şeytani bir ustalık gerektiriyordu ve odadaki sular aniden büyük akıntılar halinde gelip beni Desen'den sürükleyip götürmekle tehdit

edermiş gibi oldu. Onlara karşı koyup mücadeleye devam ettim. İçgüdüsel olarak biliyordum ki Desen'i tamamlamadan terk etmek ölümüm olabilirdi. Ne kadar yol geldim, ne kadar yolum kaldı diye görmek için gözlerimi önümde duran ışıklı yerlerden ayırmaya cesaret edemiyordum.

Akıntılar yatıştı ve hatıralarımın daha fazlası geri döndü,

Amber'in bir prensi olarak yaşantımın anıları... Hayır, onları sormak size düşmez; benim onlar, kimi kötü ve acımasız, diğerleriyse belki soyluca... babam Oberon'un sancağı, yüzü sağa dönük şaha kalkmış beyaz tekboynuz, büyük Amber sarayında dalgalanırken geçirdiğim çocukluğuma uzanan anılar.

Random Desen'i geçmeyi başarmıştı. Deirdre bile yapmıştı bunu. O yüzden ben, Corwin, direniş ne olursa olsun yapacaktım.

Ateş helezonundan çıktım ve Büyük Kavis boyunca yürüdüm. Evreni şekillendiren güçler üzerime düştüler ve beni kendi şekillerine soktular.

Bununla birlikte yürüyüşü denemeye kalkan diğer kişilere göre bir avantajım vardı. Bunu daha önce yapmış olduğumu dolayısıyla da başarabileceğimi biliyordum. Bu kara bulutlar gibi kabaran ve sadece güçlerini ikiye katlamak üzere kaybolan anormal korkulara karşı bana yardımcı oldu. Desen'i yürüdüm ve her şeyi hatırladım, Gölge Dünya'da geçirdiğim yüzyıllardan önceki günlerimin hepsini ve birçoğu benim için özel ve değerli olan ve Amber haricinde, hepsinden çok sevdiğim Gölge'deki diğer yerleri anımsadım.

Üç kavisi daha yürüdüm, düz bir hat ve bir dizi keskin yay ve içimde bir kez daha aslında hiç kaybetmediğim o şeyin şuuruna sahip oldum: Gölgelere hükmetme gücü benimdi.

Başımı döndüren on dönüş daha, kısa bir başka yay, düz bir hat ve Son Örtü.

Kıpırdamak acı demekti. Her şey beni bir kenara atmaya çalışıyordu. Sular önce soğuktu, ardından kaynıyordu. Öyle görünüyor ki beni sürekli itiyorlardı. Bir ayağımı diğerinin önüne koyarak çabaladım. Kıvılcımlar bu noktada bel hizamdaydı, sonra göğsüme, sonra omuzlarıma geldiler. Gözlerime giriyorlardı. Her bir yanımı sarmışlardı. Desen'in kendisini güçlükle görebiliyordum.

Sonra karanlıkla sonlanan kısa bir yay.

Bir, iki... ve son adımı atmak bir beton duvarın içinden geçmeye çalışmak gibiydi.

Başardım.

Sonra yavaşça döndüm ve arkaya, gelmiş olduğum yola baktım. Dizlerimin üzerine düşme lüksünü kendime tanımayacaktım. Ben Amber'in bir prensiydim ve Tanrı Aşkına! Hiçbir şey beni akranlarımın huzurunda küçük düşüremezdi. Desen bile!

Doğru olduğunu sandığım yöne tasasızca el salladım. Görülüp görülemediğimse ayrı bir konuydu, sonra orada bir an durdum ve düşündüm.

Artık Desen'in gücünü biliyordum. Desen boyunca geri yürümenin hiçbir faydası olmazdı.

Ama niye zahmete girecektim ki?

Kendi kart destem eksikti, ama Desen'in gücü de işimi pekâlâ görürdü.

Beni bekliyorlardı, erkek kardeşim, kız kardeşim ve bacakları mermer sütunlardan farksız Moire.

Deirdre buradan sonra kendi başının çaresine bakabilirdi... hem zaten onun hayatını kurtarmıştık. Onu gün be gün kollama zorunluluğu hissetmiyordum. Random, şayet ileri atılıp Desen'i yürüme, gücün bu dingin merkezine varıp belki de kaçma cesaretine sahip değilse, bir yıllığına burada takılıp kalacaktı. Moire'ye gelince, onu tanımak hoştu ve onu da belki bir gün tekrar görürdüm, falan filan. Gözlerimi kapadım ve başımı eğdim.

Gerçi bunu yapmadan önce, uçup giden bir gölge gördüm.

Random mu? Deniyor muydu? Her neyse, nereye gidiyor olduğumu bilemezdi. Hiç kimse bilemezdi.

Gözlerimi açtım ve aynı Desen'in ortasındaydım, ama tersti.

Üşüyordum ve ölesiye yorulmuştum, ama Amber'deydim... asıl odada, yola çıktığım bunun sadece bir görüntüsüydü. Desen'den kendimi Amber'de canımın istediği noktaya nakledebilirdim.

Bununla birlikte, geri dönmek bir sorun olacaktı.

Bu yüzden öylece durdum, üzerimden sular süzülürken düşündüm.

Eğer Eric kraliyet süitine geçtiyse, onu orada bulabilirdim

Belki de taht odasında. Ama o zaman, kaçış noktasına ulaşmak için tekrar Desen'i yürümem gerekirdi.

Kendimi sarayda bildiğim bir gizlenme yerine naklettim

Tavana yakın gözetleme yarıklarından azıcık ışığın girdiği penceresiz bir odacıktı. Kapının sürgüsünü içeriden kapadım duvarın yanındaki tahta bir sıranın tozunu sildim, üzerine pelerinimi serip kestirmek üzere uzandım. Eğer yukarıdan birisi el yordamıyla aşağıya inecek olsa, bana ulaşmadan çok önce duyardım.

Uyudum.

Bir süre sonra uyandım. Doğruldum, pelerinimin tozunu silkeledim ve bir kez daha kuşandım. Sonra sarayın içine merdiven gibi yükselen tahta basamakları çıkmaya koyuldum.

Duvardaki izler sayesinde nerede olduğunu biliyordum üçüncü katın.

Kendimi küçük bir iskelenin üzerine attım ve gözetleme deliğini aradım. Buldum ve baktım. Hiçbir şey yoktu. Kütüphane boştu. Böylece bölmeyi yana kaydırıp içeri girdim.

İçeride, kitapların bolluğu beni afallatmıştı. Bana hep böyle olur. Vitrinler dahil her şeyi gözden geçirdim, nihayet bir aile ziyafetine sebep veren her şeyi içeren kristal bir kutunun bulunduğu yere ilerledim... özel bir şaka. İçinde aile kartlarından dört deste vardı ve onları kullanmamın önüne geçebilecek alarmı çalıştırmadan bir tanesini almanın yollarını aramaya giriştim.

Belki on dakika sonra doğru kutuyu açmayı becerdim. Çok maharet istiyordu. Sonra, deste elimde, düşünmek maksadıyla rahat bir koltuğa kuruldum.

Kartlar tıpkı Flora'nınkiler gibiydi, hepimizi büyüteç altında tutuyordu ve dokunduğumda soğuktu. Bunun da sebebini biliyordum artık.

Böylece kartları kardım ve uygun şekilde açtım önüme, sonra onları okudum ve tüm aile için kötü şeyler gördüm ve hepsini gene bir araya getirdim.

Biri dışında.

Kardeşim Bleys'i resmeden kart.

Diğerlerini kutusuna koydum ve kemerime yerleştirdim.

Sonra Bleys'i düşündüm.

Tam o sırada kütüphanenin koca kapısının kilidinden bir tıkırtı geldi. Ne yapabilirdim? Kılıcımı kınında gevşetip bekledim. Ama masanın ardında eğildim.

Baktığımda gelenin Dik adında bir adam olduğunu gördüm, temizliğe geldiği aşikârdı, çünkü kültablalarını ve çöp kutularını boşaltmaya, rafların tozunu almaya başlamıştı.

Keşfedilmek alçaltıcı olacağından kendimi gösterdim.

Doğruldum ve "Merhaba, Dik. Hatırladın mı beni?" dedim.

Rengi üç ton beyazladı, kaçmak üzere fırlar gibi oldu ve "Elbette Lordum. Nasıl unutabilirim ki?" dedi.

"Geçen bunca zamanın ardından bunun olabileceğini düşünmüştüm."

"Asla, Lord Corwin," diye yanıt verdi.

"Sanırım resmi onay olmaksızın burada bulunuyorum ve burnumu yasadışı araştırmalara sokmuş durumdayım," dedim, ama beni gördüğünü söylediğinde Eric bundan hoşlanmazsa. Ona lütfen sadece haklarımı uyguladığımı ve onunla bizzat görüşeceğimi söyle... hem de yakında."

Yapacağım, lordum," dedi önümde eğilerek.

"Gel yanıma ve benimle otur biraz, dostum Dik ve sana daha fazlasını anlatayım."

O da oturdu, ben de.

"Bir zamanlar," dedim bu yaşlı çehreye hitap ederek, "Tamamıyla gittiğim ve Amber'i ilelebet terk ettiğim düşünülmüştü. Ama hâlâ yaşadığım ve tüm akli melekelerime sahip olduğum için, korkarım Eric'in Amber tahtı üzerindeki iddiasına itiraz etmek mecburiyetindeyim. Bu basitçe halledilecek bir konu değil gerçi, çünkü o ilk doğan değil, eğer ortada bir başkası olsaydı Eric'in yaygın destek göreceğinden de kuşkuluyum. Bunlar ve birçoğu kişisel olan diğer sebepler yüzünden ona meydan okumak üzereyim. Bunu nasıl, ya da hangi gerekçeyle yapacağıma henüz karar

vermedim, ama Tanrı Aşkına! Muhalefeti hak ediyor! Ona söyle bunu. Eğer beni bulmak isterse, ona Gölgeleri mesken tuttuğumu, ama bu sefer öncekilerden farklı Gölgeler olduğunu söyle. Bundan neyi kastettiğimi bilebilir. Kolayca yok edilmeyeceğim, çünkü kendimi en az onun burada yaptığı kadar iyi koruyacağım. Onun cehennemden ebediyete dek yakasını bırakmayacağım ve birimiz ölene dek pes etmeyeceğim. Buna ne diyorsun, eski uşak?"

Elimi eline alıp öptü.

"Sana selam olsun ey Corwin, Amber'in Lordu," dedi ve gözünde yaşlar vardı.

Arkasındaki kapı gıcırdayarak aralandı ve ardına değin açıldı.

Eric girdi.

"Merhaba," dedim ayağa kalkıp, sesime en iğrencinden bir çınlama katarak. "Seni oyunun bu kadar başında görmeyi beklemiyordum. Amber'de her şey yolunda mı?"

Gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi büyümüştü ve sesi adına iğneleyicilik denilen şeyle kalınlaşmıştı ve o şöyle derken, aklıma daha iyi bir sözcük gelmiyordu:

"Şeyleri soruyorsan, iyidir Corwin. Ne var ki diğer meseleler kötü gidiyor."

"Yazık," dedim, "peki nasıl düzelteceğiz?"

"Bir yolunu biliyorum," dedi ve sonra Dik'e ters ters baktı, da derhal odayı terk edip kapıyı ardından kapadı. Kapının sımsıkı kapandığını duydum.

Eric kılıcını kınında gevşetti.

"Tahtı istiyorsun," dedi.

"Hepimiz istemiyor muyuz?" dedim ona.

"Sanırım öyle," dedi bir ah çekerek. "Bu doğru, başa geçenin başı ağrırmış biraz. Bu budalaca mevkii için niye böyle uğraşmaya güdülendiğimizi bilmiyorum. Ama unutmamalısın ki seni iki kez bozguna uğrattım ve son seferinde bir Gölge diyarında merhamet gösterip hayatını bağışladım."

"O kadar merhametlice değildi," dedim. "Biliyorsun ki beni oraya, vebadan öleyim diye bıraktın. Hem hatırladığım kadarıyla ilk seferinde neredeyse berabere kalmıştık."

"Öyleyse bu artık ikimiz arasında, Corwin," dedi. "Senin büyüğünüm ve senden iyiyim. Eğer beni silahlarda sınamak istiyorsan, kendimi münasip şekilde kuşanmış buluyorum. Dene. Ama başarabileceğini sanmıyorum. Hak talebinden şimdi kurtulmak istiyorum. O yüzden gel bana. Bakalım Gölge Dünya'da neler öğrenmişsin."

Bir an sonra kılıçlarımız ellerimizdeydi.

Masanın etrafını döndüm.

"Ne kadar da kibirlisin böyle," dedim ona. "Seni diğerlerimizden iyi ve yönetmeye daha yaraşır kılan ne?"

"Tahtı doldurabildiğim gerçeği," diye yanıtladı. "Dene ve al."

Öyle yaptım.

Kafasına doğru bir darbe denedim ve savuşturdu; ben de onun kalbimi nişanlayan *riposte* hamlesini çeldim ve bileğine kesme vurdum.

Bunu bertaraf etti ve küçük bir tabureyi tekmeleyip aramıza düşürdü. Tabureyi suratına çarpmasını umarak sağ ayağımla fırlattım, ama ıskaladım ve yine bana saldırdı.

Ben onun darbesini savuşturdum, o da benimkini. Sonra hamlettim ve savuşturuldum, bana hamletti ve tekrar savuşturdum.

Fransa'da öğrendiğim, bir vuruş, yanıltmacalı bir *quarte*, yanıltmacalı bir *sixte* ve bileğine doğru sapan bir hamleyi içeren çok süslü bir saldırıyı denedim.

Onu yaraladım ve kan aktı.

"Ah, lanetli birader!" dedi gerileyerek. "Raporlara bakılırsa Random da sana eşlik ediyormuş."

"Bu doğru," dedim. "Sana karşı birden fazla kardeş birleştik."

Tekrar hamle edip beni geriletti ve birdenbire, tüm çabama karşın onun hâlâ benden daha usta olduğunu hissettim.

Belki de şimdiye dek karşılaştığım en iyi kılıç ustasıydı. Ansızın onu yenemeyeceğim hissine kapılmış, çılgınca darbeleri savuşturuyor ve onun

üzerime gelişi gibi, ağır ağır geri çekiliyordum. İkimiz de piyasadaki en büyük kılıç ustalarınca asırlar boyu eğitilmiştik. Ustalardan yaşayan en büyüğünün biraderimiz Benedict olduğunu biliyordum ve burada olmadığı için şu ya da bu şekilde yardım edemeyecekti. Bu yüzden çalışma masasından bir şeyler alıp sol elimle Eric'e savurdum.

Ama fırlattığım her şeyden kurtulup tüm gücüyle üstüme geldi ve daire çizerek soluna geçtim, ama kılıcının ucunu gözümden uzak tutamıyordum. Korkuyordum. Adam muhteşemdi ve ondan, bu kadar nefret etmeseydim oturur alkışlardım.

Gerilemeyi sürdürdüm ve korku üzerime çöktü. Onu yenemeyeceğimi biliyordum. İş kılıca geldiğinde benden daha iyiydi Buna lanet okudum, ama bir yolunu bulup atlatamıyordum. Üç karmaşık hücum daha denedim ve her seferinde bozguna uğratıldım.

Şimdi sakın ola ki yanlış anlamayın. Ben acayip iyiyim. Sadece o daha iyi gözüküyordu.

Sonra dışarıdaki koridordan koşuşma ve bağırış çağırış sesleri geldi. Eric'in adamları geliyorlardı ve işimi Eric bitirmezse, onların bitireceğine güvenim tamdı... belki de bir arbalet okuyla.

Sağ bileğinden kan damlıyordu. Bileğinin gücü hâlâ yerindeydi ama başka şartlar altında, sırf savunma taktiği uygulayarak, o bilek yarasını onun aleyhine çevirecek kadar yorabileceğimi, belki de yavaşlamaya başladığında, o uygun anda gardım aşabileceğimi biliyordum.

Sessizce bir küfür salladım ve bana güldü.

"Buraya gelmekle aptallık ettin," dedi.

Ne yapmakta olduğumu anladığında iş işten geçmişti artık. (Arkamdaki kapıya doğru geri geri gidiyordum. Tehlikeliydi. Kendime geri çekilecek yer bırakmıyordum, ama kesin ölümden daha iyiydi)

Sol elimle sürgüyü indirmeyi başardım. Büyük, kapıydı ve artık içeri girebilmeleri için kırmaları gerekti. Bana birkaç dakika daha kazandırdı. Bir de kısmen çelebildiğim gelen bir darbeyle yaralanan sol omzumdu. Kılıç tutan kolum sağlamdı.

İyi bir görünüm sergilemek için tebessüm ettim.

"Belki de buraya gelmekle aptallık ettin," dedim. "Farkındasın, yavaşlıyorsun," ve sert, hızlı, acımasız bir saldırı denedim.

Saldırıyı çeldi, ama bunu yaparken iki adım geriledi.

"Yara seni etkiliyor," diye de ekledim. "Kolun zayıflıyor. Gücün akıp gittiğini hissedebiliyorsun..."

"Kapa çeneni!" dedi ve damarına bastığımı hissettim. Bunun, şansımı yüzde birkaç arttırdığına hükmettim ve onu yapabildiğimce sert, geriye sürdüm.

Ama Eric bunun fark etmemişti.

Korkunun tohumlarını ekmiştim ve ani saldırımın önünde geriliyordu.

Kapıda bir gümleme vardı ama nasılsa bir süre dert etmem gerekmeyecekti.

"Senin işini bitireceğim, Eric," dedim. "Eskiye göre daha dayanıklıyım ve vaktin geldi, birader."

Korkunun gözlerinde doğduğunu ve yüzüne yayıldığım gördüm, tarzı da buna ayak uydurdu. Hücumumdan kaçarak, büsbütün koruma ağırlıklı bir dövüşe başladı. Numara yapmadığından da eminim. Blöfümü yuttuğunu hissetmiştim, çünkü her zaman benden iyi olmuştu. Peki ya ben de kısmen psikolojik davranmışsam? Ya, Eric'in de büyüyüp kök salmasına katkıda bulunduğu bu tavır yüzünden neredeyse kaybettiysem?

Ya başından beri blöf yapıyorduysam? Belki ben de o kadar iyiydim. Tuhaf bir güven duygusuyla daha önce kullanmış olduğum saldırıyı denedim ve başarıya ulaştım, kolunda bir diğer kırmızı çizgi daha bırakarak.

"Çok aptalcaydı, Eric," dedim, "aynı oyuna iki kez gelmek, ve büyük bir koltuğun etrafından dönerek geriledi. Bir süre koltuğun üzerinden kılıç salladık.

Kapının dövülmesi sona ermiş ve sağa sola emir yağdıran sesler kesilmişti.

"Balta getirmeye gittiler," diye soludu Eric. "Göz açıp kapayana dek burada olurlar."

Gülücüğümü yüzümden düşürmemeye kararlıydım. Hiç istifimi bozmadan "Birkaç dakika daha sürer," dedim, "bu işi nihayete erdirmek için yeter de artar bile. Gardını bile güç bela alıyorsun ve kanın akıp duruyor... bir baksana!"

"Kapa çeneni!"

"Onlar kapıyı kırıp da içeri girene kadar, Amber'de yalnızca bir prens kalmış olacak ve o da sen olmayacaksın."

Derken sol koluyla bir raftaki kitapları savurdu, kitaplar bana çarpıp etrafıma düştüler.

Bununla beraber, fırsatı saldırmak için kullanmadı. Sol eline küçük bir tabure alıp odanın diğer ucuna koşturdu.

Sırtını bir köşeye verip kılıcını ve tabureyi önüne doğru tuttu.

Dışarıdaki koridordan telaşlı ayak sesleri duyuldu ve baltalar kapıda çınlamaya başladı.

"Ne duruyorsun, gelsene!" dedi. "Dene de bitir işimi şimdi!"

"Korkuyorsun," dedim.

Kahkahayla güldü.

"Konu akademik," diye yanıtladı. "Beni kapı kırılmadan önce öldüremezsin ve o zaman da senin için her şey olur."

Hak vermek zorundaydım. O düzenekle her hamleyi savuşturabilirdi, en azından birkaç dakika

Odayı hızla katedip karşı duvara vardım.

Odaya girerken kullandığım bölmeyi açtım.

"Pekâlâ," dedim, "öyle görünüyor ki yaşayacaksın... bir süre daha. Şansın varmış. Bir dahaki sefere yardımına koşan olmayacak."

Tükürdü ve bana birkaç geleneksel ve kötü lakapla hitap etti, hatta ben bölmenin içine eğilip arkamdan kapatırken, tabureyi yere bırakıp müstehcen bir harekette bile bulundu.

Bir çatırtı sesi geldi ve kapatmakta olduğum bölmenin bana bakan tarafında yirmi santimlik bir çelik ışıldadı. Kılıcını fırlatmıştı. Eğer geri dönmeyi seçersem onun için riskli olacaktı.

Ama bunu yapmayacağımı biliyordu, çünkü seslere bakılırsa kapının düşmesi yakındı.

Daha önce uyumuş olduğum yere doğru tahta basamakları elimden geldiğince çabuk, indim. Bir yandan da kılıç kullanmadaki artan becerimi düşünüp duruyordum. Dövüşün ilk başında, beni daha önce yenmiş bu adamın karşısında huşu içinde kalmıştım. Ama şimdi, merak ediyordum. Belki de Gölge Dünya'da geçen onca asır boşuna değildi. Belki de bu süre boyunca gerçekten iyiye gitmiştim. Şimdi silahlarda Eric'e denk olabileceğimi hissediyordum. Bu bana kendimi iyi hissettirdi. Tekrar karşılaşacak olursak ki karşılaşacağımızdan zerre kadar şüphe duymuyordum. Dışarıdan müdahale olmayacaktı... kim bilir? Bu ihtimalin üzerinde duracaktım yine de.

Bugünkü karşılaşma onu korkutmuştu. Bundan emindim. Bir dahaki sefere elinin yavaşlamasına, o gerekli duraklamayı sağlamaya sebep olabilirdi.

Son dört buçuk metrede kendimi bırakıp aşağı atladım, yere değerken dizlerimi büktüm. İmdada yetişenlerin o meşhur beş dakika önündeydim, ama bu avantajı değerlendirip kaçabilirdim.

Çünkü kartlarım belimdeydi.

Bleys'in kartını çektim ve ona diktim gözlerimi. Omzum acıyordu, ama üzerime soğuk çökerken unuttum bunu.

Amber'den ayrılıp dosdoğru Gölge'ye gitmenin iki yolu vardı...

Birisi bu amaçla nadiren kullanılan Desen'di. diğeriyse Koz kartlarıydı, bir erkek kardeşe güvenebilirsen, elbet.

Bleys'i kafamda tarttım. Ona az çok güvenebilirdim. Kardeşimdi, ama başı beladaydı ve ona yardımım dokunabilirdi.

Ona uzun uzun baktım, ateşten taçlı, baştan aşağı kırmızı ve turuncu giymiş, sağ elinde bir kılıç, solundaysa bir şarap kadehi. Mavi gözlerinde şeytan dans ediyor, sakalı alevler içinde yanıyordu ve aniden fark ettim ki, kılıcının üzerindeki işleme Desen'le birlikte parlamaktaydı. Yüzükleri göz alıcıydı.

Hareket ediyormuş gibi oldu.

Bağlantı buzlu bir rüzgâr gibi geldi.

Kartın üzerindeki figür şimdi gerçek boyutlardaydı ve pozisyon değiştirip Bleys'in halihazırda durduğu şekle gelmişti.

Gözleri üzerimde odaklanmamıştı ve dudakları oynadı.

"Kimdir o?" dedi dudakları ve sözcükleri duydum.

"Corwin," dedim ve artık kadeh tutmayan elini ileri uzattı.

"Öyleyse gel bana, eğer istersen."

Uzandım ve parmaklarımız buluştu. Bir adım attım.

Kart hâlâ sol elimdeydi, ama Bleys ve ben bir uçurumun üzerinde duruyorduk, bir yanımızda derin bir yarık, diğer yanımızdaysa yüksek bir kale vardı. Üzerimizdeki gök alev rengiydi.

"Merhaba, Bleys," dedim kartı belime, diğerlerinin yanına yerleştirerek. "Yardımın için teşekkürler."

Aniden kendimi mecalsiz hissettim ve sol omzumdan hâlâ kan aktığını fark ettim.

"Yaralısın!" dedi bir kolunu omzuma sararak ve başımla onaylamaya başladım ama yapamadan bayıldım.

O gece ilerleyen saatlerde kalede koskoca bir koltuğa yayılıp viski içtim. Sigara tüttürüp şişeyi elden ele geçirdik, söyleştik.

"Demek gerçekten Amber'deydin?"

"Evet, bu doğru."

"Ayrıca Eric'i düello da yaraladın?"

"Evet."

"Kahretsin. Keşke onu öldürseydin!" Sonra bir düşündü.

"Şey, belki de öldürmediğin iyi olmuş. O zaman tahta sen çıkardın. Eric'e karşı, sana karşı olduğundan daha fazla şansım olabilir. Bilemiyorum. Planın nedir?"

Tamamen dürüst olmaya karar verdim.

"Hepimiz tahtı istiyoruz," dedim, "o yüzden yalana dolana hiç lüzum yok. Seni bu yüzden öldürmeye kalkışacak değilim -bu aptalca olurdu- öte yandan, sırf konukseverliğinden istifade ettiğim için de hak talebimi geri alacak değilim. Random da tahtı isterdi, ama manzaranın epey dışında. Bir

süredir hiç kimse Benedict'ten haber almamış. Gerard ve Caine kendileri talepte bulunmak yerine Eric'i destekler görünüyorlar. Julian için de aynısı geçerli. Geriye Brand ve kız kardeşlerimiz kalıyor. Brand'in bugünlerde ne halt karıştırdığını bilmiyorum, ama biliyorum ki Deirdre güçsüz, o ve Llewella Rebma'da bir şeyler toplamadıkları sürece. Flora ise Eric'in piyonu. Fiona'nın da neler çevirdiğini bilmiyorum."

"Bu geriye ikimizi bırakıyor," dedi Bleys, içkilerimizi tazelerken. "Evet, haklısın, kimin kafasından ne geçiyor bilemem fakat güçlerimizi kıyaslayabilirim ve sanırım en iyi durumda olan benim Bana gelmekle yerinde bir tercih yaptın. Beni desteklersen sana bir naiplik veririm.

"Eksik olma," dedim. "Göreceğiz."

Viskilerimizi yudumladık.

"Yapacak başka ne var?" diye sordu ve sorunun önemli olduğunu fark ettim.

"Amber'i kuşatmak üzere kendime bir ordu toplayabilirim," dedim ona.

"Ordun Gölgeler'in neresinde bulunuyor?"

"Doğaldır ki, bu benim meselem," dedim. "Senin yoluna çıkacağımı sanmıyorum. Hükümdarlara gelince, seni, kendimi, Gerard'ı ya da -eğer hâlâ hayattaysa- Benedict'i tahtta görmek isterim."

"Tercihen kendini, elbette."

"Elbette."

"O zaman birbirimizi anlıyoruz. Bu yüzden sanırım beraber çalışabiliriz, şimdilik."

"Ben de," diye kabul ettim, "yoksa kendimi senin avcuna teslim etmezdim."

Sakalının içinden gülümsedi.

"Denize düşmüştün," dedi, "ben de yılandım."

"Doğru," diye onayladım.

"Keşke Benedict burada olsaydı. Keşke Gerard kendini satmasaydı."

"Keşke, keşke," dedim ona. "Bir elde keşkeler, diğerindeyse bir şeyler yapmak var. İki yumruğumuzu da sıkalım, bakalım hangisi gerçekleşecek."

"İyi söyledin," dedi.

Bir süre sessizlikte sigaralarımızı içtik.

"Sana ne kadar güvenebilirim?" diye sordu.

"Benim sana güvenebileceğim kadar."

"O zaman bir anlaşma yapalım. Doğrusu şu ki, nice yıldır seni ölü addetmiştim. Kritik bir zamanda ortaya çıkıp kendi talebinde direteceğini önceden görememiştim. Ama buradasın ve hepsi bu işte. Bir ittifaka varalım... güçlerimizi birleştirelim ve Amber'i kuşatalım. Hangimiz sağ kalırsak zirveye o ulaşır. Eğer ikimiz de sağ kalırsak -kahrolasıca!- Canımız ne zaman istese düello yapabiliriz!"

Kafamda evirdim, çevirdim. Bulabileceğim en iyi anlaşma gibi geliyordu kulağa.

Bunun üzerine, "Gece yatarken düşünmek isterim. Sana sabah söylerim, olur mu?" dedim.

"Tamam."

İçkilerimizi bitirdik ve eski günleri yadetmeye giriştik. Omzum azıcık sızlıyordu ama viski ve Bleys'in tedarik ettiği merhem iyi gelmişti. Bir süre sonra, neredeyse fazlasıyla duygusallaşmıştık.

Düşünüyorum da, kendi yolumuzu çizdikçe, kardeşlik olmadan kardeş olmak çok tuhaf. Tanrım! Ay gökten kaybolmuştu ama biz daha konuşmaktan bıkmamıştık. Sonra sağlam omzuma bir şaplak vurdu ve içtiklerinin tesirini hissetmeye başladığını ve yarın bir uşağın bana kahvaltı getireceğini söyledi. Başımla onayladım, kucaklaştık ve yatmaya gitti.

Sonra pencereye yürüdüm, gözetleme yerinden, yarığın derinliklerine kadar görebiliyordum.

Aşağıdaki kamp ateşleri yıldızlar gibi yanıyorlardı. Binlercesi vardı. Bleys'in büyük bir güç topladığını görebiliyordum ve kıskanmıştım. Diğer yandan, iyi bir şeydi bu. Eğer Eric'i yerinden edebilecek birisi varsa, o da belki Bleys'ti. Amber'de başa geçmesi kötü bir şey olmayacaktı; yalnızca tercihim olursa, kendimden yanaydı.

Biraz daha izledim ve ateşlerin arasında tuhaf şekillerin oynadığını gördüm. Bunun ne menem bir ordu olduğunu merak ettim.

Şöyle ya da böyle, benim sahip olduğumdan kalabalıktı.

Masaya kadar gittim ve kendime son bir içki doldurdum.

Ama yuvarlamadan önce, bir meşale yaktım. Işığında, çaldığım desteyi çıkarttım.

Önüme yaydım ve Eric'i resmeden karta rastladım. Onu masanın ortasına koyup diğerlerini kutusuna kaldırdım.

Bir süre sonra resim hayat buldu; Eric'i yatak kıyafetleriyle gördüm ve "Kimdir o?" sözlerini duydum. Kolu sargılıydı.

"Benim," dedim, "Corwin. Nasılsın?"

O zaman sövüp saydı ve ona kahkahalarla güldüm. Bu tehlikeli bir oyundu, belki viskinin de payı vardı, ama devam ettim: "İçimden geldi de, sana keyfimin yerinde olduğunu bildireyim dedim. Bir de ağrıyan baştan bahsederken haklı olduğunu bildirmek istedim. Gerçi omuzlarının üzerinde çok durmayacak ya. O yüzden neşelen! Birader! Benim Amber'e geldiğim gün, senin ölüm günündür! Haberin olsun dedim... çünkü o gün pek uzak değil."

"Gel o zaman," dedi bana, "ölümün zarafetten yoksun olacak,"

Gözleri üzerimde odaklandı o anda ve birbirimize yakındık.

Ona nanik yaptım ve elimin ayasını kartın üzerinden geçirdim.

Bu telefonu suratına kapamak gibiydi ve Eric'i de diğerlerinin yanına koyup desteyi kardım.

Yine de uyumak üzereyken, bir Bleys'in aşağıdaki dar geçide yerleşmiş askerlerini, bir de Eric'in savunmasını düşündüm.

Kolay olmayacaktı.

Bölüm 6

Diyarın adı Avernus'du ve içtimadaki askerler tümüyle insan değillerdi. Ertesi sabah Bleys'in peşi sıra yürüyüp onları teftiş ettim. Hepsinin de boyu iki metre on santim civarındaydı, kıpkırmızı tenleri, seyrek tüyleri, kedi gibi gözleri, el ve ayaklarında altışar parmakları vardı. İpek kadar hafif görünen ama başka bir şeyden dokunmuş, çoğunlukla mavi ya da külrengi elbiseler kuşanmışlardı. Her biri ucu kancalı iki kısa kılıç taşıyordu. Kulakları sivri, sayıca bol olan parmakları sivri tırnaklıydı.

İklim sıcak, renkler şaşırtıcıydı ve herkes bizi tanrı sanıyordu.

Dininde bize benzeyen ve başları belada olan tanrı-kardeşlerin yeraldığı bir mekân bulmuştu Bleys. Her zamanki gibi, bu mitosta da kötü bir ağabey iktidarı ele geçirip iyi kardeşlere zulmetmeye çalışıyordu. Tabii ki inananların hayatta kalan iyi kardeşlerin yanında savaşacakları bir Kıyamet günü efsanesi de mevcuttu.

Sol kolumu siyah bir askıya almıştım ve ölmek üzere olanları gözden geçirdim.

Bir askerin önünde durup başımı kaldırdım ve sordum. Ona; "Eric kimdir, bilir misin?"

"Şer Tanrısı," diye yanıtladı.

Başımla onayladım ve "Çok güzel," deyip yoluma devam ettim.

Bleys kendine özel kurşun askercikler yapmıştı.

"Ordun kaç kişi?" diye sordum ona.

"Elli bin civarında," diye yanıtladı.

"Her şeyini feda etmek üzere olanları selamlıyorum," dedim ona. "Amber'i elli bin adamla alamazsın, hepsini Kolvir'in eteklerine sapasağlam getirsen bile... kaldı ki zaten getiremezsin. Ölümsüz şehre karşı ellerinde oyuncak kılıçlarıyla bu zavallı piçkurularını göndermek fikri bile aptalca."

"Biliyorum," dedi, "ama elimdekilerin hepsi bu değil."

"Çok daha fazlasına ihtiyacın olacak."

"Öyleyse üç donanma kulağa nasıl geliyor... Caine ve Gerard'ın toplam donanmalarının yarısı büyüklükte?"

"Yine de yetmez," dedim, "daha işin basındasın."

"Biliyorum. Orduyu hâlâ büyütüyorum," dedi.

"Evet, çok daha fazlasını bulsak iyi ederiz. Eric Amber'de oturup Gölgeler'de yürüdüğümüz sırada bizi katledecektir.

Sağ kalanlar nihayet Kolvir'in dibine vardıklarında büyük kısmını oracıkta yok edecek. Sonra Amber'e tırmanış gerçekleşecek. Şehre ulaştığımızda geriye kaç yüz kişi kalacak sanıyorsun? Eric'in zahmetsizce beş dakikada ortadan kaldırabileceği kadarı. Eğer elindekinin en iyisi buysa, Bleys birader, bu uzun yolculuk hakkında yanlış düşüncelere kapılmışım demektir."

"Eric taç giyme töreninin üç ay içinde yapılacağını açıkladı," dedi. "Güçlerimi o güne kadar üçe katlayabilirim... en az üçe. Amber'e karşı yürüyecek çeyrek milyon Gölge askerine sahip olabilirim. Bunun gibi başka dünyalar da var ve onlara da gireceğim. Kendime, daha önce Amber'in karşısına hiç görülmemiş bir kutsal haçlı ordusu kuracağım.

"Eric'te savunmasını sağlamlaştırmak için aynı vakte sahip. Bilemiyorum, Bleys... bu neredeyse bir intihar saldırısı. Buraya geldiğimde işin içyüzünü bilmiyordum..."

"Peki ya sen yanında ne getirdin?" diye sordu. "Hiçbir şey! Bir zamanlar askerleri kumanda ettiğin rivayet edilirdi. Neredeler?"

Ona sırtımı döndüm.

"Onlar artık yoklar," dedim. "Bundan eminim."

"Kendi Gölgelerinden birinin Gölgesini bulamaz mısın?"

"Buna kalkışmak istemiyorum," dedim. "Üzgünüm."

"O zaman bana ne faydan var senin?"

"Gideceğim," dedim, "eğer tüm aklındaki buysa ve beni aslında sırf etrafta... daha çok ceset olsun diye istediysen."

"Bekle!" diye haykırdı. "Düşünmeden konuştum. Hiçbir şey olmasa bile öğütlerinden yoksun kalmayı istemem. Benimle kal, lütfen. Senden özür bile dileyeceğim."

"Bu gereksiz," dedim, özür dilemenin Amber'in bir prensi için ne anlama geldiğini bilerek. "Kalıyorum. Sanırım sana yardım edebilirim."

"Güzel!" dedi ve sağlam omzuma bir şaplak indirdi.

"Ayrıca sana daha fazla asker getireceğim," diye de ekledim.

Öyle de yaptım.

Gölgeler arasında yürüdüm ve esmer, sivri dişli ve pençeli kıllı bir yaratık ırkı buldum, nispeten insanımsı ve aklınıza gelen herhangi bir lise birinci sınıf öğrencisi kadar akıllıydılar. Hiç üstünüze alınmayın çocuklar, ama kastettiğim şey sadık, kendini adamış ve dürüst oldukları, aynı zamanda da ben ve kardeşim gibi piçler tarafından da kolayca yoldan çıkarıldıklarıdır. Kendimi gözde DJ'lerinizden herhangi biri gibi hissediyordum.

Neredeyse yüz bini silahlanacak derecede tapıyorlardı bize.

Bleys etkilenmişti ve çenesini kapadı. Bir hafta sonra omzum iyileşmişti. İki ay sonra çeyrek milyona ulaşmış, geçmiştik bile.

"Corwin, Corwin! Hâlâ Corwin'liğini gösteriyorsun!" dedi ve birer içki daha aldık.

Ama kendimi biraz gülünç hissediyordum. Bu askerlerin büyük kısmının kaderlerinde ölmek yazılıydı. Bunun başlıca müsebbibi de bendim. Gölge ve Madde arasındaki farkı bilmeme rağmen biraz pişmanlık duyuyordum. Bununla birlikte, her ölüm gerçek bir ölüm olacaktı, bunu da biliyordum.

Bazı geceleri oyun kartlarını düşünmekle geçirdim. Flora'nın destesinde eksik olan kartlar benimkinde mevcuttu.

Bunlardan biri Amber'in resmiydi ve beni şehre geri götürebileceğini biliyordum. Diğerleriyse ölü ya da kayıp akrabalarımızın resimleriydi. Bir tanesi de babamıza aitti ve onu hemen geçtim. O gitmişti.

Her bir suratı ne çıkar sağlayabileceğimi düşünerek uzun uzadıya tetkik ettim. Birkaç kez fal açtım, her seferinde de aynı kart en üstte geldi.

Onun adı Caine idi.

Siyahlı yeşilli satenler giymiş, üzerinden geriye yeşil kuş tüylerinin sarktığı üç köşeli, koyu renkli bir şapka takmıştı. Kemerinde zümrüt kakmalı bir hançer vardı. Esmerdi.

"Caine," dedim.

Bir süre sonra bir karşılık geldi.

"Kimdir o?" diye sordu.

"Corwin," dedim.

"Corwin! Bu bir şaka mı?"

"Hayır"

"Ne istiyorsun?"

"Neyin var?"

"Bunu biliyorsun," dedi ve gözleri kımıldanıp üzerimde durdu, ama ben hançerine yakın duran elini izliyordum.

"Neredesin?"

"Bleys'in yanında."

"Kısa zaman önce Amber'de ortaya çıktığın söyleniyordu ve ben de Eric'in kolundaki sargıları merak edip duruyordum."

"Sorumlusuna bakıyorsun," dedim. "Fiyatın nedir?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Dobra dobra konuşalım, lafı dolaştırmayalım. Sence Bleys ve ben Eric'i yenebilir miyiz?"

"Hayır, o yüzden Eric'in tarafındayım ya. Donanmamı da satmayacağım, eğer peşinde olduğun şey buysa... ki bu olduğunu zannediyorum."

Gülümsedim.

"Anlayışlı biraderim," diye yanıtladım. "Pekâlâ, seninle konuşmak güzeldi. Amber'de görüşürüz... belki."

Elimi kıpırdattım ve bağırdı.

"Bekle!"

"Neden?"

"Daha teklifini bile bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun," dedim. "Tahmin ettin ve ilgilenmedin."

"Bunu söylemedim. Sadece adaletin hangi tarafta olduğunu biliyorum."

"Gücün, demek istiyorsun herhalde."

"Tamam, gücün. Ne teklif ediyorsun?"

Aşağı yukarı bir saat konuştuk ve bu sürenin sonunda kuzey deniz yolları Bleys'in her an takviye beklemekte olan olan üç hayalet filosuna açılmıştı.

"Eğer başarısızlığa uğrarsan, Amber'de üç kişi kafasından olacak," dedi.

"Ama gerçekten de bunun olacağını düşünmüyorsun, değil mi?" diye sual ettim.

"Hayır, çok geçmeden senin ya da Bleys'in tahta oturacağını düşünüyorum. Kazanana hizmet etmek beni tatmin edecektir. Şu bahsettiğin naiplik iyi olmalı. Yine de hâlâ ücretin bir kısmı olarak Random'un kafasını isterdim."

"Pazarlık yok," dedim. "Ya duyduğun gibi kabullen, ya da unut."

"Kabul ediyorum," dedi.

Gülümsedim, elimin ayasını resmin üzerine koydum ve Caine gitmişti.

Gerard meselesini yarına bırakacaktım. Caine beni tüketmişti.

Yatağa devrildim ve uyudum.

Gerard, durumu öğrendiğinde bize yol vermeyi kabul etti.

En başta ben sorduğum için, çünkü Eric'in kötünün iyisi olduğunu düşünmüştü.

Kafa kesmek söz konusu olmadığı sürece, her talebine evet sözü vererek, anlaşmayı hemen bağladım.

Sonra askerleri bir kez daha teftiş ettim ve onlara Amber'den biraz daha bahsettim.

Ne tuhaftır ki, kardeş gibi anlaşıyorlardı; iri kırmızı adamlarla, küçük kıllı olanlar.

Bu acıydı ve doğruydu.

Onların tanrılarıydık, bundan ötesi boştu.

Kan rengi büyük bir okyanusa yelken açmış filoyu gördüm. Düşündüm. Geçtikleri Gölge diyarlarda birçoğu kaybolacaktı.

Avernus askerlerini ve adına Ri'ik denilen yerden topladığım orduyu düşündüm. Onların görevi Dünya'ya ve Amber'e yürümekti.

Kartlarımı karıştırdım ve açtım. Adı Benedict olanı aldım.

Uzunca bir süre geçti onu ararken, ama soğuktan başka hiçbir şey yoktu.

Sonra Brand'in kartını aldım. Yine uzunca bir süre sadece soğuk vardı.

Derken bir haykırış geldi. Korkunç, azap dolu bir şeydi.

"Bana yardım et!" diyordu çığlık.

"Nasıl yapabilirim?" diye sordum.

"Kimdir o?" diye sordu ve bedeninin acı içinde kıvrandığını gördüm.

"Corwin."

"Beni kurtar bu yerden Corwin birader! Karşılığında dile benden ne dilersen!"

"Neredesin?"

"Ben..."

Ardından zihnimin kavramayı reddettiği şeylerin girdabında, sanki azap içindeymişçesine kopan ve sessizlikle sonlanan bir diğer feryat geldi.

Sonra tekrar soğukluk.

Kendimi titrer vaziyette buldum. Neden dolayı, bilmiyordum.

Bir sigara yaktım ve kartları garnizondaki odamda, masamın üzerinde düştükleri yerde bırakıp geceyi düşünmek üzere pencereye gittim.

Yıldızlar ufacık ve pusluydu. Hiç tanıdık takımyıldız yoktu

Küçük bir mavi ay karanlığın içinden çabucak battı. Gece beklenmedik, buz gibi bir ayazla gelmişti, sımsıkı sarıldım pelerinime. Geçmişi, Rusya'ya yaptığımız ve felaketle sonuçlanan ilerleyişin olduğu kışı düşündüm. Tanrılar! Neredeyse donarak ölüyordum. Hepsi nereye çıkıyordu bunların?

Amber tahtına, elbette.

Çünkü onun uğruna her şeyi göze almaya değerdi.

Peki ya Brand? Neredeydi o? Etrafında neler dönüyordu ve ona bunu kim yapmıştı?

Yanıtlar? Hiç yok.

Dışarı, göğe bakıp alçalmakta olan mavi diski izledim. Tüm manzarada kaçırdığım bir şey var mıydı, anlamadığım bir etken?

Yanıt yok.

Elimde küçük bir bardak içkiyle, gene masanın başına geçtim.

Desteyi parmaklarımla yokladım ve babamın kartını buldum.

Oberon, Amber'in Lordu, yeşil ve altın renkleriyle karşımda duruyordu. Uzun, geniş, kalın, siyah sakalına ve saçına ak düşmüş. Altın yuvasında yeşil taşlı yüzükler ve altın renkli bir kılıç. Bir zamanlar Amber'in ölümsüz hükümdarını tahtından hiç kimsenin indiremeyeceğini düşünmüştüm. Ne olduğunu hâlâ bilmiyordum. Ama gitmişti. Babam nasıl yüzleşmişti sonuyla?

Gözlerimi dikip baktım ve konsantre oldum.

Hiçbir şey, hiçbir şey...

Bir şey?

Bir şey zayıf da olsa, cevaben bir hareket oldu ve karttaki figür kendi içine çöküp büzüşerek, bir zamanlar olduğu kişinin gölgesine dönüştü.

"Baba?" dedim.

Hiç.

"Baba?"

"Evet..." Çok belirsiz ve uzaktan, sanki bir deniz kabuğunun içinden geliyormuşçasına, tekdüze bir uğultuya gömülmüş.

"Neredesin? Neler oldu?"

"Ben..." Uzun bir duraklama.

"Evet? Ben Corwin, oğlun. Amber'de neler gelip geçti ki, yoksun?"

"Benim zamanım," dedi, sesi daha da uzak geliyordu.

"Yani tacından ve tahtından feragat mı ettin? Biraderlerimden hiçbiri bana hikâyeyi anlatmadı ve onlara soracak kadar güvenmiyorum. Tek bildiğim tahtın, kapanın elinde kalacak göründüğü. Eric şehrin başında ve Julian Arden Ormanı'nı gözetiyor. Caine ve Gerard denizlerden sorumlu. Bleys meydan okuyacak ve ben de onun müttefiğiyim. Bu konuda arzun nedir?"

"Soran sadece sensin," diye soludu. "Evet..."

"'Evet' ne?"

"Evet, onlara meydan oku..."

"Ya sen? Nasıl yardım edebilirim?"

"Ben yardımın ötesindeyim. Tahtı ele geçir..."

"Ben mi? Yoksa Bleys ve ben mi?"

"Sen!" dedi.

"Evet?"

"Hayır duamı aldın... Tahtı ele geçir ve elini çabuk tut!"

"Neden, baba?"

"Anlatmaya nefesim yok... Ele geçir!"

Sonra, o da gitmişti.

Demek babam hayattaydı. İlginçti bu. Şimdi ne yapmalıydı?

İçkimi yudumladım ve konu üzerinde kafa yordum.

Bir yerlerde hâlâ yaşıyordu ve Amber'in kralıydı. Neden terk etmişti? Nereye gitmişti? Ne tür, hangi, kaç? Falan, filan.

Kim bilir? Ben değil. O yüzden söyleyecek başka bir şey yoktu şimdilik.

Öte yandan...

Aklımdan çıkartamıyordum. Bilmenizi isterim ki, babamla yıldızlarımız asla barışmamıştır. Ondan, Random ya da diğerlerinin bazılarının yaptığı gibi nefret etmezdim. Ama hiç şüphesiz ona bilhassa düşkün olmam için de bir sebep yoktu. O büyüktü, güçlüydü ve her zaman orada olmuştu. Bildiğimiz kadarıyla, o aynı zamanda Amber tarihinin de büyük kısmını teşkil ediyordu ve Amberin tarihi öyle çok binyıllarca geriye gider ki, sayma zahmetinize değmez. Bu durumda ne yapardınız?

Beni sorarsanız, içkimi bitirip yattım.

Ertesi sabah Bleys'in kurmaylarıyla bir toplantıya katıldım. Dört amirali vardı, her biri kabaca filonun dörtte birine kumanda ediyordu, bir yığın da karacı subay. Toplantıda gördüğüme göre büyük ve kırmızı, ya da küçük ve kıllı olmak üzere toplam otuz civarı omzu kalabalık mevcuttu.

Toplantı aşağı yukarı dört saat sürdü ve sonra yemek molası verdik. Üç gün sonra harekete geçmemiz kararlaştırılmıştı Amber'e giden yolu açmak için Amber kanından biri gerektiği için filoya ben amiral gemisinden önderlik edecektim

Bleys piyadelerini Gölge diyarları üzerinden geçirecekti.

Bundan rahatsız olmuştum ve ona şayet ben ortaya çıkıp, yardım etmeseydim ne yapacağını sordum. Buna iki yanıt aldım: ilk olarak, eğer tek başına yapmak zorunda olsaydı, donanmayı Amber'e kadar kendisi komuta edecek ve onları karadan büyük bir uzaklıkta bırakıp tek bir gemiyle Avemus'a dönecek ve yaya askerlerini belirlenmiş bir tarihteki randevuya götürecekti; ikinci yanıtsa bir kardeşinin ortaya çıkıp yardım sunacağı bir Gölge'yi bile bile aramış olduğuydu.

Bu ikincisini duyduğumda içime biraz şüphe düştü, fakat gerçekten kendim olduğumu biliyordum. İlki hafiften uygulanamazlık kokuyordu, çünkü donanma karadan işaret alamayacak kadar uzak olacaktı ve bu kadar kalabalık bir ordunun başına gelebilecek talihsizlikler gözönünde bulundurulursa buluşma tarihini kaçırma şansı, Bleys'in genel planına umut bağlamayı yüreklendirmeyecek kadar büyüktü.

Ama hep onun parlak bir taktisyen olduğunu düşünmüşümdür ve kendi çizdiği, Amber'i ve etrafını gösteren haritaları ortaya serip de üzerinde uygulanacak taktikleri açıkladığında onun neredeyse kurnazlıkta bir eşi daha olmayan gerçek bir Amber prensi olduğunu anladım.

Tek sorun, hiç tartışmasız daha üstün konuma sahip bir başka Amber prensiyle karşı karşıya olmamızdı. Kaygılarım yok değildi, ne var ki taç giyme töreni yaklaşırken önümüzdeki tek yol bu görünüyordu ve yolculuğu sonuna kadar götürmekte karar kıldım. Eğer kaybedersek işimiz bitikti ama Bleys mevcut tehditlerin en büyüğüydü ve bende olmayan, işe yarayabilir bir zaman çizelgesine sahipti.

Böylece Avernus diye anılan yerde yürüdüm, sisli vadi ve yarlarını, tüten kraterlerini, çılgın gökyüzündeki parlak, pırıl pırıl güneşini, buz gibi gecelerini ve sımsıcak gündüzlerini bol miktardaki taşını, kamyonlar dolusu kara kumunu, küçüklüğüne karşın acımasız ve zehirli hayvanlarını ve iğnesiz kaktüsleri andıran büyük, mor bitkilerini inceleyip durdum ve ikinci günü öğle vakti, denize nazır bir yarda, kümelenmiş al bulutlardan bir kulenin altında dururken tüm bunlar yüzünden bu mekânı oldukça çok sevdiğime ve eğer oğulları tanrıların savaşında yok olacaksa, onları bir gün bir şarkıyla ölümsüzleştirmeye karar verdim.

Korktuğum şeye karşı zihnimde bu küçük avuntuyla donanmaya katıldım ve komutayı ele aldım. Eğer başarırsak, ölümsüzler sarayında ebediyen anılacaklardı.

Rehber ve yolu açandım. Dünyalar benim olmuştu.

Böylece ertesi sabah denize açıldık ve her şeye öncü gemiden kumanda ettim. Filomuzu bir fırtınaya yönelttim ve çıktığımızda hedefimizin çok daha yakınındaydık. Muazzam bir burgaçtan geçirdim ve bu çok lehimize oldu. Yönümüzü sığ bir kayalığa çevirdim ve suyun rengi sonradan koyulaştı. Amber'inkine yakın bir hale geldi. Demek nasıl yapılacağını hâlâ biliyordum. Zamanda ve mekânda kaderimizi etkileyebiliyordum. Bizi eve götürebilirdim. Kendi evime, yani.

Yeşil kuşların gakladığı ve ağaçlarda yeşil maymunların meyve misali asılı durduğu yabancı adalardan geçirdim filoyu, hayvanlar bazen konuşmaya benzer anlamsız sesler çıkarıyor, sonra da denize, hiç şüphesiz bize nişanladıkları taşları fırlatıyorlardı.

Filoyu denizin açığına götürdüm, sonra burnu kıyı doğrultusuna çevirdim.

Bleys artık dünyaların ovalarında ilerliyordu ordusuyla. Hazırladığı savunma ne olursa olsun, her nasılsa onları geçeceğini biliyordum. Kartlar vasıtasıyla onunla bağlantıda kaldım ve yol boyunca göğüs gerdikleri güçlükleri öğrendim. Mesela sentorlarla yapılan meydan savaşında on bin ölü, dehşet salan boyutlardaki bir zelzelede beş bin kayıp, kampları silin süpüren bir hortum afetinde bin beş yüz ölü, tanımadığım bir mekânın cangıllarından geçerken tepelerinde uçan tuhaf, vızıldayan şeylerin attığı napalmden bin dokuz yüz ölü, kendilerine vaat edilen cenneti andıran bir yerde orduyu terk eden altı bin kişi, mantar şekilli bir bulutun yanıbaşlarında parlayıp göğe bir kule misali yükseldiği kumlu düzlükte anlaşılmaz biçimde kaybolan beş yüz kişi, aniden üzerlerine saldıran ve ateş açan paletli askeri araçların bulunduğu vadide altı bin sekiz yüz kayıp, hastalanıp ayrılan sekiz yüz kişi, sel baskınında iki yüz ölü, kendi aralarındaki düellolarda ölen elli dört kişi, zehirli yerel bitkileri yiyip can veren üç yüz kişi, buffalo benzeri hayvanların çılgınca koşan sürüsünün ayakları altında ezilen bin kişi, çadır yangınında yetmiş üç kişi, suya kapılıp

giden bin beş yüz ve mavi tepelerden kopup gelen rüzgârın öldürdüğü iki bin kişi.

Bu sürede yalnızca yüz seksen altı gemi kaybettiğime seviniyordum.

Uyumak, şansım varsa rüya görmek... Evet, işin burasında bir pürüz vardı. Eric bizi santim santim, saat saat öldürüyordu.

Planladığı taç giyme töreni yalnızca birkaç hafta uzaktaydı ve ona karşı yürüdüğümüzü biliyor olmalıydı, çünkü öldükçe ölüyorduk.

Şimdi, Gölgeler'de yalnızca bir Amber prensinin yürüyebileceği yazılıdır, ama bu yollarda canının dilediğince kişiye önderlik edebilir ya da yöneltebilir. Askerlerimize rehberlik ediyor ve onları ölümlerine götürüyorduk, ama Gölge hakkında şunu söylemeliyim: Bir Gölge vardır, bir de Madde, her şeyin temeli de budur. Madde'den yapılmış tek şey, asıl Dünya'da da asıl şehir olan ve her şeyi içeren Amber'dir. Gölge'den mamul şeylerse sınırsızdır. Her olasılık aslın bir Gölgesi olarak bir yerlerde mevcuttur. Amber, mevcudiyetiyle her yöne gölgesini düşürmüştür. Bunun ötesindekileri kim söyleyebilir? Gölge Amber'den Kaos'a kadar uzanır ve içinde her şey mümkündür. Gölge'yi katetmenin sadece üç yolu vardır ve hepsi de zordur.

Eğer birisi kraliyet kanından bir prens ya da prenses ise, çevresini, ta ki tam arzu ettiği şekle gelinceye kadar kendisi geçtikçe değişmeye zorlayarak Gölgeler'i katedebilir, istediği yerde durabilir. İşte bu durumda o Gölge diyar aile efradından biri burnunu sokmadığı sürece dilediğini yapmak üzere o kişiye aittir. Böyle bir mekânda asırlar boyunca ikamet etmiştim.

İkinci yol ise Hat Ustası Dworkin tarafından, kraliyet ailesinin üyeleri arasında iletişimi kolaylaştırmak amacıyla bizim suretimizde yaratılmış olan kartlardır. O, zamanın ve perspektifin hiçbir şey ifade etmediği kadim bir sanatçıydı. İsteyene, kardeşleri nerede olursa olsun bağlantı kurma imkânı veren Koz Kartlarını yaratan oydu. İçimde, bu kartların yaratıcıları olan kişinin tam rızası haricinde kullanıldığına dair bir his vardı.

Üçüncüsü, yine Dworkin tarafından çizilmiş ve yalnızca ailemizin bireyleri tarafından yürünebilen Desen'di. Desen, üzerinde yürüyeni kart sistemine deyim yerindeyse üye eder ve ona bir Gölgeden diğerine yürüme gücü verirdi.

Kartlar ve Desen hızlı bir ulaşım sağlarken diğer yol yürümek ise oldukça zordu.

Random'un beni asıl dünyaya ulaştırırken ne yaptığını biliyordum. Arabayla giderken, belleğinden Amber'e dair hatıralarını eklemeyi sürdürmüş ve uymayanları çıkartmıştı. Her karşılığını bulduğunda, vardığımızı anlamıştı. Gerçek bir hile sayılmazdı, çünkü bilgiye sahip olan her hangi bir kişi kendi Amber'ine ulaşabilirdi. Şimdi bile, Bleys ve ben her birimizin hüküm sürdüğü ve tüm zaman ve sonsuzluğu hükümdar olarak geçirdiğimiz Gölge Amber'ler bulabilirdik. Ama bu, aynı olmazdı bizim için. Çünkü hiçbiri içinde doğduğumuz ve tüm diğer şehirlerin şekillerini borçlu oldukları Amber olmazdı.

Bu yüzden, Amber'i istila etmek için en zorlu yolu seçiyorduk, Gölgeler'den yürümeyi. Bunu bilen ve güce sahip olan herkes önümüze engeller dikebilirdi. Eric böyle yapmıştı ve ölürken onlarla yüzleşiyorduk. Nereye varacaktı bunun sonu?

Hiç kimse bilmiyordu.

Ama Eric kral ilan edilecek olursa, bu her yere yansıyacak ve gölgelerini düşürecekti.

Sağ kalan tüm erkek kardeşler, yani biz; Amber'in prensleri, eminim ki her birimiz kendi basit yordamınca bunu daha iyi hissediyor, kral konumunu elde edip ardından Gölgeler nereye düşerse düşsün bırakmayı arzuluyorduk.

Denizde ilerlerken hayalet filoların, Gerard'ın gemilerinin...

Şu ya da bu dünyanın Uçan Hollandalılarının yanından geçip onları geride bıraktık ve yaklaştığımızı anladım. Onları nirengi noktası olarak kullandım.

Seferin sekizinci gününde Amber'in yakınındaydık. Fırtınanın çıktığı zamandı.

Deniz kapkara kesildi, üzerimizde bulutlar toplandı ve takip eden durgunlukta yelkenler söndü. Güneş devasa ve mavi yüzünü gizledi ve Eric'in bizi nihayet bulduğunu anladım.

Rüzgârlar esti ve -tabiri hoş görürseniz- binmekte olduğum geminin üzerinde patlayıverdi.

Borayla savrulmuş, fırtınayla hırpalanmıştık, ozanların dediği ya da demiş oldukları gibi. İlk dalgalar vururken bağırsaklarım gevşedi ve suya döndü. Bir devin avcundaki zarlar gibi oradan oraya savruluyorduk. Biz suların üzerinden aştık, sularsa göğün üzerinden. Gök siyaha dönmüştü ve sulusepken bir kar yağıyordu. Kalıbımı basarım, herkes haykırdı. Ben de haykırdığımı biliyorum. Bir o yana bir diğerine yatan güvertede tutunarak ilerledim başıboş bırakılmış dümeni yakalamak için. Kendimi kayışlarla bağladım ve dümene sarıldım. Fırtınayı Amber'den Eric salıvermişti, bundan şüphe bile edilmezdi.

Bir, iki, üç, dört ve dinme belirtisi yoktu. Sonra beş saat.

Kaç adam kaybetmiştik? Bana sormayın.

Sonra bir ürperti ve çıngırtı duydum ve Bleys'i sanki uzun, gri bir tünelin diğer ucunda gördüm.

"Sorun nedir?" diye sordu. "Sana ulaşmaya çalışıp duruyorum."

"Hayat beklenmedik değişikliklerle dolu," diye yanıtladım.

"Biz de şu anda onlardan birinin üzerine binmiş gidiyoruz."

"Fırtına mı?" dedi.

"O tatlı kıçın üzerine bahse girebilirsin. Tüm fırtınaların büyükbabası. Sanırım iskele yönünde bir canavar görüyorum. Eğer azıcık beyni varsa dibe dalar... Daldı bile."

"Bizim de başımıza bir tane geldi," dedi Bleys bana.

"Canavar mı, fırtına mı?"

"Fırtına," dedi. "İki yüz ölü."

"İnancını kaybetme," dedim, "dişini sık ve benimle daha sonra konuş. Tamam mı?"

Başıyla onayladı, arkasında şimşekler görülüyordu.

"Eric sayımızı öğrenmiş," diye de ekledi bağlantıyı kesmeden evvel.

Kabullenmek zorundaydım.

Fırtına yatışmadan önce üç saat daha geçti ve çok daha sonra öğrendim ki donanmanın yarısını kaybetmiştik ve benim gemimde -amiral gemisinde- mürettebattan yüz yirmi kişi kayıpta. Sert bir yağmurdu yağan.

Bir şekilde Rebma'nın üzerindeki denize ulaştık.

Kartlarımı çıkardım ve Random'unkini önümde tuttum.

Kiminle konuştuğunu anlar anlamaz ilk lafı "Geri dön," oldu ve ona sebebini sordum.

"Çünkü Llewella'ya göre Eric sizi şimdi ezip geçebilir. Tedbiri elden bırakıncaya kadar beklemenizi ve sonra saldırmanızı salık veriyor... sözgelimi bir sene sonra."

Başımı iki yana salladım.

"Üzgünüm," dedim. "Yapamam. Buraya kadar gelmek bize çok kayba mal oldu. Bu bir 'ya şimdi ya da hiç' durumu."

Yüzünde "Söylemedi deme," gibi bir ifadeyle omuz silkti.

"Neden, peki?" diye sordum ona.

"Başta gelen sebebi, Eric'in bu civardaki havayı kontrol edebildiğini henüz öğrenmiş olmam," dedi.

"Yine de şansımızı denemek zorundayız."

Yine omuz silkti.

"Söylemedi deme."

"Geldiğimizi bildiği kesin mi?"

"Ne sandın onu? Embesil filan mı?"

"Hayır."

"Öyleyse biliyordur. Eğer ben Rebma'da tahmin edebildiysem, o Amber'de biliyordur ve ben gerçekten de Gölgenin bir dalgalanmasından tahmin ettim."

"Ne yazık ki," dedim, "bu seferle ilgili bazı kaygılarım var ama bu Bleys'in gösterisi."

"Sen aradan sıvış, baltanın tadına o baksın."

"Üzgünüm ama bu riski göze alamam. Kazanabilir de. Ben donanmayı getiriyorum."

"Caine'le, Gerard'la konuştun mu?"

"Evet."

"O zaman denizde bir şansınız olduğunu düşünüyor olmalısın. Ama dinle beni, Eric Kıyamet Mücevheri'ni kontrol etmenin bir yolunu bulmuş. Bu sonuca mücevherin eşi hakkında sarayda yapılan dedikodulardan vardım. Onu, buradaki hava durumunu kontrol etmek için kullanabiliyor. Burası kesin. Başka neler yapabileceğini Tanrı bilir."

"Yazık," dedim, "Katlanmaya mecburuz. Birkaç fırtınanın moralimizi bozmasına göz yumamayız."

"Corwin, itiraf ediyorum. Üç gün önce Eric'le konuştum."

"Neden?"

"Benden ricada bulundu. Can sıkıntısından kabul ettim. Savunmalarını tüm ayrıntılarına girerek anlattı."

"Çünkü Julian'dan buraya beraber geldiğimizi öğrenmiş. Anlattıklarının bana ulaşacağından emin."

"Belki," dedi. "Ama bu onun söylediklerini değiştirmiyor."

"Hayır," diye onayladım.

"O zaman bırak Bleys kendi savaşını versin," dedi bana. "Eric'i daha sonra vurabilirsin."

"Amber'de taç giymek üzere."

"Biliyorum, biliyorum. Ama bir prens olarak krala saldırmak kolaydır, değil mi? Sen onu yerinden edebileceğin sürece kendini hangi unvanla andığı ne yazar? O hâlâ bildiğin Eric olacak"

"Doğru," dedim, ama söz verdim."

"O zaman sözünden dön."

"Korkarım bunu yapamam."

"Öyleyse delisin, Charlie."

"Belki de."

"Her neyse, yine de iyi şanslar."

"Sağ ol."

"Görüşürüz."

İşte hepsi bu kadardı ve beni tedirgin etmişti.

Bir tuzağa mı gidiyordum?

Eric aptal değildi. Belki de gerçek bir ölüm gösterisi tezgâhlamıştı. Nihayetinde omuz silkip küpeşteye yaslandım, kartlar bir kez daha kemerimdeydi.

Şerefli ve insanı kimsesiz bırakan bir şeydir Amber'in bir prensi olmak, güven duygusundan yoksun... Çok da meraklısı değildim hani, ama öyleydim bir kez içinden henüz sıyrıldığımız fırtınaya hükmeden Eric'ti elbette, bu, Random'un bana söylediği gibi, onun Amber'de hava koşullarına söz geçiniyor olmasına da uygun düşüyordu.

Bunun üzerine ben de bir şey denedim.

Yönümüzü karlara gömülmüş bir Ambere çevirdim. Çağırabildiğim en korkunç tipiydi bu.

Orada, okyanusun ortasında koskoca kar taneleri yağmaya başladı.

Elinden geliyorsa, gayet normal bir Gölge teklifini durdursundu bakalım.

Durdurdu.

Yarım saat içinde tipi yatışmıştı. Amber'i etkilemek her daim hemen mümkün değildi... ve orası gerçekten de tek şehirdi. Rotadan sapmak istemiyordum, bu yüzden her şeyi oluruna bıraktım. Eric Amber'de hava koşullarının efendisiydi.

Elden ne gelirdi?

Yelken açtık elbette. Dosdoğru ölümün ağzına...

Doğru söze ne denir?

İkinci fırtına ilkinden de kötüydü ama dümeni elden bırakmadım. Fırtına elektrik yüklüydü ve sırf donanmanın üzerine odaklanmıştı. Bizi birbirimizden ayırdı. Bu, kırk gemiye daha mal oldu.

Başına neler geldiğini öğrenmek için Bleys'i aramaya korkuyordum.

"İki yüz bin civarında asker kaldı," dedi. "Sel baskını." Ben de ona Random'un söylediklerini aktardım.

"İnanırım," dedi. "Ama buna bel bağlamayalım. Hava muhalefeti olsun olmasın, Eric'i yeneceğiz."

"Umarım."

Bir sigara yakıp pruvadan sarktım.

Amber az sonra görüş alanına girecek olmalıydı. Artık Gölge' nin yolunu yordamını ve oraya yürüyerek nasıl ulaşacağımı biliyordum. ,

Ama herkesin endişeleri vardı.

Asla mükemmel bir gün olmayacaktı, gerçi...

Böylece yola devam ettik, karanlık ani bir dalga gibi çöktü üzerimize ve fırtınaların en kötüsü vurdu bizi.

Fırtınanın kara kamçı darbelerinden sakınmayı başardık, ama korkmuştum. Tümüyle gerçekti, kuzey sularındaydık. Caine sözüne sadık kalırsa, her şey güllük gülistanlıktı. Eğer bizi satacaksa, mükemmel bir pozisyondaydı.

Bu yüzden onun bizi sattığını farzettim. Neden olmasın? Geldiğini görünce filoyu -geri kalan yetmiş üç gemiyi- çarpışmaya hazırladım. Kartlar onu anahtar kişi olarak gösterdiklerinde ya yalan söylemişlerdi... ya da fazlasıyla doğru çıkmışlardı.

Öncü gemi, yönünü benim gemime doğru çevirdi ve biz de onu karşılamak üzere ileri çıktık. Vira ettik ve yanyana birbirimizi süzdük. Koz Kartlarıyla da iletişim kurabilirdik, ama Caine bunu tercih etmemişti ve güçlü konumda olan oydu. Bu sebeple, Aile adabı iletişim yolunu onun seçmesini gerektiriyordu. Sözlerinin kaydedilmesini istediği barizdi, çünkü bize bir megafonla seslenmişti:

"Corwin! Filonun kumandasını karşı koymaksızın teslim et! Gemilerim sizinkilerden sayıca fazla! Geçip gidemezsiniz!"

Dalgaların karşısından ona uzun uzun baktım, kendi megafonumu götürdüm dudaklarıma.

"Ya anlaşmamıza ne oldu?" diye sordum.

"Boş ve geçersiz," dedi. "Güçlerin Amber'e zarar veremeyecek kadar zayıf, o yüzden teslim ol ve hayatlar kurtulsun."

Sol omzumun üzerinden güneşe baktım.

"Rica ederim dinle beni, Caine birader," dedim ona "ve bana şunu bahşet: güneş gökte yükselinceye değin kaptanlarıma danışmama izin ver."

"Pekâlâ," diye yanıtladı hiç duraksamaksızın. "İçinde bulundukları konumun farkındadırlar, hiç şüphesiz."

Bunun üzerine arkamı döndüm, geminin burnunu çevirip donanmanın asıl topluluğuna yönelmesini emrettim.

Kaçmaya yeltenecek olursam Caine beni Gölgeler'de takip edecek ve gemileri birer birer yok edecekti. Barut asıl Dünya da ateş almazdı, ama şayet çok uzaklaşırsak sonumuzu getirmek üzere o da kullanılacaktı. Caine bir miktar barut bulabilirdi, bu imkân dahilindeydi çünkü. Ben ayrılacak olursam donanma Gölge denizlerinde bensiz dolaşamaz ve burada asıl sularda kolay bir yem olurdu. Demek ki ne yaparsam yapayım, mürettebat ya ölecek, ya da esir düşecekti.

Random haklı çıkmıştı.

Bleys'in Koz Kartı'nı çektim ve o hareketleninceye kadar konsantre oldum.

"Evet?" dedi ve sesi heyecanlıydı. Etrafında verilen savaşın gürültüsünü neredeyse duyabiliyordum.

"Başımız belada," dedim. "Yetmiş üç gemi geçmeyi başardı ve Caine bizi öğlene kadar teslim olmaya çağırdı."

"Gözü çıkasıca!" dedi Bleys. "Ben senin kadar ilerleyemedim. Şu anda bir çarpışmanın ortasındayız. Muazzam bir süvari bölüğü bizi lime lime ediyor. O yüzden sana gerektiği gibi öğüt veremiyorum. Kendi sorunlarımla meşgulüm. Nasıl uygun görüyorsan öyle yap. Yine saldırıyorlar!" Bağlantı kesilmişti.

Gerard'ın kartını çıkardım ve bağlantı kurmaya çalıştım.

Konuştuğumuzda, onun arkasında sanki bir kıyı şeridi görür gibiydim. Görünüşe bakılırsa burayı tanıyordum. Tahminim eğer doğruysa, güney sularındaydı. Konuşmamızı tekrar hatırlamak istemiyorum. Ondan Caine'e karşı bana yardım edip edemeyeceğini ve bunu yapıp yapmayacağını sordum.

"Sadece geçişine izin vermeyi kabul etmiştim," dedi. "O yüzden güneye çekildim. İstesem bile vaktinde yetişemem. Kardeşimizi öldürmenize yardım etmeyi kabul etmemiştim."

Ben daha yanıt veremeden gitmişti. Haklıydı tabii.

Bana bir fırsat vermeyi kabullenmişti, savaşımı benim adıma yapmayı değil.

Ne kalıyordu bana o zaman?

Sigara yaktım. Güverteyi arşınladım. Artık sabah değildi. Sis çoktan çözülmüştü, güneş omuzlarımı ısıtıyordu. Çok yakında öğlen olacaktı. Belki iki saat sonra...

Parmaklarımla kartları yokladım, desteyi elimde tarttım. Onların vasıtasıyla Eric ya da Caine ile bir irade mücadelesine girişebilirdim. Bu güç ve hatta hakkında hiçbir bilgiye sahip olmadığım diğerleri mevcuttu kartlarda. Kartlar, Oberon'un emri üzerine çılgın ressam Dworkin Barimen'in, bir büyücü, rahip veya psikiyatrist -hikâyeler bu noktada çelişiyorlardı- olmuş olabilecek o vahşi görünümlü kamburun elinden çıkmaydı. Dworkin kendi başına getirdiği feci bir akıbetten babam tarafından kurtarıldığı uzak bir Gölge'den gelmişti. Ayrıntılar bilinmiyordu, ama o günden beri tahtaları biraz eksikti.

Yine de büyük bir sanatçıydı, tuhaf bir güce sahip olduğu inkâr edilemez bir gerçekti. Asırlar önce kartları yaratıp, Amber'deki Desen'i çizdikten sonra kaybolmuştu. Onun hakkında sık sık spekülasyon yapardık, ama görünen o ki hiç kimse Dworkin'in nerede olduğunu bilmiyordu. Belki de babam, sırları sır kalsın diye icabına bakmıştı onun.

Caine bu türden bir saldırıya karşı hazırlıklı olacaktı ve onu tutabilecek olmama karşın, bozguna uğratamayacaktım. Başarsam bile hiç şüphesiz kaptanları saldırı emrini almış olacaklardı.

Eric'in her şeye karşı hazır olduğu kesindi, ama yapacak başka bir şey kalmazsa, pekâlâ bunu da göze alabilirdim. Ruhumdan başka kaybedecek hiçbir şeyim yoktu.

Sonra Amber'in resmedildiği kart vardı. Onunla kendimi Amber'e götürüp bir suikasta kalkışabilirdim ama sanırım bunu başaracak kadar yaşama ihtimalim milyonda birdi.

Çarpışarak ölmeyi arzuluyordum ama bunca adamın da benimle birlikte ölmesi anlamsızdı. Desen üzerindeki gücüme rağmen, belki de kanım bozuktu benim. Gerçek bir Amber prensinin böyle kuruntuları olmazdı. Gölge Dünya'da geçirdiğim yüzyılların beni değiştirdiğine, belki yumuşattığına, beni kardeşlerimden farklı kılan bir şeyler yaptığına hükmettim.

Filoyu teslim edip kendimi Amber'e nakletmeye ve Eric'i son bir düelloya çağırmaya karar verdim. Kabul etmesi aptallık olacaktı. Kahretsin, ne yapayım... yapacak başka şeyim kalmamıştı.

Emirlerimi subaylarıma bildirmek üzere döndüm ve güç üzerime düştü ve konuşamadan öylece kalakaldım.

Bağlantıyı hissettim ve sonunda sıkılı dişlerimin arasından "Kim o?" diye mırıldanmayı başardım. Yanıt yoktu ama burgulu bir şey zihnimi yavaşça deliyordu ve onunla orada boğuştum.

Bir süre geçip de uzun bir mücadele olmadan pes etmeyeceğimi gördüğünde, rüzgârda Eric'in sesini duydum:

"Nasıl gidiyor, birader?" diye sordu.

"Kötü," dedim veya düşündüm ve kıkır kıkır güldü, gerçi sesi mücadelemizin çabasıyla gergin geliyordu.

"Çok kötü," dedi bana. "Eğer geri dönüp beni desteklemiş olsaydın, seni el üstünde tutardım. Artık çok geç elbette. Şimdi, sadece seni ve Bleys'i perişan ettiğimde neşeleneceğim"

Hemen karşılık vermedim, ama ona karşı var gücümle savaştım. Gücümün karşısında hafifçe gerilediyse de beni olduğum yerde tutmaya muvaffak oldu.

İkimizden biri dikkatini bir an olsun başka yere yöneltmeye cüret edecek olsaydı fiziksel temasa geçebilirdik, ya da birimiz zihinsel düzlemde üste çıkabilirdi. Onu, şimdi sarayında net şekilde görebiliyordum. Gerçi hangimiz böyle hareket yaparsa, diğerinin hükmü altına girecekti.

Böylece birbirimize kötü kötü bakmayı sürdürdük ve içten savaştık. Evet, bana saldırmakla sorunlarımdan birini çözmüştü Sol elinde Koz Kartı'mı tutuyordu, kaşları çatılıydı. Tutunacak bir yer aradıysam da bulamadım. İnsanlar benimle konuşuyorlardı ama sırtım küpeşteye yaslı dururken ne dediklerini işitemiyordum.

Saat kaç olmuştu?

Mücadelenin başlamasıyla birlikte tüm zaman kavramı kaybolmuştu. İki saat geçmiş olabilir miydi? Öyle miydi? Emin olamıyordum.

"Tasalı düşüncelerini hissediyorum," dedi Eric. "Evet, Caine ile birlikte hareket ediyoruz. Barış görüşmenizin hemen ardından benimle temasa

geçti. Donanman tahrip edilir ve çürümek için Rebma'ya gönderilirken seni burada böylece tutabilirim. Adamların balıklara yem olacak."

"Bekle," dedim ona. "Onlar suçsuz. Bleys ve ben onları kandırdık ve bizi haklı sanıyorlar. Ölümleri hiçbir amaca hizmet etmeyecek. Gemileri teslim etmeye hazırlanıyordum."

"O zaman elini çabuk tutsaydın," diye yanıtladı, "çünkü artık çok geç. Seni serbest bırakmaksızın emirlerimi iptal etmek üzere Caine'i çağıramam ve seni bıraktığım anda da ya fiziksel saldırıyla yüzyüze kalır, ya da zihinsel hâkimiyetin altına girerim. Zihinlerimiz birbirine çok yakın."

"Ya bunu yapmak istemediğime dair söz versem?"

İşin ucunda bir krallık varsa herkes tövbekar olabilir," dedi Eric.

"Düşüncemi okuyamıyor musun? Onu zihnimde hissediyor musun? Sözümü tutacağım!"

"Enayi yerine koyduğun bu adamlara karşı garip bir merhamet duyduğunu hissediyorum ve böyle bir bağlılığa neyin yol açmış olabileceğini bilemiyorum, ama hayır. Sen de biliyorsun. Şu anda samimi olsan bile -ki olabilirsin- fırsat belirir belirmez cezbediciliği çok güçlü olacaktır. Kendin de biliyorsun. Bunu göze alamam."

Biliyordum. Amber kanımızda cayır cayır yanıyordu.

"Kılıç kullanmadaki becerin hatırı sayılır ölçüde gelişmiş" diye yorumda bulundu. "Sürgünün sana bu bakımdan faydası dokunduğunu görüyorum. Şimdi, çoktan ölmüş olabilecek

Benedict haricinde, dengim olmaya en yakın kişi sensin."

"Kendini pohpohlayıp durma," dedim. "Seni yenebileceğimi biliyorum. Aslını istersen..."

"Hiç zahmet etme. Seninle bu vakitten sonra düello yapmayacağım," dedi ve zihnimde ışıl ışıl yanan düşünceyi okuyup gülümsedi.

"Benim yanımda olmuş olmanı dilerdim," dedi. "Seni diğerlerinden daha fazla kullanabilirdim. Julian'ın yüzüne tüküreyim. Caine ödleğin teki. Gerard ise güçlü ama aptal."

Söyleyebileceğim tek iyi sözü söylemeye karar verdim.

"Bak," dedim. "Buraya benimle birlikte gelmesi için Random'un aklını çeldin. Bu fikre sıcak bakmıyordu. Sanırım ona sormuş olsaydın seni desteklerdi."

"O piç kurusu mu?" dedi. "Ona boşaltması için oturağımı bile emanet etmezdim. Bir gün benimkinden piranha çıkardı. Sağ ol, eksik kalsın. Şu anki tavsiyen olmasaydı onu affedebilirdim. Ona kardeşim deyip bağrıma basmam hoşuna giderdi, değil mi? Ama hayır! Hemen onu savunmaya kalkıyorsun. Bu, onun hiç şüphesiz sana belli ettiği gerçek tutumunu gizlemek için. Merhamet mahkemesinde Random'un adını unutalım!

Burnuma duman kokusu geldi ve metale vuran metal sesini işittim. Bu, Caine'in üzerimize çöktüğü ve işini görmekte olduğu anlamına geliyordu.

"Güzel," dedi Eric, bu düşünceyi zihnimden kapıp.

"Durdur onları! Lütfen! Adamlarımın bu kadar fazlasına karşı hiç şansı yok!"

"Teslim olsaydın bile..." sözünü yarıda kesti ve bir küfür vurdu. O anda düşüncesini yakaladım. Onların hayatı karşılığında teslim olmamı isteyebilir, ardından Caine'i kıyıma devam ettirebilirdi. Bunu yapmaktan zevk alırdı, ama o öfkeyle ağzından kaçırmıştı.

Onun sinirlenmesi karşısında kıkırdadım.

"Yakında elime düşeceksin, şöyle ya da böyle," dedi. "Amiral gemisi ele geçirilir geçirilmez."

"O zamana kadar," dedim, "bunu dene!" Sonra ona sahip olduğum her şeyle vurdum, zihninde delik açıp, tüm kinimle yaralayarak. Acısını hissettim ve bu beni daha da güçlü kıldı.

Sürgünde geçirdiğim tüm o yıllar için, en azından bunun bedelini ödetmek için kırbaçladım onu. Beni vebaya bıraktığı için intikam peşinde onun akıl sağlığının duvarlarını dövdüm.

Yaralanmamın karşılığında bir derece ıstırap arayarak araba kazası için vurdum ona.

Denetimi gevşemeye başladı ve çılgınlığım arttı. Onu ısrarla, azar azar sıkıştırdım, üzerimdeki etkisi gevşemeye yüz tuttu.

Nihayet "Seni şeytan!" diye feryat etti ve tuttuğu kartın üzerini örtmek için elini hareket ettirdi.

Bağlantı kesilmişti, orada durmuş, tir tir titriyordum.

Başarmıştım. İrade mücadelesinde onu mağlup etmiştim. Artık bire bir muharebenin hiçbir çeşidinde zorba ağabeyimden korkmayacaktım. Güçlüydüm ondan.

Birkaç derin nefes aldım ve belirecek yeni bir zihinsel saldırısının soğukluk anına karşı hazırlıklı, dik durdum. Gerçi saldırının Eric'ten gelmeyeceğini biliyordum. Gazabımdan korktuğunu sezmiştim.

Etrafıma bakındım ve çarpışmayı gördüm. Şimdiden güverteye kan dökülmüştü. Yanımıza bir gemi yanaşmış, bize bordalıyordu. Bir diğer gemi de öbür taraftan aynı manevrayı deniyordu. Bir ok kulağımın dibinden vınlayarak geçti.

Kılıcımı çektim ve arbedeye daldım.

O gün kaç kişinin canına kıydım, bilmiyorum. On iki ya da on üçten sonra saymayı bıraktım. Gerçi sırf o çarpışmada öldürdüklerim bu sayının iki katından fazlaydı. Bir Amber Prensi'nin doğasından gelen, bir Mercedes'i kaldırmama izin veren güç o gün hizmetimdeydi, bu yüzden adamları tek elimle kaldırıp küpeşteden öteye fırlatabiliyordum.

Bordalayan iki gemideki herkesi kılıçtan geçirip gemilerin ambar kapaklarını açtık ve onları Random'un katliam karşısında neşelenebileceği Rebma'ya gönderdik. Savaşta mürettebatımın yarısı ölmüş, ben de sayısız çizik ve yara almıştım ama hiçbiri ciddi değildi. Kardeş bir geminin yardımına koşup Caine'in akıncı gemilerinden birini daha denizin dibine yolladık.

Kurtardığımız gemiden sağ kalanlar da amiral gemisine çıktılar ve mürettebatım bir kez daha tamdı.

"Kan!" diye haykırdım. "Bugün bana kan ve intikam bahşedin cengaverlerim ki Amber'de ilelebet hatırlanasınız!"

Tek bir kişiymişçesine silahlarını havaya kaldırıp, "Kan. " diye bağırdılar. Kan litreler -hayır- nehirlerdolusu aktı o gün. Caine'in akıncı gemilerinden ikisini daha tahrip edip, donanmamızdan sağ kalanlarla sayımızı tamamladık. Bir altıncıya gelirken ana direğe tırmandım ve çabucak bir sayım yaptım.

Düşmanın üçte biriydik. Filomdan geriye kırk beş ila elli beş arasında gemi kalmış görünüyordu, Altıncıyı hallettik ve yedinciyle sekizinciyi aramamıza gerek kalmadı. Onlar bize geldiler. Onları da batırdık ama muhatımı yine yarıya indiren o vuruşmada birkaç yara aldım. Sol omzumda ve sağ uyluğumda derin kesikler vardı ve sağ kalçamdaki çizik canımı acıtıyordu.

O gemiler de dibi boylarken üzerimize ikisi daha yöneldi.

Kaçtık ve gemilerimden kendi mücadelesinden henüz galip çıkmış birisi bize müttefik oldu. Mürettebatı bir kez daha birleştirdik, bu sefer sancağı kötü halde su almakta olan ve yana yatmaya başlayan gemimden diğer gemiye aktardık.

Nefes alacak vaktimiz yoktu, bir diğer gemi yaklaşmış ve adamlar bordalamaya yeltenmişti.

Askerlerim yorgundu ve ben de kendimi öyle hissetmeye başlıyordum. Şansımız vardı ki diğer geminin tayfası da çok iyi durumda değildi. Caine'in ikinci gemisi yardıma gelmezden evvel gemiyi ele geçirmiş, bordalamış ve sancağı yine taşımıştık. Bu geminin vaziyeti daha bile iyiydi.

Sıradaki gemiyi de hallettik ve iyi bir gemi ve kırk adamla, soluk soluğa kalmıştım.

Artık görünürde yardımımıza gelecek hiç kimse yoktu.

Sağlam kalan gemilerimin hepsi Caine'inkilerden en az biriyle meşguldü. Bir kalyon bize yönelmişti, kaçtık.

Bu şekilde belki yirmi dakika kazandık. Gölge'ye yol almayı denedim, ama Amber'in bu kadar yakınında, zor ve yavaş bir şeydir. Buraya kadar gelmek, ayrılmaktan çok daha kolaydır. Çünkü Amber merkezdir, odaktır. Eğer bir on dakikam daha olsa, başarabilirdim.

Yine de yaptım.

Gemi vira edip bize yaklaşırken, uzaktan bir başkasının daha yönünü bize çevirdiğini gördüm. Eric'in renklerinin ve tek boynuzun altında, siyahlı yeşilli sancak taşıyordu. Caine'in gemisiydi bu. Öldürmek için orada olmak istiyordu.

İlk geminin icabına baktık ve Caine geldiğinde, daha geminin ambar kapaklarını açacak fırsat bulamamıştık. Kanla kaplı güvertede, çevremde

bir düzine askerle duruyordum

Caine gemisinin pruvasına yürüdü ve teslim olmam çağrısında bulundu.

"Eğer bunu yaparsam adamlarımın hayatlarını bağışlayacak mısın?" diye sordum ona.

"Evet," dedi. "Eğer bağışlamazsam kendim de tayfamdan bir iki kişiyi kaybederim ki buna hiç lüzum yok."

"Bir prens olarak söz veriyor musun?"

Bir an için düşündü, sonra başıyla evetledi.

"Pekâlâ," dedi. "Adamların silahlarını bıraksın ve bordanıza geldiğimde benim gemime çıksınlar.

Kılıcımı kınına soktum ve başımla çevremdekilere işaret verdim.

"İyi çarpıştınız ve sizi bu yüzden seviyorum," dedim. "Ama burada biz kaybettik." Konuşurken pelerinimle ellerimi kuruladım ve özenle sildim, sanat eserlerini lekelemekten nefret ederim çünkü. "Silahlarınızı bırakın ve bilin ki bu günkü yiğitliğiniz katiyen unutulmayacaktır. Bir gün, Amber sarayı önünde sizlere övgüler düzeceğim."

Adamlarım, dokuz iri kırmızı ve sağ kalan üç kıllı, silahlarını bırakırken ağlıyorlardı.

"Şehir uğruna mücadelemizi tümden yitirdik sanmayın sakın. Yalnızca bir çarpışmayı kaybettik ve savaş bir her yerde hala sürmekte. Kardeşim Bleys şu anda dahi yolları yararak Amber'e ilerliyor. Caine benim karada Bleys'e katılmak üzere gittiğimi gördüğünde hayatlarınızı bağışlayacaktır, çünkü Amber'e ulaşmak için kendisine yalan yemin edildiğini bilmeyecek. Sizleri de beraberimde götüremeyeceğim için üzgünüm."

Bu lafımla birlikte desteden Bleys'in Koz Kartı'nı çektim ve diğer gemiden görülmeyecek şekilde alçakta, önümde tuttum.

Caine yanaşırken o soğuk mu soğuk yüzeyin altında bir kıpırdanış vardı.

"Kim o?" diye sordu Bleys.

"Corwin," dedim. "Ne vaziyettesin?"

"Savaşı kazandık ama çok asker kaybettik. Şimdi yeniden yürüyüşe geçmeden önce dinleniyoruz. Senin durumun nasıl?"

"Sanırım Caine'in donanmasının neredeyse yarısını yok ettik, ama günün galibi o. Şimdi gemime çıkmak üzere. Beni kaçır buradan."

Elini uzattı, ona dokundum ve kollarına yığıldım.

"Bu bir alışkanlık olmaya başlıyor," diye mırıldandım ve onun da başından yaralanmış olduğunu gördüm. Sol eli sargılıydı. "Bir kılıcı ters ucundan yakalamak zorunda kaldım," diye belirtti gözlerimin takıldığını görünce. "Acıyor."

Soluğumu tuttum ve çadırına yürüdük. Orada bana bir şişe şarap açıp peynir, ekmek ve kurutulmuş et ikram etti. Hata yığınla sigarası vardı ve bir sıhhiye eri yaralarımı tımar ederken bir tane tüttürdüm.

Ardında hâlâ yüz seksen bin civarında piyade vardı. Bir dorukta durur ve etrafıma akşam çökerken, sanki bitimsiz asırlar ve miller boyunca uzanan, şimdiye kadar içinde bulunduğum tüm kamplara bakıyordum. Amber'in lordları gibi olmayan, kısacık bir ömür sürüp toza dönüşen ve birçoğu dünyanın savaş meydanlarında sonlarına kavuşmak zorunda olan insanlar için gözlerime aniden yaşlar doluştuğunu hissettim.

Bleys'in çadırına döndüm ve şişenin dibini bulduk.

Bölüm 6

Diyarın adı Avernus'du ve içtimadaki askerler tümüyle insan değillerdi. Ertesi sabah Bleys'in peşi sıra yürüyüp onları teftiş ettim. Hepsinin de boyu iki metre on santim civarındaydı, kıpkırmızı tenleri, seyrek tüyleri, kedi gibi gözleri, el ve ayaklarında altışar parmakları vardı. İpek kadar hafif görünen ama başka bir şeyden dokunmuş, çoğunlukla mavi ya da külrengi elbiseler kuşanmışlardı. Her biri ucu kancalı iki kısa kılıç taşıyordu. Kulakları sivri, sayıca bol olan parmakları sivri tırnaklıydı.

İklim sıcak, renkler şaşırtıcıydı ve herkes bizi tanrı sanıyordu.

Dininde bize benzeyen ve başları belada olan tanrı-kardeşlerin yeraldığı bir mekân bulmuştu Bleys. Her zamanki gibi, bu mitosta da kötü bir ağabey iktidarı ele geçirip iyi kardeşlere zulmetmeye çalışıyordu. Tabii ki inananların hayatta kalan iyi kardeşlerin yanında savaşacakları bir Kıyamet günü efsanesi de mevcuttu.

Sol kolumu siyah bir askıya almıştım ve ölmek üzere olanları gözden geçirdim.

Bir askerin önünde durup başımı kaldırdım ve sordum. Ona; "Eric kimdir, bilir misin?"

"Şer Tanrısı," diye yanıtladı.

Başımla onayladım ve "Çok güzel," deyip yoluma devam ettim.

Bleys kendine özel kurşun askercikler yapmıştı.

"Ordun kaç kişi?" diye sordum ona.

"Elli bin civarında," diye yanıtladı.

"Her şeyini feda etmek üzere olanları selamlıyorum," dedim ona. "Amber'i elli bin adamla alamazsın, hepsini Kolvir'in eteklerine sapasağlam getirsen bile... kaldı ki zaten getiremezsin. Ölümsüz şehre karşı ellerinde oyuncak kılıçlarıyla bu zavallı piçkurularını göndermek fikri bile aptalca."

"Biliyorum," dedi, "ama elimdekilerin hepsi bu değil."

"Çok daha fazlasına ihtiyacın olacak."

"Öyleyse üç donanma kulağa nasıl geliyor... Caine ve Gerard'ın toplam donanmalarının yarısı büyüklükte?"

"Yine de yetmez," dedim, "daha işin basındasın."

"Biliyorum. Orduyu hâlâ büyütüyorum," dedi.

"Evet, çok daha fazlasını bulsak iyi ederiz. Eric Amber'de oturup Gölgeler'de yürüdüğümüz sırada bizi katledecektir.

Sağ kalanlar nihayet Kolvir'in dibine vardıklarında büyük kısmını oracıkta yok edecek. Sonra Amber'e tırmanış gerçekleşecek. Şehre ulaştığımızda geriye kaç yüz kişi kalacak sanıyorsun? Eric'in zahmetsizce beş dakikada ortadan kaldırabileceği kadarı. Eğer elindekinin en iyisi buysa, Bleys birader, bu uzun yolculuk hakkında yanlış düşüncelere kapılmışım demektir."

"Eric taç giyme töreninin üç ay içinde yapılacağını açıkladı," dedi. "Güçlerimi o güne kadar üçe katlayabilirim... en az üçe. Amber'e karşı yürüyecek çeyrek milyon Gölge askerine sahip olabilirim. Bunun gibi başka dünyalar da var ve onlara da gireceğim. Kendime, daha önce Amber'in karşısına hiç görülmemiş bir kutsal haçlı ordusu kuracağım.

"Eric'te savunmasını sağlamlaştırmak için aynı vakte sahip. Bilemiyorum, Bleys... bu neredeyse bir intihar saldırısı. Buraya geldiğimde işin içyüzünü bilmiyordum..."

"Peki ya sen yanında ne getirdin?" diye sordu. "Hiçbir şey! Bir zamanlar askerleri kumanda ettiğin rivayet edilirdi. Neredeler?"

Ona sırtımı döndüm.

"Onlar artık yoklar," dedim. "Bundan eminim."

"Kendi Gölgelerinden birinin Gölgesini bulamaz mısın?"

"Buna kalkışmak istemiyorum," dedim. "Üzgünüm."

"O zaman bana ne faydan var senin?"

"Gideceğim," dedim, "eğer tüm aklındaki buysa ve beni aslında sırf etrafta... daha çok ceset olsun diye istediysen."

"Bekle!" diye haykırdı. "Düşünmeden konuştum. Hiçbir şey olmasa bile öğütlerinden yoksun kalmayı istemem. Benimle kal, lütfen. Senden özür bile dileyeceğim."

"Bu gereksiz," dedim, özür dilemenin Amber'in bir prensi için ne anlama geldiğini bilerek. "Kalıyorum. Sanırım sana yardım edebilirim."

"Güzel!" dedi ve sağlam omzuma bir şaplak indirdi.

"Ayrıca sana daha fazla asker getireceğim," diye de ekledim.

Öyle de yaptım.

Gölgeler arasında yürüdüm ve esmer, sivri dişli ve pençeli kıllı bir yaratık ırkı buldum, nispeten insanımsı ve aklınıza gelen herhangi bir lise birinci sınıf öğrencisi kadar akıllıydılar. Hiç üstünüze alınmayın çocuklar, ama kastettiğim şey sadık, kendini adamış ve dürüst oldukları, aynı zamanda da ben ve kardeşim gibi piçler tarafından da kolayca yoldan çıkarıldıklarıdır. Kendimi gözde DJ'lerinizden herhangi biri gibi hissediyordum.

Neredeyse yüz bini silahlanacak derecede tapıyorlardı bize.

Bleys etkilenmişti ve çenesini kapadı. Bir hafta sonra omzum iyileşmişti. İki ay sonra çeyrek milyona ulaşmış, geçmiştik bile.

"Corwin, Corwin! Hâlâ Corwin'liğini gösteriyorsun!" dedi ve birer içki daha aldık.

Ama kendimi biraz gülünç hissediyordum. Bu askerlerin büyük kısmının kaderlerinde ölmek yazılıydı. Bunun başlıca müsebbibi de bendim. Gölge ve Madde arasındaki farkı bilmeme rağmen biraz pişmanlık duyuyordum. Bununla birlikte, her ölüm gerçek bir ölüm olacaktı, bunu da biliyordum.

Bazı geceleri oyun kartlarını düşünmekle geçirdim. Flora'nın destesinde eksik olan kartlar benimkinde mevcuttu.

Bunlardan biri Amber'in resmiydi ve beni şehre geri götürebileceğini biliyordum. Diğerleriyse ölü ya da kayıp akrabalarımızın resimleriydi. Bir tanesi de babamıza aitti ve onu hemen geçtim. O gitmişti.

Her bir suratı ne çıkar sağlayabileceğimi düşünerek uzun uzadıya tetkik ettim. Birkaç kez fal açtım, her seferinde de aynı kart en üstte geldi.

Onun adı Caine idi.

Siyahlı yeşilli satenler giymiş, üzerinden geriye yeşil kuş tüylerinin sarktığı üç köşeli, koyu renkli bir şapka takmıştı. Kemerinde zümrüt kakmalı bir hançer vardı. Esmerdi.

"Caine," dedim.

Bir süre sonra bir karşılık geldi.

"Kimdir o?" diye sordu.

"Corwin," dedim.

"Corwin! Bu bir şaka mı?"

"Hayır"

"Ne istiyorsun?"

"Neyin var?"

"Bunu biliyorsun," dedi ve gözleri kımıldanıp üzerimde durdu, ama ben hançerine yakın duran elini izliyordum.

"Neredesin?"

"Bleys'in yanında."

"Kısa zaman önce Amber'de ortaya çıktığın söyleniyordu ve ben de Eric'in kolundaki sargıları merak edip duruyordum."

"Sorumlusuna bakıyorsun," dedim. "Fiyatın nedir?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Dobra dobra konuşalım, lafı dolaştırmayalım. Sence Bleys ve ben Eric'i yenebilir miyiz?"

"Hayır, o yüzden Eric'in tarafındayım ya. Donanmamı da satmayacağım, eğer peşinde olduğun şey buysa... ki bu olduğunu zannediyorum."

Gülümsedim.

"Anlayışlı biraderim," diye yanıtladım. "Pekâlâ, seninle konuşmak güzeldi. Amber'de görüşürüz... belki."

Elimi kıpırdattım ve bağırdı.

"Bekle!"

"Neden?"

"Daha teklifini bile bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun," dedim. "Tahmin ettin ve ilgilenmedin."

"Bunu söylemedim. Sadece adaletin hangi tarafta olduğunu biliyorum."

"Gücün, demek istiyorsun herhalde."

"Tamam, gücün. Ne teklif ediyorsun?"

Aşağı yukarı bir saat konuştuk ve bu sürenin sonunda kuzey deniz yolları Bleys'in her an takviye beklemekte olan olan üç hayalet filosuna açılmıştı.

"Eğer başarısızlığa uğrarsan, Amber'de üç kişi kafasından olacak," dedi.

"Ama gerçekten de bunun olacağını düşünmüyorsun, değil mi?" diye sual ettim.

"Hayır, çok geçmeden senin ya da Bleys'in tahta oturacağını düşünüyorum. Kazanana hizmet etmek beni tatmin edecektir. Şu bahsettiğin naiplik iyi olmalı. Yine de hâlâ ücretin bir kısmı olarak Random'un kafasını isterdim."

"Pazarlık yok," dedim. "Ya duyduğun gibi kabullen, ya da unut."

"Kabul ediyorum," dedi.

Gülümsedim, elimin ayasını resmin üzerine koydum ve Caine gitmişti.

Gerard meselesini yarına bırakacaktım. Caine beni tüketmişti.

Yatağa devrildim ve uyudum.

Gerard, durumu öğrendiğinde bize yol vermeyi kabul etti.

En başta ben sorduğum için, çünkü Eric'in kötünün iyisi olduğunu düşünmüştü.

Kafa kesmek söz konusu olmadığı sürece, her talebine evet sözü vererek, anlaşmayı hemen bağladım.

Sonra askerleri bir kez daha teftiş ettim ve onlara Amber'den biraz daha bahsettim.

Ne tuhaftır ki, kardeş gibi anlaşıyorlardı; iri kırmızı adamlarla, küçük kıllı olanlar.

Bu acıydı ve doğruydu.

Onların tanrılarıydık, bundan ötesi boştu.

Kan rengi büyük bir okyanusa yelken açmış filoyu gördüm. Düşündüm. Geçtikleri Gölge diyarlarda birçoğu kaybolacaktı.

Avernus askerlerini ve adına Ri'ik denilen yerden topladığım orduyu düşündüm. Onların görevi Dünya'ya ve Amber'e yürümekti.

Kartlarımı karıştırdım ve açtım. Adı Benedict olanı aldım.

Uzunca bir süre geçti onu ararken, ama soğuktan başka hiçbir şey yoktu.

Sonra Brand'in kartını aldım. Yine uzunca bir süre sadece soğuk vardı.

Derken bir haykırış geldi. Korkunç, azap dolu bir şeydi.

"Bana yardım et!" diyordu çığlık.

"Nasıl yapabilirim?" diye sordum.

"Kimdir o?" diye sordu ve bedeninin acı içinde kıvrandığını gördüm.

"Corwin."

"Beni kurtar bu yerden Corwin birader! Karşılığında dile benden ne dilersen!"

"Neredesin?"

"Ben..."

Ardından zihnimin kavramayı reddettiği şeylerin girdabında, sanki azap içindeymişçesine kopan ve sessizlikle sonlanan bir diğer feryat geldi.

Sonra tekrar soğukluk.

Kendimi titrer vaziyette buldum. Neden dolayı, bilmiyordum.

Bir sigara yaktım ve kartları garnizondaki odamda, masamın üzerinde düştükleri yerde bırakıp geceyi düşünmek üzere pencereye gittim.

Yıldızlar ufacık ve pusluydu. Hiç tanıdık takımyıldız yoktu

Küçük bir mavi ay karanlığın içinden çabucak battı. Gece beklenmedik, buz gibi bir ayazla gelmişti, sımsıkı sarıldım pelerinime. Geçmişi, Rusya'ya yaptığımız ve felaketle sonuçlanan ilerleyişin olduğu kışı düşündüm. Tanrılar! Neredeyse donarak ölüyordum. Hepsi nereye çıkıyordu bunların?

Amber tahtına, elbette.

Çünkü onun uğruna her şeyi göze almaya değerdi.

Peki ya Brand? Neredeydi o? Etrafında neler dönüyordu ve ona bunu kim yapmıştı?

Yanıtlar? Hiç yok.

Dışarı, göğe bakıp alçalmakta olan mavi diski izledim. Tüm manzarada kaçırdığım bir şey var mıydı, anlamadığım bir etken?

Yanıt yok.

Elimde küçük bir bardak içkiyle, gene masanın başına geçtim.

Desteyi parmaklarımla yokladım ve babamın kartını buldum.

Oberon, Amber'in Lordu, yeşil ve altın renkleriyle karşımda duruyordu. Uzun, geniş, kalın, siyah sakalına ve saçına ak düşmüş. Altın yuvasında yeşil taşlı yüzükler ve altın renkli bir kılıç. Bir zamanlar Amber'in ölümsüz hükümdarını tahtından hiç kimsenin indiremeyeceğini düşünmüştüm. Ne olduğunu hâlâ bilmiyordum. Ama gitmişti. Babam nasıl yüzleşmişti sonuyla?

Gözlerimi dikip baktım ve konsantre oldum.

Hiçbir şey, hiçbir şey...

Bir şey?

Bir şey zayıf da olsa, cevaben bir hareket oldu ve karttaki figür kendi içine çöküp büzüşerek, bir zamanlar olduğu kişinin gölgesine dönüştü.

"Baba?" dedim.

Hiç.

"Baba?"

"Evet..." Çok belirsiz ve uzaktan, sanki bir deniz kabuğunun içinden geliyormuşçasına, tekdüze bir uğultuya gömülmüş.

"Neredesin? Neler oldu?"

"Ben..." Uzun bir duraklama.

"Evet? Ben Corwin, oğlun. Amber'de neler gelip geçti ki, yoksun?"

"Benim zamanım," dedi, sesi daha da uzak geliyordu.

"Yani tacından ve tahtından feragat mı ettin? Biraderlerimden hiçbiri bana hikâyeyi anlatmadı ve onlara soracak kadar güvenmiyorum. Tek bildiğim tahtın, kapanın elinde kalacak göründüğü. Eric şehrin başında ve Julian Arden Ormanı'nı gözetiyor. Caine ve Gerard denizlerden sorumlu. Bleys meydan okuyacak ve ben de onun müttefiğiyim. Bu konuda arzun nedir?"

"Soran sadece sensin," diye soludu. "Evet..."

"'Evet' ne?"

"Evet, onlara meydan oku..."

"Ya sen? Nasıl yardım edebilirim?"

"Ben yardımın ötesindeyim. Tahtı ele geçir..."

"Ben mi? Yoksa Bleys ve ben mi?"

"Sen!" dedi.

"Evet?"

"Hayır duamı aldın... Tahtı ele geçir ve elini çabuk tut!"

"Neden, baba?"

"Anlatmaya nefesim yok... Ele geçir!"

Sonra, o da gitmişti.

Demek babam hayattaydı. İlginçti bu. Şimdi ne yapmalıydı?

İçkimi yudumladım ve konu üzerinde kafa yordum.

Bir yerlerde hâlâ yaşıyordu ve Amber'in kralıydı. Neden terk etmişti? Nereye gitmişti? Ne tür, hangi, kaç? Falan, filan.

Kim bilir? Ben değil. O yüzden söyleyecek başka bir şey yoktu şimdilik.

Öte yandan...

Aklımdan çıkartamıyordum. Bilmenizi isterim ki, babamla yıldızlarımız asla barışmamıştır. Ondan, Random ya da diğerlerinin bazılarının yaptığı gibi nefret etmezdim. Ama hiç şüphesiz ona bilhassa düşkün olmam için de bir sebep yoktu. O büyüktü, güçlüydü ve her zaman orada olmuştu. Bildiğimiz kadarıyla, o aynı zamanda Amber tarihinin de büyük kısmını teşkil ediyordu ve Amberin tarihi öyle çok binyıllarca geriye gider ki, sayma zahmetinize değmez. Bu durumda ne yapardınız?

Beni sorarsanız, içkimi bitirip yattım.

Ertesi sabah Bleys'in kurmaylarıyla bir toplantıya katıldım. Dört amirali vardı, her biri kabaca filonun dörtte birine kumanda ediyordu, bir yığın da karacı subay. Toplantıda gördüğüme göre büyük ve kırmızı, ya da küçük ve kıllı olmak üzere toplam otuz civarı omzu kalabalık mevcuttu.

Toplantı aşağı yukarı dört saat sürdü ve sonra yemek molası verdik. Üç gün sonra harekete geçmemiz kararlaştırılmıştı Amber'e giden yolu açmak için Amber kanından biri gerektiği için filoya ben amiral gemisinden önderlik edecektim

Bleys piyadelerini Gölge diyarları üzerinden geçirecekti.

Bundan rahatsız olmuştum ve ona şayet ben ortaya çıkıp, yardım etmeseydim ne yapacağını sordum. Buna iki yanıt aldım: ilk olarak, eğer tek başına yapmak zorunda olsaydı, donanmayı Amber'e kadar kendisi komuta edecek ve onları karadan büyük bir uzaklıkta bırakıp tek bir gemiyle Avemus'a dönecek ve yaya askerlerini belirlenmiş bir tarihteki randevuya götürecekti; ikinci yanıtsa bir kardeşinin ortaya çıkıp yardım sunacağı bir Gölge'yi bile bile aramış olduğuydu.

Bu ikincisini duyduğumda içime biraz şüphe düştü, fakat gerçekten kendim olduğumu biliyordum. İlki hafiften uygulanamazlık kokuyordu, çünkü donanma karadan işaret alamayacak kadar uzak olacaktı ve bu kadar kalabalık bir ordunun başına gelebilecek talihsizlikler gözönünde bulundurulursa buluşma tarihini kaçırma şansı, Bleys'in genel planına umut bağlamayı yüreklendirmeyecek kadar büyüktü.

Ama hep onun parlak bir taktisyen olduğunu düşünmüşümdür ve kendi çizdiği, Amber'i ve etrafını gösteren haritaları ortaya serip de üzerinde uygulanacak taktikleri açıkladığında onun neredeyse kurnazlıkta bir eşi daha olmayan gerçek bir Amber prensi olduğunu anladım.

Tek sorun, hiç tartışmasız daha üstün konuma sahip bir başka Amber prensiyle karşı karşıya olmamızdı. Kaygılarım yok değildi, ne var ki taç giyme töreni yaklaşırken önümüzdeki tek yol bu görünüyordu ve yolculuğu sonuna kadar götürmekte karar kıldım. Eğer kaybedersek işimiz bitikti ama Bleys mevcut tehditlerin en büyüğüydü ve bende olmayan, işe yarayabilir bir zaman çizelgesine sahipti.

Böylece Avernus diye anılan yerde yürüdüm, sisli vadi ve yarlarını, tüten kraterlerini, çılgın gökyüzündeki parlak, pırıl pırıl güneşini, buz gibi gecelerini ve sımsıcak gündüzlerini bol miktardaki taşını, kamyonlar dolusu kara kumunu, küçüklüğüne karşın acımasız ve zehirli hayvanlarını ve iğnesiz kaktüsleri andıran büyük, mor bitkilerini inceleyip durdum ve ikinci günü öğle vakti, denize nazır bir yarda, kümelenmiş al bulutlardan bir kulenin altında dururken tüm bunlar yüzünden bu mekânı oldukça çok sevdiğime ve eğer oğulları tanrıların savaşında yok olacaksa, onları bir gün bir şarkıyla ölümsüzleştirmeye karar verdim.

Korktuğum şeye karşı zihnimde bu küçük avuntuyla donanmaya katıldım ve komutayı ele aldım. Eğer başarırsak, ölümsüzler sarayında ebediyen anılacaklardı.

Rehber ve yolu açandım. Dünyalar benim olmuştu.

Böylece ertesi sabah denize açıldık ve her şeye öncü gemiden kumanda ettim. Filomuzu bir fırtınaya yönelttim ve çıktığımızda hedefimizin çok daha yakınındaydık. Muazzam bir burgaçtan geçirdim ve bu çok lehimize oldu. Yönümüzü sığ bir kayalığa çevirdim ve suyun rengi sonradan koyulaştı. Amber'inkine yakın bir hale geldi. Demek nasıl yapılacağını hâlâ biliyordum. Zamanda ve mekânda kaderimizi etkileyebiliyordum. Bizi eve götürebilirdim. Kendi evime, yani.

Yeşil kuşların gakladığı ve ağaçlarda yeşil maymunların meyve misali asılı durduğu yabancı adalardan geçirdim filoyu, hayvanlar bazen konuşmaya benzer anlamsız sesler çıkarıyor, sonra da denize, hiç şüphesiz bize nişanladıkları taşları fırlatıyorlardı.

Filoyu denizin açığına götürdüm, sonra burnu kıyı doğrultusuna çevirdim.

Bleys artık dünyaların ovalarında ilerliyordu ordusuyla. Hazırladığı savunma ne olursa olsun, her nasılsa onları geçeceğini biliyordum. Kartlar vasıtasıyla onunla bağlantıda kaldım ve yol boyunca göğüs gerdikleri güçlükleri öğrendim. Mesela sentorlarla yapılan meydan savaşında on bin ölü, dehşet salan boyutlardaki bir zelzelede beş bin kayıp, kampları silin süpüren bir hortum afetinde bin beş yüz ölü, tanımadığım bir mekânın cangıllarından geçerken tepelerinde uçan tuhaf, vızıldayan şeylerin attığı napalmden bin dokuz yüz ölü, kendilerine vaat edilen cenneti andıran bir yerde orduyu terk eden altı bin kişi, mantar şekilli bir bulutun yanıbaşlarında parlayıp göğe bir kule misali yükseldiği kumlu düzlükte anlaşılmaz biçimde kaybolan beş yüz kişi, aniden üzerlerine saldıran ve ateş açan paletli askeri araçların bulunduğu vadide altı bin sekiz yüz kayıp, hastalanıp ayrılan sekiz yüz kişi, sel baskınında iki yüz ölü, kendi aralarındaki düellolarda ölen elli dört kişi, zehirli yerel bitkileri yiyip can veren üç yüz kişi, buffalo benzeri hayvanların çılgınca koşan sürüsünün ayakları altında ezilen bin kişi, çadır yangınında yetmiş üç kişi, suya kapılıp

giden bin beş yüz ve mavi tepelerden kopup gelen rüzgârın öldürdüğü iki bin kişi.

Bu sürede yalnızca yüz seksen altı gemi kaybettiğime seviniyordum.

Uyumak, şansım varsa rüya görmek... Evet, işin burasında bir pürüz vardı. Eric bizi santim santim, saat saat öldürüyordu.

Planladığı taç giyme töreni yalnızca birkaç hafta uzaktaydı ve ona karşı yürüdüğümüzü biliyor olmalıydı, çünkü öldükçe ölüyorduk.

Şimdi, Gölgeler'de yalnızca bir Amber prensinin yürüyebileceği yazılıdır, ama bu yollarda canının dilediğince kişiye önderlik edebilir ya da yöneltebilir. Askerlerimize rehberlik ediyor ve onları ölümlerine götürüyorduk, ama Gölge hakkında şunu söylemeliyim: Bir Gölge vardır, bir de Madde, her şeyin temeli de budur. Madde'den yapılmış tek şey, asıl Dünya'da da asıl şehir olan ve her şeyi içeren Amber'dir. Gölge'den mamul şeylerse sınırsızdır. Her olasılık aslın bir Gölgesi olarak bir yerlerde mevcuttur. Amber, mevcudiyetiyle her yöne gölgesini düşürmüştür. Bunun ötesindekileri kim söyleyebilir? Gölge Amber'den Kaos'a kadar uzanır ve içinde her şey mümkündür. Gölge'yi katetmenin sadece üç yolu vardır ve hepsi de zordur.

Eğer birisi kraliyet kanından bir prens ya da prenses ise, çevresini, ta ki tam arzu ettiği şekle gelinceye kadar kendisi geçtikçe değişmeye zorlayarak Gölgeler'i katedebilir, istediği yerde durabilir. İşte bu durumda o Gölge diyar aile efradından biri burnunu sokmadığı sürece dilediğini yapmak üzere o kişiye aittir. Böyle bir mekânda asırlar boyunca ikamet etmiştim.

İkinci yol ise Hat Ustası Dworkin tarafından, kraliyet ailesinin üyeleri arasında iletişimi kolaylaştırmak amacıyla bizim suretimizde yaratılmış olan kartlardır. O, zamanın ve perspektifin hiçbir şey ifade etmediği kadim bir sanatçıydı. İsteyene, kardeşleri nerede olursa olsun bağlantı kurma imkânı veren Koz Kartlarını yaratan oydu. İçimde, bu kartların yaratıcıları olan kişinin tam rızası haricinde kullanıldığına dair bir his vardı.

Üçüncüsü, yine Dworkin tarafından çizilmiş ve yalnızca ailemizin bireyleri tarafından yürünebilen Desen'di. Desen, üzerinde yürüyeni kart sistemine deyim yerindeyse üye eder ve ona bir Gölgeden diğerine yürüme gücü verirdi.

Kartlar ve Desen hızlı bir ulaşım sağlarken diğer yol yürümek ise oldukça zordu.

Random'un beni asıl dünyaya ulaştırırken ne yaptığını biliyordum. Arabayla giderken, belleğinden Amber'e dair hatıralarını eklemeyi sürdürmüş ve uymayanları çıkartmıştı. Her karşılığını bulduğunda, vardığımızı anlamıştı. Gerçek bir hile sayılmazdı, çünkü bilgiye sahip olan her hangi bir kişi kendi Amber'ine ulaşabilirdi. Şimdi bile, Bleys ve ben her birimizin hüküm sürdüğü ve tüm zaman ve sonsuzluğu hükümdar olarak geçirdiğimiz Gölge Amber'ler bulabilirdik. Ama bu, aynı olmazdı bizim için. Çünkü hiçbiri içinde doğduğumuz ve tüm diğer şehirlerin şekillerini borçlu oldukları Amber olmazdı.

Bu yüzden, Amber'i istila etmek için en zorlu yolu seçiyorduk, Gölgeler'den yürümeyi. Bunu bilen ve güce sahip olan herkes önümüze engeller dikebilirdi. Eric böyle yapmıştı ve ölürken onlarla yüzleşiyorduk. Nereye varacaktı bunun sonu?

Hiç kimse bilmiyordu.

Ama Eric kral ilan edilecek olursa, bu her yere yansıyacak ve gölgelerini düşürecekti.

Sağ kalan tüm erkek kardeşler, yani biz; Amber'in prensleri, eminim ki her birimiz kendi basit yordamınca bunu daha iyi hissediyor, kral konumunu elde edip ardından Gölgeler nereye düşerse düşsün bırakmayı arzuluyorduk.

Denizde ilerlerken hayalet filoların, Gerard'ın gemilerinin...

Şu ya da bu dünyanın Uçan Hollandalılarının yanından geçip onları geride bıraktık ve yaklaştığımızı anladım. Onları nirengi noktası olarak kullandım.

Seferin sekizinci gününde Amber'in yakınındaydık. Fırtınanın çıktığı zamandı.

Deniz kapkara kesildi, üzerimizde bulutlar toplandı ve takip eden durgunlukta yelkenler söndü. Güneş devasa ve mavi yüzünü gizledi ve Eric'in bizi nihayet bulduğunu anladım.

Rüzgârlar esti ve -tabiri hoş görürseniz- binmekte olduğum geminin üzerinde patlayıverdi.

Borayla savrulmuş, fırtınayla hırpalanmıştık, ozanların dediği ya da demiş oldukları gibi. İlk dalgalar vururken bağırsaklarım gevşedi ve suya döndü. Bir devin avcundaki zarlar gibi oradan oraya savruluyorduk. Biz suların üzerinden aştık, sularsa göğün üzerinden. Gök siyaha dönmüştü ve sulusepken bir kar yağıyordu. Kalıbımı basarım, herkes haykırdı. Ben de haykırdığımı biliyorum. Bir o yana bir diğerine yatan güvertede tutunarak ilerledim başıboş bırakılmış dümeni yakalamak için. Kendimi kayışlarla bağladım ve dümene sarıldım. Fırtınayı Amber'den Eric salıvermişti, bundan şüphe bile edilmezdi.

Bir, iki, üç, dört ve dinme belirtisi yoktu. Sonra beş saat.

Kaç adam kaybetmiştik? Bana sormayın.

Sonra bir ürperti ve çıngırtı duydum ve Bleys'i sanki uzun, gri bir tünelin diğer ucunda gördüm.

"Sorun nedir?" diye sordu. "Sana ulaşmaya çalışıp duruyorum."

"Hayat beklenmedik değişikliklerle dolu," diye yanıtladım.

"Biz de şu anda onlardan birinin üzerine binmiş gidiyoruz."

"Fırtına mı?" dedi.

"O tatlı kıçın üzerine bahse girebilirsin. Tüm fırtınaların büyükbabası. Sanırım iskele yönünde bir canavar görüyorum. Eğer azıcık beyni varsa dibe dalar... Daldı bile."

"Bizim de başımıza bir tane geldi," dedi Bleys bana.

"Canavar mı, fırtına mı?"

"Fırtına," dedi. "İki yüz ölü."

"İnancını kaybetme," dedim, "dişini sık ve benimle daha sonra konuş. Tamam mı?"

Başıyla onayladı, arkasında şimşekler görülüyordu.

"Eric sayımızı öğrenmiş," diye de ekledi bağlantıyı kesmeden evvel.

Kabullenmek zorundaydım.

Fırtına yatışmadan önce üç saat daha geçti ve çok daha sonra öğrendim ki donanmanın yarısını kaybetmiştik ve benim gemimde -amiral gemisinde- mürettebattan yüz yirmi kişi kayıpta. Sert bir yağmurdu yağan.

Bir şekilde Rebma'nın üzerindeki denize ulaştık.

Kartlarımı çıkardım ve Random'unkini önümde tuttum.

Kiminle konuştuğunu anlar anlamaz ilk lafı "Geri dön," oldu ve ona sebebini sordum.

"Çünkü Llewella'ya göre Eric sizi şimdi ezip geçebilir. Tedbiri elden bırakıncaya kadar beklemenizi ve sonra saldırmanızı salık veriyor... sözgelimi bir sene sonra."

Başımı iki yana salladım.

"Üzgünüm," dedim. "Yapamam. Buraya kadar gelmek bize çok kayba mal oldu. Bu bir 'ya şimdi ya da hiç' durumu."

Yüzünde "Söylemedi deme," gibi bir ifadeyle omuz silkti.

"Neden, peki?" diye sordum ona.

"Başta gelen sebebi, Eric'in bu civardaki havayı kontrol edebildiğini henüz öğrenmiş olmam," dedi.

"Yine de şansımızı denemek zorundayız."

Yine omuz silkti.

"Söylemedi deme."

"Geldiğimizi bildiği kesin mi?"

"Ne sandın onu? Embesil filan mı?"

"Hayır."

"Öyleyse biliyordur. Eğer ben Rebma'da tahmin edebildiysem, o Amber'de biliyordur ve ben gerçekten de Gölgenin bir dalgalanmasından tahmin ettim."

"Ne yazık ki," dedim, "bu seferle ilgili bazı kaygılarım var ama bu Bleys'in gösterisi."

"Sen aradan sıvış, baltanın tadına o baksın."

"Üzgünüm ama bu riski göze alamam. Kazanabilir de. Ben donanmayı getiriyorum."

"Caine'le, Gerard'la konuştun mu?"

"Evet."

"O zaman denizde bir şansınız olduğunu düşünüyor olmalısın. Ama dinle beni, Eric Kıyamet Mücevheri'ni kontrol etmenin bir yolunu bulmuş. Bu sonuca mücevherin eşi hakkında sarayda yapılan dedikodulardan vardım. Onu, buradaki hava durumunu kontrol etmek için kullanabiliyor. Burası kesin. Başka neler yapabileceğini Tanrı bilir."

"Yazık," dedim, "Katlanmaya mecburuz. Birkaç fırtınanın moralimizi bozmasına göz yumamayız."

"Corwin, itiraf ediyorum. Üç gün önce Eric'le konuştum."

"Neden?"

"Benden ricada bulundu. Can sıkıntısından kabul ettim. Savunmalarını tüm ayrıntılarına girerek anlattı."

"Çünkü Julian'dan buraya beraber geldiğimizi öğrenmiş. Anlattıklarının bana ulaşacağından emin."

"Belki," dedi. "Ama bu onun söylediklerini değiştirmiyor."

"Hayır," diye onayladım.

"O zaman bırak Bleys kendi savaşını versin," dedi bana. "Eric'i daha sonra vurabilirsin."

"Amber'de taç giymek üzere."

"Biliyorum, biliyorum. Ama bir prens olarak krala saldırmak kolaydır, değil mi? Sen onu yerinden edebileceğin sürece kendini hangi unvanla andığı ne yazar? O hâlâ bildiğin Eric olacak"

"Doğru," dedim, ama söz verdim."

"O zaman sözünden dön."

"Korkarım bunu yapamam."

"Öyleyse delisin, Charlie."

"Belki de."

"Her neyse, yine de iyi şanslar."

"Sağ ol."

"Görüşürüz."

İşte hepsi bu kadardı ve beni tedirgin etmişti.

Bir tuzağa mı gidiyordum?

Eric aptal değildi. Belki de gerçek bir ölüm gösterisi tezgâhlamıştı. Nihayetinde omuz silkip küpeşteye yaslandım, kartlar bir kez daha kemerimdeydi.

Şerefli ve insanı kimsesiz bırakan bir şeydir Amber'in bir prensi olmak, güven duygusundan yoksun... Çok da meraklısı değildim hani, ama öyleydim bir kez içinden henüz sıyrıldığımız fırtınaya hükmeden Eric'ti elbette, bu, Random'un bana söylediği gibi, onun Amber'de hava koşullarına söz geçiniyor olmasına da uygun düşüyordu.

Bunun üzerine ben de bir şey denedim.

Yönümüzü karlara gömülmüş bir Ambere çevirdim. Çağırabildiğim en korkunç tipiydi bu.

Orada, okyanusun ortasında koskoca kar taneleri yağmaya başladı.

Elinden geliyorsa, gayet normal bir Gölge teklifini durdursundu bakalım.

Durdurdu.

Yarım saat içinde tipi yatışmıştı. Amber'i etkilemek her daim hemen mümkün değildi... ve orası gerçekten de tek şehirdi. Rotadan sapmak istemiyordum, bu yüzden her şeyi oluruna bıraktım. Eric Amber'de hava koşullarının efendisiydi.

Elden ne gelirdi?

Yelken açtık elbette. Dosdoğru ölümün ağzına...

Doğru söze ne denir?

İkinci fırtına ilkinden de kötüydü ama dümeni elden bırakmadım. Fırtına elektrik yüklüydü ve sırf donanmanın üzerine odaklanmıştı. Bizi birbirimizden ayırdı. Bu, kırk gemiye daha mal oldu.

Başına neler geldiğini öğrenmek için Bleys'i aramaya korkuyordum.

"İki yüz bin civarında asker kaldı," dedi. "Sel baskını." Ben de ona Random'un söylediklerini aktardım.

"İnanırım," dedi. "Ama buna bel bağlamayalım. Hava muhalefeti olsun olmasın, Eric'i yeneceğiz."

"Umarım."

Bir sigara yakıp pruvadan sarktım.

Amber az sonra görüş alanına girecek olmalıydı. Artık Gölge' nin yolunu yordamını ve oraya yürüyerek nasıl ulaşacağımı biliyordum. ,

Ama herkesin endişeleri vardı.

Asla mükemmel bir gün olmayacaktı, gerçi...

Böylece yola devam ettik, karanlık ani bir dalga gibi çöktü üzerimize ve fırtınaların en kötüsü vurdu bizi.

Fırtınanın kara kamçı darbelerinden sakınmayı başardık, ama korkmuştum. Tümüyle gerçekti, kuzey sularındaydık. Caine sözüne sadık kalırsa, her şey güllük gülistanlıktı. Eğer bizi satacaksa, mükemmel bir pozisyondaydı.

Bu yüzden onun bizi sattığını farzettim. Neden olmasın? Geldiğini görünce filoyu -geri kalan yetmiş üç gemiyi- çarpışmaya hazırladım. Kartlar onu anahtar kişi olarak gösterdiklerinde ya yalan söylemişlerdi... ya da fazlasıyla doğru çıkmışlardı.

Öncü gemi, yönünü benim gemime doğru çevirdi ve biz de onu karşılamak üzere ileri çıktık. Vira ettik ve yanyana birbirimizi süzdük. Koz Kartlarıyla da iletişim kurabilirdik, ama Caine bunu tercih etmemişti ve güçlü konumda olan oydu. Bu sebeple, Aile adabı iletişim yolunu onun seçmesini gerektiriyordu. Sözlerinin kaydedilmesini istediği barizdi, çünkü bize bir megafonla seslenmişti:

"Corwin! Filonun kumandasını karşı koymaksızın teslim et! Gemilerim sizinkilerden sayıca fazla! Geçip gidemezsiniz!"

Dalgaların karşısından ona uzun uzun baktım, kendi megafonumu götürdüm dudaklarıma.

"Ya anlaşmamıza ne oldu?" diye sordum.

"Boş ve geçersiz," dedi. "Güçlerin Amber'e zarar veremeyecek kadar zayıf, o yüzden teslim ol ve hayatlar kurtulsun."

Sol omzumun üzerinden güneşe baktım.

"Rica ederim dinle beni, Caine birader," dedim ona "ve bana şunu bahşet: güneş gökte yükselinceye değin kaptanlarıma danışmama izin ver."

"Pekâlâ," diye yanıtladı hiç duraksamaksızın. "İçinde bulundukları konumun farkındadırlar, hiç şüphesiz."

Bunun üzerine arkamı döndüm, geminin burnunu çevirip donanmanın asıl topluluğuna yönelmesini emrettim.

Kaçmaya yeltenecek olursam Caine beni Gölgeler'de takip edecek ve gemileri birer birer yok edecekti. Barut asıl Dünya da ateş almazdı, ama şayet çok uzaklaşırsak sonumuzu getirmek üzere o da kullanılacaktı. Caine bir miktar barut bulabilirdi, bu imkân dahilindeydi çünkü. Ben ayrılacak olursam donanma Gölge denizlerinde bensiz dolaşamaz ve burada asıl sularda kolay bir yem olurdu. Demek ki ne yaparsam yapayım, mürettebat ya ölecek, ya da esir düşecekti.

Random haklı çıkmıştı.

Bleys'in Koz Kartı'nı çektim ve o hareketleninceye kadar konsantre oldum.

"Evet?" dedi ve sesi heyecanlıydı. Etrafında verilen savaşın gürültüsünü neredeyse duyabiliyordum.

"Başımız belada," dedim. "Yetmiş üç gemi geçmeyi başardı ve Caine bizi öğlene kadar teslim olmaya çağırdı."

"Gözü çıkasıca!" dedi Bleys. "Ben senin kadar ilerleyemedim. Şu anda bir çarpışmanın ortasındayız. Muazzam bir süvari bölüğü bizi lime lime ediyor. O yüzden sana gerektiği gibi öğüt veremiyorum. Kendi sorunlarımla meşgulüm. Nasıl uygun görüyorsan öyle yap. Yine saldırıyorlar!" Bağlantı kesilmişti.

Gerard'ın kartını çıkardım ve bağlantı kurmaya çalıştım.

Konuştuğumuzda, onun arkasında sanki bir kıyı şeridi görür gibiydim. Görünüşe bakılırsa burayı tanıyordum. Tahminim eğer doğruysa, güney sularındaydı. Konuşmamızı tekrar hatırlamak istemiyorum. Ondan Caine'e karşı bana yardım edip edemeyeceğini ve bunu yapıp yapmayacağını sordum.

"Sadece geçişine izin vermeyi kabul etmiştim," dedi. "O yüzden güneye çekildim. İstesem bile vaktinde yetişemem. Kardeşimizi öldürmenize yardım etmeyi kabul etmemiştim."

Ben daha yanıt veremeden gitmişti. Haklıydı tabii.

Bana bir fırsat vermeyi kabullenmişti, savaşımı benim adıma yapmayı değil.

Ne kalıyordu bana o zaman?

Sigara yaktım. Güverteyi arşınladım. Artık sabah değildi. Sis çoktan çözülmüştü, güneş omuzlarımı ısıtıyordu. Çok yakında öğlen olacaktı. Belki iki saat sonra...

Parmaklarımla kartları yokladım, desteyi elimde tarttım. Onların vasıtasıyla Eric ya da Caine ile bir irade mücadelesine girişebilirdim. Bu güç ve hatta hakkında hiçbir bilgiye sahip olmadığım diğerleri mevcuttu kartlarda. Kartlar, Oberon'un emri üzerine çılgın ressam Dworkin Barimen'in, bir büyücü, rahip veya psikiyatrist -hikâyeler bu noktada çelişiyorlardı- olmuş olabilecek o vahşi görünümlü kamburun elinden çıkmaydı. Dworkin kendi başına getirdiği feci bir akıbetten babam tarafından kurtarıldığı uzak bir Gölge'den gelmişti. Ayrıntılar bilinmiyordu, ama o günden beri tahtaları biraz eksikti.

Yine de büyük bir sanatçıydı, tuhaf bir güce sahip olduğu inkâr edilemez bir gerçekti. Asırlar önce kartları yaratıp, Amber'deki Desen'i çizdikten sonra kaybolmuştu. Onun hakkında sık sık spekülasyon yapardık, ama görünen o ki hiç kimse Dworkin'in nerede olduğunu bilmiyordu. Belki de babam, sırları sır kalsın diye icabına bakmıştı onun.

Caine bu türden bir saldırıya karşı hazırlıklı olacaktı ve onu tutabilecek olmama karşın, bozguna uğratamayacaktım. Başarsam bile hiç şüphesiz kaptanları saldırı emrini almış olacaklardı.

Eric'in her şeye karşı hazır olduğu kesindi, ama yapacak başka bir şey kalmazsa, pekâlâ bunu da göze alabilirdim. Ruhumdan başka kaybedecek hiçbir şeyim yoktu.

Sonra Amber'in resmedildiği kart vardı. Onunla kendimi Amber'e götürüp bir suikasta kalkışabilirdim ama sanırım bunu başaracak kadar yaşama ihtimalim milyonda birdi.

Çarpışarak ölmeyi arzuluyordum ama bunca adamın da benimle birlikte ölmesi anlamsızdı. Desen üzerindeki gücüme rağmen, belki de kanım bozuktu benim. Gerçek bir Amber prensinin böyle kuruntuları olmazdı. Gölge Dünya'da geçirdiğim yüzyılların beni değiştirdiğine, belki yumuşattığına, beni kardeşlerimden farklı kılan bir şeyler yaptığına hükmettim.

Filoyu teslim edip kendimi Amber'e nakletmeye ve Eric'i son bir düelloya çağırmaya karar verdim. Kabul etmesi aptallık olacaktı. Kahretsin, ne yapayım... yapacak başka şeyim kalmamıştı.

Emirlerimi subaylarıma bildirmek üzere döndüm ve güç üzerime düştü ve konuşamadan öylece kalakaldım.

Bağlantıyı hissettim ve sonunda sıkılı dişlerimin arasından "Kim o?" diye mırıldanmayı başardım. Yanıt yoktu ama burgulu bir şey zihnimi yavaşça deliyordu ve onunla orada boğuştum.

Bir süre geçip de uzun bir mücadele olmadan pes etmeyeceğimi gördüğünde, rüzgârda Eric'in sesini duydum:

"Nasıl gidiyor, birader?" diye sordu.

"Kötü," dedim veya düşündüm ve kıkır kıkır güldü, gerçi sesi mücadelemizin çabasıyla gergin geliyordu.

"Çok kötü," dedi bana. "Eğer geri dönüp beni desteklemiş olsaydın, seni el üstünde tutardım. Artık çok geç elbette. Şimdi, sadece seni ve Bleys'i perişan ettiğimde neşeleneceğim"

Hemen karşılık vermedim, ama ona karşı var gücümle savaştım. Gücümün karşısında hafifçe gerilediyse de beni olduğum yerde tutmaya muvaffak oldu.

İkimizden biri dikkatini bir an olsun başka yere yöneltmeye cüret edecek olsaydı fiziksel temasa geçebilirdik, ya da birimiz zihinsel düzlemde üste çıkabilirdi. Onu, şimdi sarayında net şekilde görebiliyordum. Gerçi hangimiz böyle hareket yaparsa, diğerinin hükmü altına girecekti.

Böylece birbirimize kötü kötü bakmayı sürdürdük ve içten savaştık. Evet, bana saldırmakla sorunlarımdan birini çözmüştü Sol elinde Koz Kartı'mı tutuyordu, kaşları çatılıydı. Tutunacak bir yer aradıysam da bulamadım. İnsanlar benimle konuşuyorlardı ama sırtım küpeşteye yaslı dururken ne dediklerini işitemiyordum.

Saat kaç olmuştu?

Mücadelenin başlamasıyla birlikte tüm zaman kavramı kaybolmuştu. İki saat geçmiş olabilir miydi? Öyle miydi? Emin olamıyordum.

"Tasalı düşüncelerini hissediyorum," dedi Eric. "Evet, Caine ile birlikte hareket ediyoruz. Barış görüşmenizin hemen ardından benimle temasa

geçti. Donanman tahrip edilir ve çürümek için Rebma'ya gönderilirken seni burada böylece tutabilirim. Adamların balıklara yem olacak."

"Bekle," dedim ona. "Onlar suçsuz. Bleys ve ben onları kandırdık ve bizi haklı sanıyorlar. Ölümleri hiçbir amaca hizmet etmeyecek. Gemileri teslim etmeye hazırlanıyordum."

"O zaman elini çabuk tutsaydın," diye yanıtladı, "çünkü artık çok geç. Seni serbest bırakmaksızın emirlerimi iptal etmek üzere Caine'i çağıramam ve seni bıraktığım anda da ya fiziksel saldırıyla yüzyüze kalır, ya da zihinsel hâkimiyetin altına girerim. Zihinlerimiz birbirine çok yakın."

"Ya bunu yapmak istemediğime dair söz versem?"

İşin ucunda bir krallık varsa herkes tövbekar olabilir," dedi Eric.

"Düşüncemi okuyamıyor musun? Onu zihnimde hissediyor musun? Sözümü tutacağım!"

"Enayi yerine koyduğun bu adamlara karşı garip bir merhamet duyduğunu hissediyorum ve böyle bir bağlılığa neyin yol açmış olabileceğini bilemiyorum, ama hayır. Sen de biliyorsun. Şu anda samimi olsan bile -ki olabilirsin- fırsat belirir belirmez cezbediciliği çok güçlü olacaktır. Kendin de biliyorsun. Bunu göze alamam."

Biliyordum. Amber kanımızda cayır cayır yanıyordu.

"Kılıç kullanmadaki becerin hatırı sayılır ölçüde gelişmiş" diye yorumda bulundu. "Sürgünün sana bu bakımdan faydası dokunduğunu görüyorum. Şimdi, çoktan ölmüş olabilecek

Benedict haricinde, dengim olmaya en yakın kişi sensin."

"Kendini pohpohlayıp durma," dedim. "Seni yenebileceğimi biliyorum. Aslını istersen..."

"Hiç zahmet etme. Seninle bu vakitten sonra düello yapmayacağım," dedi ve zihnimde ışıl ışıl yanan düşünceyi okuyup gülümsedi.

"Benim yanımda olmuş olmanı dilerdim," dedi. "Seni diğerlerinden daha fazla kullanabilirdim. Julian'ın yüzüne tüküreyim. Caine ödleğin teki. Gerard ise güçlü ama aptal."

Söyleyebileceğim tek iyi sözü söylemeye karar verdim.

"Bak," dedim. "Buraya benimle birlikte gelmesi için Random'un aklını çeldin. Bu fikre sıcak bakmıyordu. Sanırım ona sormuş olsaydın seni desteklerdi."

"O piç kurusu mu?" dedi. "Ona boşaltması için oturağımı bile emanet etmezdim. Bir gün benimkinden piranha çıkardı. Sağ ol, eksik kalsın. Şu anki tavsiyen olmasaydı onu affedebilirdim. Ona kardeşim deyip bağrıma basmam hoşuna giderdi, değil mi? Ama hayır! Hemen onu savunmaya kalkıyorsun. Bu, onun hiç şüphesiz sana belli ettiği gerçek tutumunu gizlemek için. Merhamet mahkemesinde Random'un adını unutalım!

Burnuma duman kokusu geldi ve metale vuran metal sesini işittim. Bu, Caine'in üzerimize çöktüğü ve işini görmekte olduğu anlamına geliyordu.

"Güzel," dedi Eric, bu düşünceyi zihnimden kapıp.

"Durdur onları! Lütfen! Adamlarımın bu kadar fazlasına karşı hiç şansı yok!"

"Teslim olsaydın bile..." sözünü yarıda kesti ve bir küfür vurdu. O anda düşüncesini yakaladım. Onların hayatı karşılığında teslim olmamı isteyebilir, ardından Caine'i kıyıma devam ettirebilirdi. Bunu yapmaktan zevk alırdı, ama o öfkeyle ağzından kaçırmıştı.

Onun sinirlenmesi karşısında kıkırdadım.

"Yakında elime düşeceksin, şöyle ya da böyle," dedi. "Amiral gemisi ele geçirilir geçirilmez."

"O zamana kadar," dedim, "bunu dene!" Sonra ona sahip olduğum her şeyle vurdum, zihninde delik açıp, tüm kinimle yaralayarak. Acısını hissettim ve bu beni daha da güçlü kıldı.

Sürgünde geçirdiğim tüm o yıllar için, en azından bunun bedelini ödetmek için kırbaçladım onu. Beni vebaya bıraktığı için intikam peşinde onun akıl sağlığının duvarlarını dövdüm.

Yaralanmamın karşılığında bir derece ıstırap arayarak araba kazası için vurdum ona.

Denetimi gevşemeye başladı ve çılgınlığım arttı. Onu ısrarla, azar azar sıkıştırdım, üzerimdeki etkisi gevşemeye yüz tuttu.

Nihayet "Seni şeytan!" diye feryat etti ve tuttuğu kartın üzerini örtmek için elini hareket ettirdi.

Bağlantı kesilmişti, orada durmuş, tir tir titriyordum.

Başarmıştım. İrade mücadelesinde onu mağlup etmiştim. Artık bire bir muharebenin hiçbir çeşidinde zorba ağabeyimden korkmayacaktım. Güçlüydüm ondan.

Birkaç derin nefes aldım ve belirecek yeni bir zihinsel saldırısının soğukluk anına karşı hazırlıklı, dik durdum. Gerçi saldırının Eric'ten gelmeyeceğini biliyordum. Gazabımdan korktuğunu sezmiştim.

Etrafıma bakındım ve çarpışmayı gördüm. Şimdiden güverteye kan dökülmüştü. Yanımıza bir gemi yanaşmış, bize bordalıyordu. Bir diğer gemi de öbür taraftan aynı manevrayı deniyordu. Bir ok kulağımın dibinden vınlayarak geçti.

Kılıcımı çektim ve arbedeye daldım.

O gün kaç kişinin canına kıydım, bilmiyorum. On iki ya da on üçten sonra saymayı bıraktım. Gerçi sırf o çarpışmada öldürdüklerim bu sayının iki katından fazlaydı. Bir Amber Prensi'nin doğasından gelen, bir Mercedes'i kaldırmama izin veren güç o gün hizmetimdeydi, bu yüzden adamları tek elimle kaldırıp küpeşteden öteye fırlatabiliyordum.

Bordalayan iki gemideki herkesi kılıçtan geçirip gemilerin ambar kapaklarını açtık ve onları Random'un katliam karşısında neşelenebileceği Rebma'ya gönderdik. Savaşta mürettebatımın yarısı ölmüş, ben de sayısız çizik ve yara almıştım ama hiçbiri ciddi değildi. Kardeş bir geminin yardımına koşup Caine'in akıncı gemilerinden birini daha denizin dibine yolladık.

Kurtardığımız gemiden sağ kalanlar da amiral gemisine çıktılar ve mürettebatım bir kez daha tamdı.

"Kan!" diye haykırdım. "Bugün bana kan ve intikam bahşedin cengaverlerim ki Amber'de ilelebet hatırlanasınız!"

Tek bir kişiymişçesine silahlarını havaya kaldırıp, "Kan. " diye bağırdılar. Kan litreler -hayır- nehirlerdolusu aktı o gün. Caine'in akıncı gemilerinden ikisini daha tahrip edip, donanmamızdan sağ kalanlarla sayımızı tamamladık. Bir altıncıya gelirken ana direğe tırmandım ve çabucak bir sayım yaptım.

Düşmanın üçte biriydik. Filomdan geriye kırk beş ila elli beş arasında gemi kalmış görünüyordu, Altıncıyı hallettik ve yedinciyle sekizinciyi aramamıza gerek kalmadı. Onlar bize geldiler. Onları da batırdık ama muhatımı yine yarıya indiren o vuruşmada birkaç yara aldım. Sol omzumda ve sağ uyluğumda derin kesikler vardı ve sağ kalçamdaki çizik canımı acıtıyordu.

O gemiler de dibi boylarken üzerimize ikisi daha yöneldi.

Kaçtık ve gemilerimden kendi mücadelesinden henüz galip çıkmış birisi bize müttefik oldu. Mürettebatı bir kez daha birleştirdik, bu sefer sancağı kötü halde su almakta olan ve yana yatmaya başlayan gemimden diğer gemiye aktardık.

Nefes alacak vaktimiz yoktu, bir diğer gemi yaklaşmış ve adamlar bordalamaya yeltenmişti.

Askerlerim yorgundu ve ben de kendimi öyle hissetmeye başlıyordum. Şansımız vardı ki diğer geminin tayfası da çok iyi durumda değildi. Caine'in ikinci gemisi yardıma gelmezden evvel gemiyi ele geçirmiş, bordalamış ve sancağı yine taşımıştık. Bu geminin vaziyeti daha bile iyiydi.

Sıradaki gemiyi de hallettik ve iyi bir gemi ve kırk adamla, soluk soluğa kalmıştım.

Artık görünürde yardımımıza gelecek hiç kimse yoktu.

Sağlam kalan gemilerimin hepsi Caine'inkilerden en az biriyle meşguldü. Bir kalyon bize yönelmişti, kaçtık.

Bu şekilde belki yirmi dakika kazandık. Gölge'ye yol almayı denedim, ama Amber'in bu kadar yakınında, zor ve yavaş bir şeydir. Buraya kadar gelmek, ayrılmaktan çok daha kolaydır. Çünkü Amber merkezdir, odaktır. Eğer bir on dakikam daha olsa, başarabilirdim.

Yine de yaptım.

Gemi vira edip bize yaklaşırken, uzaktan bir başkasının daha yönünü bize çevirdiğini gördüm. Eric'in renklerinin ve tek boynuzun altında, siyahlı yeşilli sancak taşıyordu. Caine'in gemisiydi bu. Öldürmek için orada olmak istiyordu.

İlk geminin icabına baktık ve Caine geldiğinde, daha geminin ambar kapaklarını açacak fırsat bulamamıştık. Kanla kaplı güvertede, çevremde

bir düzine askerle duruyordum

Caine gemisinin pruvasına yürüdü ve teslim olmam çağrısında bulundu.

"Eğer bunu yaparsam adamlarımın hayatlarını bağışlayacak mısın?" diye sordum ona.

"Evet," dedi. "Eğer bağışlamazsam kendim de tayfamdan bir iki kişiyi kaybederim ki buna hiç lüzum yok."

"Bir prens olarak söz veriyor musun?"

Bir an için düşündü, sonra başıyla evetledi.

"Pekâlâ," dedi. "Adamların silahlarını bıraksın ve bordanıza geldiğimde benim gemime çıksınlar.

Kılıcımı kınına soktum ve başımla çevremdekilere işaret verdim.

"İyi çarpıştınız ve sizi bu yüzden seviyorum," dedim. "Ama burada biz kaybettik." Konuşurken pelerinimle ellerimi kuruladım ve özenle sildim, sanat eserlerini lekelemekten nefret ederim çünkü. "Silahlarınızı bırakın ve bilin ki bu günkü yiğitliğiniz katiyen unutulmayacaktır. Bir gün, Amber sarayı önünde sizlere övgüler düzeceğim."

Adamlarım, dokuz iri kırmızı ve sağ kalan üç kıllı, silahlarını bırakırken ağlıyorlardı.

"Şehir uğruna mücadelemizi tümden yitirdik sanmayın sakın. Yalnızca bir çarpışmayı kaybettik ve savaş bir her yerde hala sürmekte. Kardeşim Bleys şu anda dahi yolları yararak Amber'e ilerliyor. Caine benim karada Bleys'e katılmak üzere gittiğimi gördüğünde hayatlarınızı bağışlayacaktır, çünkü Amber'e ulaşmak için kendisine yalan yemin edildiğini bilmeyecek. Sizleri de beraberimde götüremeyeceğim için üzgünüm."

Bu lafımla birlikte desteden Bleys'in Koz Kartı'nı çektim ve diğer gemiden görülmeyecek şekilde alçakta, önümde tuttum.

Caine yanaşırken o soğuk mu soğuk yüzeyin altında bir kıpırdanış vardı.

"Kim o?" diye sordu Bleys.

"Corwin," dedim. "Ne vaziyettesin?"

"Savaşı kazandık ama çok asker kaybettik. Şimdi yeniden yürüyüşe geçmeden önce dinleniyoruz. Senin durumun nasıl?"

"Sanırım Caine'in donanmasının neredeyse yarısını yok ettik, ama günün galibi o. Şimdi gemime çıkmak üzere. Beni kaçır buradan."

Elini uzattı, ona dokundum ve kollarına yığıldım.

"Bu bir alışkanlık olmaya başlıyor," diye mırıldandım ve onun da başından yaralanmış olduğunu gördüm. Sol eli sargılıydı. "Bir kılıcı ters ucundan yakalamak zorunda kaldım," diye belirtti gözlerimin takıldığını görünce. "Acıyor."

Soluğumu tuttum ve çadırına yürüdük. Orada bana bir şişe şarap açıp peynir, ekmek ve kurutulmuş et ikram etti. Hata yığınla sigarası vardı ve bir sıhhiye eri yaralarımı tımar ederken bir tane tüttürdüm.

Ardında hâlâ yüz seksen bin civarında piyade vardı. Bir dorukta durur ve etrafıma akşam çökerken, sanki bitimsiz asırlar ve miller boyunca uzanan, şimdiye kadar içinde bulunduğum tüm kamplara bakıyordum. Amber'in lordları gibi olmayan, kısacık bir ömür sürüp toza dönüşen ve birçoğu dünyanın savaş meydanlarında sonlarına kavuşmak zorunda olan insanlar için gözlerime aniden yaşlar doluştuğunu hissettim.

Bleys'in çadırına döndüm ve şişenin dibini bulduk.

Bölüm 8

Kaç kez uyanıp tekrar uyuduğumu bilmiyorum. İki seferinde kapının yanına bırakılmış tepside et, ekmek ve su buldum.

İkisinde de tepsiyi silip süpürdüm. Odam neredeyse zifiri karanlıktı ve çok soğuktu. Orada bekledim, bekledim.

Sonra beni almaya geldiler.

Kapı savrularak açıldı ve içeri zayıf bir ışık girdi. Adım çağrılırken ışığa bakıp gözlerimi kırpıştırdım.

Dışarıdaki koridor silahlı adamlarla dolup taşıyordu, bu yüzden bir oyuna kalkışacak değildim.

Çenemdeki hafifçe uzamış sakalı sıvazladım, götürdükleri yere gittim.

Uzun bir yürüyüşten sonra döner merdivenin bulunduğu salona geldik ve tırmanmaya başladık. Yürürken hiç soru sormadım, hiç kimse de bana bilgi vermeyi teklif etmedi.

Yukarı çıktığımızda sarayın iç kısmına götürüldüm. Beni sıcacık, temiz bir odaya sokup soyunmamı emrettiler, itaat ettim. Sonra buğusu tüten sıcak su dolu bir küvete girdim, bir hizmetçi gelip beni fırçaladı, traş etti, saçımı kısalttı.

Kuruduğumda, siyahlı gümüşlü yeni elbiseler verildi.

Onları kuşandım, omuzuma tokası gümüşten bir gül olan kara bir pelerin örtüldü.

"Hazırsın," dedi nöbetçi çavuş. "Bu yoldan." izledim, nöbetçiler de beni izlediler.

Sarayın arka kısımlarına götürüldüm. Orada bir demirci ellerime kelepçe, ayaklarıma pranga vurdu. Zincirler kıramayacağım kadar kalındı. Ayak diretseydim beni bayıltana kadar döveceklerini ve sonucun aynı olacağını biliyordum. Dövülerek bayıltılmaya hiç meraklı değildim, bu yüzden sesimi çıkarmadım.

Sonra nöbetçilerden birkaçı zincirleri tutup beni sarayın ön kısmına götürdüler. Etrafımı saran ihtişamda gözüm yoktu. Bir tutsaktım. İşkence gergisinde ölmem yakındı belki de. Şu anda elimden hiçbir şey gelmezdi.

Pencereden attığım kısacık bakış bana akşamın erken saatleri olduğunu gösterdi ve çocukken oynadığımız odalardan geçerken nostaljiye hiç yer yoktu.

Uzun bir koridordan geçirildim ve büyük ziyafet salonuna girdik.

Her yer masayla, masalar da büyük kısmını tanıdığım insanlarla doluydu.

Amber'in tüm kaliteli tuvaletleri ve elbiseleri çevremdeki soyluların üzerinde ışıldıyordu ve daha hiç kimse başlamamasına rağmen, masalara yiyecekler getirilmişti, meşalelerin altından müzik duyuluyordu.

Tanıdığım yüzler gördüm, sözgelimi Hora'nınki gibi ve birkaç da yabancı yüz. İşte, asırlardan beridir görmediğim ozan Lord Rein oradaydı... evet, onu ben şövalye ilan etmiştim. Bakışım üzerine düşünce, gözlerini benden kaçırdı.

Ortadaki koca masanın en dip kısmına götürüldüm ve oturtuldum.

Nöbetçiler gitmeyip arkamda kaldılar. Zincirlerimin uçlarını zemine yeni çakılmış olan halkalara geçirdiler. Masanın başındaki koltuk hâlâ sahibini bekliyordu.

Sağımdaki kadını tanımıyordum, ama solumda Julian vardı. Onu görmezlikten gelip, gözlerimi hafiften sarışın hanımefendiye diye diktim.

"İyi akşamlar," dedim. "Tanıştırıldığımızı sanmıyorum. Adım Corwin."

Kız destek almak için sağındaki iriyarı, kızıl saçlı, çilli adama baktı. Adam başını diğer yana çevirip bir anda sağındaki kadınla ateşli bir sohbete gömüldü.

"Benimle konuşmanın bir sakıncası yok, doğru söylüyorum," dedim. "Bulaşıcı değildir."

Hafifçe gülümsemeye muvaffak oldu ve konuştu, "Ben Carmel'im. Nasılsınız, Prens Corwin?"

"Ne kadar da hoş bir isim," diye yanıtladım, "ben de gayet iyiyim. Senin gibi tatlı bir kızın ne işi var burada?"

Kız önündeki suyu çabucak yudumladı.

"Corwin," dedi Julian haddinden fazla yüksek bir sesle. "Sanırım hanımefendi seni çirkin ve tiksindirici buluyor."

"Bu akşam sana söylediği bu muydu?" dedim ve Julian'ın yüzü kızarmadı. Bembeyaz kesildi.

"Bu kadarı yeter."

O anda gerindim ve zincirlerimi kasten şakırdattım. Yarattığı etkinin haricinde, zincirlerin ne kadar hareket payı bıraktığını da görmüştüm. Pek fazla değildi elbette. Eric ihtiyatlı davranmıştı.

"Biraz yakınıma gel de itirazını kulağıma fısılda, kardeşim." dedim.

Ama bunu yapmadı.

Son oturan ben olduğum için zamanın yaklaştığını biliyordum. Ve zaman geldi.

Sonra altı borazandan beş nota duyuldu ve Eric salona girdi.

Herkes ayağa kalktı.

Benim haricimde.

Nöbetçilerin zincirleri çekeleyerek beni ayağa kaldırmaları ve öyle tutmaları gerekti.

Eric gülümsedi, sağımda kalan merdivenden aşağı indi.Ermin kaftanın altında kendi renklerini güçlükle görebiliyordum.

Masanın başına yürüdü ve sandalyesinin önünde durdu. hizmetkâr gelip arkasında yerini aldı, şarapçı yamakları kadehleri doldurdular.

Bütün kadehler dolduğunda kendininkini kaldırdı.

"Sonsuza dek yaşayan Amber'de," dedi, "sizler de sonsuza dek yaşayasınız," ve herkes kadehini kaldırdı.

Benim haricimde.

"Kaldır kadehini!" dedi Julian.

"Al da bir yerine sok!" dedim.

Sokmadı elbette, yalnızca ters ters baktı. Ama hemen öne eğildim, kadehimi aldım.

Aramızda birkaç yüz insan vardı, ama sesim uzaklara taşındı. Ben "Masanın dibinde oturan Eric'in şerefine!" derken onun da gözleri üzerimdeydi.

Julian kadehini yere boşaltırken hiç kimse bana dokunmadı. Diğerleri de aynı şeyi yaptılar, ama kadeh elime vurulup düşürülmeden önce içkinin epey kısmını yutmayı becerdim.

Sonra Eric yerine oturdu, soylular onu takip ettiler ve benim de iskemleye düşmem için zincirlerim salıverildi.

Servis başladı. Aç olduğum için diğerleri kadar, hatta çoğundan daha iyi yedim.

Kesintisiz müzik vardı ve yemek iki saatten fazla sürdü. Bu süre boyunca kimse bana tek laf etmedi, ben de konuşmadım. Ama mevcudiyetim hissediliyordu ve bizim masamız diğerlerine nazaran sessizdi.

Caine masanın diğer ucundaydı. Eric'in hemen sağında Julian'ın gözden düştüğüne hükmetmiştim. Random ve Deirdre orada değillerdi. Tanıdığım birçok soylu oradaydı, bazıların bir zamanlar dost saymıştım, ama hiç birisi bakışlarıma karşılık vermedi.

O anda Eric'in Amber'de kral olması için küçük bir formalitenin icap ettiğini anladım.

Bunun da olması çok sürmedi.

Yemeğin ardından konuşma yapılmadı. Sadece Eric ayağa kalktı.

Borazanlar gene parıldadı, havada kulakları tırmalayan bir ses yayıldı.

Sonra Amber'in taht odasına giden yol boyunca bir resmigeçit töreni yapıldı.

Sırada neyin beklediğini biliyordum.

Eric tahtın önünde durdu ve herkes eğildi.

Benim haricimde yani, şöyle ya da böyle, ben de diz çökmeye mecbur bırakıldım.

Bugün onun taç giyme günüydü.

Sessizlik hâkimdi. Sonra Caine üzerinde tacın, Amber tacının olduğu minderi getirdi. Diz çöktü ve tacı sunar pozisyonda donup kaldı.

Sonra zincirli halde ayağa kaldırıldım ve öne doğru sürüklendim. Neler olacağını biliyordum. Birden bire kafama dank etti ve mücadeleye başladım. Ama dayak yedim ve tahta çıkan basamakların dibinde dizlerimin üstüne çökertildim.

Müzik hafifçe yükseldi -"Greensleeves"di çalan- ve arka yerlerden Julian "Amber'de yeni bir kralın taçlandırılışına şahit olun'" dedi. Sonra bana fısıldadı, "Tacı al, Eric'e uzat.Kendi kendini taçlandıracak."

Caine'in tuttuğu fesrengi minder üzerinde duran Amber tacına baktım. gümüşten dövülmüştü ve her biri değerli bir taşla süslenmiş yedi sivri ucu vardı. Zümrüt kakmalıydı ve şakağa denk gelen kısımlarında birer yakut bulunuyordu.

Babamı bu tacın altında gördüğüm zamanları düşünerek kıpırdamadım.

Sadece "Hayır," dedim ve sol yanağıma bir darbe indiğini hissettim.

"Onu al, Eric'e uzat," diye tekrarladı.

Ona vurmaya çalıştım ama zincirlerim sımsıkı çekilmişti.

Bana tekrar vurdular.

Tacın uzun ve sivri uçlarına baktım.

"Pekâlâ," dedim sonunda ve taca uzandım.

Onu bir an için iki elimle tuttum, sonra kendi başıma yerleştirdim ve "Kendimi, Corwin'i Amber kralı ilan ediyorum!" diye duyurdum.

Taç hemen başımdan alındı ve mindere kondu. Sırtıma birkaç darbe indi. Salondan bir uğultu geldi.

"Şimdi onu al ve tekrar dene," dedi Julian. "Al ve Eric'e ver."

Bir darbe daha geldi.

Gömleğimdeki ıslaklığı hissederek, "Tamam," dedim.

Bu sefer Eric'in bir gözünü çıkartmasını umarak fırlattım tacı.

Sağ eliyle yakaladı ve dövülüşümü gülümseyerek izledi.

"Teşekkürler," dedi. "Şimdi burada hazır bulunanlar ve Gölgelerde dinleyenler, hepiniz duyun beni. Bugün tacı ve tahtı devralıyorum. Amber'in kraliyet asası elimde. Tahtı dürüştçe kazandım ve kan hakkımla elimde tutuyorum."

"Yalancı!" diye bağırdım ve bir el kapandı ağzıma.

"Kendimi, Birinci Eric'i, Amber Kralı ilan ediyorum."

"Kralımız çok yaşa!" diye bağırdı soylular üç kez.

Sonra Eric bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Gözlerin görüp görecekleri en güzel manzaraya tanık oldular... Nöbetçiler! Corwin'i demirciye götürün ve gözleri dağlanıp oyulsun. Bu günün manzarası gördüğü son şey olsun! Sonra onu Amber'in altındaki en derin zindanın karanlığına atın ve adı unutulsun!"

Tükürdüm ve dövüldüm.

Yolun her adımında dövüştüysem de salondan dışarı çıkartıldım. Ben giderken hiç kimse dönüp bakmadı ve hatırladığım son şey, tahtına oturmuş Amber soylularını kutsayan ve gülümseyen Eric idi.

Bana yapılmasını söylediği şey yapıldı. Şansım varmış ki bitmeden önce bayılmışım.

Mutlak bir karanlığın içinde ve başımda korkunç acılarla uyandığımda aradan ne kadar zaman geçtiğine ilişkin hiçbir fikrim yok. Laneti o zaman okudum, belki de akkor kesilmiş miller suratıma yaklaştığında. Hatırlamıyorum. Ama biliyordum ki Eric o tahtta huzur nedir bilmeyecekti, çünkü bir Amber prensinin olanca gazabıyla okuduğu lanet daima etkilidir.

Hücremin mutlak karanlığında saman döşeği pençeledim ve gözlerimden tek damla yaş akmadı. En korkuncu da buydu. Bir süre sonra -ne kadar uzun olduğunu sadece ben ve siz tanrılar bilirsiniz- uyku tekrar bastırdı.

Uyandığımda acı hâlâ oradaydı. Ayağa kalktım. Hücremin boyutlarını ölçtüm. Eni dört, boyu beş adımdı. Yerde bir tuvalet deliği köşede de içi saman dolu bir döşek vardı. Kapının alt kısmında küçük bir bölme, altında da içinde bir lokma bayat ekmek ve su bulunan bir tepsi duruyordu. Yedim ve içtim, ne var ki güç kazanmamıştım.

Başım çok ağrıyordu ve içimde huzurdan eser yoktu.

Olabildiğince çok uyudum ve kimse beni görmeye gelmedi. Uyandım, odada volta attım, yemek var mı diye el yordamıyla yokladım, bulduğum zaman da yedim. Olabildiğince çok uyudum.

Yedi uyku sonra göz çukurlarımdaki acı kaybolmuştu. Amber'de kral olan ağabeyimden nefret ediyordum. Beni öldürmüş olsa daha iyiydi.

Halkın tepkisini merak ediyor ancak tahmin edemiyordum.

Karanlık Amber'e kadar uzandığında, biliyorum ki Eric pişman olacaktı. Bunu biliyordum ve bu içimi rahatlatıyordu.

Karanlıkta geçen günlerim böyle başladı. Günlerin geçişini ölçmem için bir yol yoktu. Eğer gözlerim olsa bile bu yerde geceyi gündüzden ayıramazdım.

Zaman beni gözardı edip, bildiğince aktı. Bu konuyu düşününce ter bastığı ve titrediğim oluyordu. Aylardır mı buradayım? Sadece saatlerdir mi? Haftalardır mı? Yoksa yıllar mı geçmişti?

Zamana ilişkin her şeyi unutmuştum. Uyudum, volta attım,(ayaklarımı tam olarak nereye koyacağımı ve ne zaman döneceğimi biliyordum.) yaptıklarımı ve yapmadıklarımı düşündüm. Bazen bağdaş kurup oturuyor, ağır ağır ve derinden nefes alıyor, zihnimi boşaltıp elimden geldiğince öyle tutmaya çabalıyordum. Bunun, hiçbir şey düşünmemenin faydası oluyordu.

Eric akıllılık etmişti. Güç içimde yaşasa da artık işe yaramazdı. Kör bir adam Gölgeler'de dolaşamazdı.

Sakalım göğsüme sarkmıştı ve saçım uzamıştı. İlk başlarda sürekli açtım, ama bir süre sonra iştahım da kapandı. Bazen çok hızlı doğrulduğumda başım dönüyordu.

Kimi zaman, kâbuslarımda görebiliyordum, ama uyandığım vakit daha da çok yaralıyordu bu beni.

Yine de birlikte daha sonraları bu duruma yol açan olaylardan kendimi nispeten uzak hissettim. Sanki her şey başka birinin başına gelmişti... ve bu da doğruydu.

Çok kilo vermiştim. Kendimi gözümün önüne getirebiliyordum, beti benzi atmış, bir deri bir kemik. Bir iki sefer içimden geldiyse de ağlayamıyordum bile. Gözyaşı bezlerimde yolunda olmayan bir şeyler vardı. Bir insanın bu hale getirilmesi korkunçtu.

Sonra bir gün kapıdan hafif bir kurcalanma sesi geldi. Kulak asmadım.

Ses tekrarlandı, yine tepki göstermedim.

Sonra adımın, sual edilircesine fısıldandığını işaret ettim.

Hücrenin diğer ucuna yürüdüm.

"Evet?" diye karşılık verdim.

"Benim, Rein," dedi. "Nasılsın?"

Bu söze kahkahayla karşılık verdim.

"Çok iyi! Ah, çok iyi!" dedim. "Her gece biftek, şampanya ve dansçı kızlar. Ulu Tanrım! Sen de bir ara gelip kavga çıkartmalısın!"

"Yapabileceğim bir şey olmadığı için üzgünüm," dedi, sesindeki ızdırabı hissedebiliyordum.

"Biliyorum," dedim.

"Elimden gelse yapardım." dedi bana.

"Bunu da biliyorum."

"Sana bir şeyler getirdim. Al."

Hücre kapısının altındaki küçük kapak birkaç kez içeri doğru açılırken hafifçe gıcırdadı.

"Nedir o?" diye sordum.

"Birkaç temiz giysi," dedi, "üç somun taze ekmek, bir teker peynir, biraz biftek, iki şişe şarap, bir karton sigara, bir sürü de kibrit."

Boğazım düğümlendi.

"Sağ ol, Rein. Çok iyisin. Bunu nasıl tertipledin?"

"Bu vardiyada nöbet tutan gardiyanı tanıyorum. Ağzını açmayacaktır. Bana çok borcu var."

"Öterek borcunu iptale kalkışabilir," dedim. "O yüzden bunu tekrar yapma... her ne kadar takdir ettiysem de. Söylemeye hiç gerek yok, kanıtları ortadan kaldıracağım."

"Keşke başka türlü olsaydı, Corwin."

"İkimiz için de. Sana emredilmediği halde beni düşündüğün için teşekkürler."

"İşin o kısmı kolaydı," dedi.

"Ne kadar zamandır buradayım?"

"Dört ay ve on gündür," dedi.

"Amber'de yenilik var mı?"

"Eric hüküm sürüyor. Hepsi bu."

"Julian nerede?"

"Nöbetçileriyle birlikte Arden Ormanı'na geri döndü."

"Neden?"

"Son zamanlarda Gölge'den tuhaf şeyler geliyor."

"Anlıyorum. Ya Caine?"

"O hâlâ Amber'de, gününü gün ediyor. Çoğunlukla kızlarla düşüp kalkıyor, kafayı çekiyor."

"Peki ya Gerard?"

"O tüm filonun amirali."

Biraz ferahlayarak iç geçirdim. Deniz muhaberesi sırasında geri çekilmesinin Eric'in gözünde onu düşüreceğinden korkmuştum.

"Random'dan ses var mı?"

"Üst katta tutuluyor."

"Ne? O da mı tutsak?"

"Evet. Rebma'daki Desen'i yürüdü ve elinde bir arbaletle buraya geldi. Tutsak alınmadan evvel Eric'i yaraladı."

"Gerçekten mi? Neden idam edilmedi?"

"Söylentilere bakılırsa Rebma'lı bir asilzadeyle evlenmiş.

Eric bu noktada Rebma'yla ters düşmek istemedi. Moire'in büyük bir krallığı var ve Eric'in ondan kraliçesi olmasını isteyeceği bile söyleniyor. Hepsi dedikodudan ibaret tabii ki. Ama ilgi çekici."

"Evet," dedim.

"Moire senden hoşlanıyordu, değil mi?"

"Biraz. Bunu nereden duydun?"

"Random mahkûm edilirken oradaydım. Kısa bir süre onunla konuşabildim. Karısı olduğunu iddia eden Leydi Vialle mahpusta ona katılma talebinde bulundu. Eric hâlâ ne yanıt vereceğini bilemiyor."

Hiç tanışmadığım kör kızı düşündüm ve olanlara şaştım.

"Bütün bunlar ne zaman oldu?" diye sordum.

"Hımm. Otuz dört gün önce," diye yanıtladı. "Random, o zaman ortaya çıkıvermişti. Vialle ise bir hafta sonra talepte bulundu."

Random'u gerçekten seviyorsa tuhaf bir kadın olmalı."

"Benim hislerim bunlardı," diye yanıtladı. "Daha uygun bir çift düşünemiyorum."

"Eğer Random'u tekrar görürsen ona saygılarımı ve üzüntülerimi ilet."

"Olur."

"Kız kardeşlerim ne durumda?"

"Deirdre ve Llewella Rebma'da kalıyorlar. Leydi Florimel Eric'in lütuflarından yararlanıyor ve saray erkanı arasında nüfuzlu bir yeri var. Fiona'nın şimdiki yerini bilmiyorum."

"Bleys hakkında hiçbir şey duyuldu mu? Öldüğünden eminim."

"Ölmüş olmalı," dedi Rein. "Gerçi cesedi bulunamadı."

"Ya Benedict?"

"Her zamanki gibi kayıp."

"Brand?"

"Tek kelime yok."

"Sanırım bu, mevcut haliyle tüm soy ağacımızı kapsıyor. Hiç yeni balad yazdın mı?"

"Hayır," dedi. "Hâlâ 'Amberin Kuşatılışı' üzerinde çalışıyorum. Şayet tutulursa bir yeraltı klasiği olacak."

Kapının altındaki ufak kapaktan elimi dışarı uzattım.

"Elini sıkmak isterim," dedim ve elinin benimkine dokunduğunu hissettim.

"Benim için bunları yapman güzeldi. Ama tekrarlama Eric'in gazabını göze almak aptallık olur."

Elimi sıktı, bir şeyler mırıldandı ve gitti.

Onun ilkyardım paketini buldum, en çabuk bozulan yiyecek olduğu için karnımı etle tıkabasa doyurdum. Yanında bir sürü de ekmek yedim ve bir yemeğin ne kadar iyi olabileceğini unutmuş olduğumun farkına vardım. Sonra üstüme rehavet çöktü, uyudum. Çok uyuduğumu sanmıyorum. Uyarım şarap şişelerinden birini açtım.

Bu zayıf halimle kafayı bulmam çok sürmedi. Bir sigara yakıp sırtımı döşeğime verdim ve düşünmeye başladım.

Rein'ın çocukluğunu anımsıyordum. O zamanlar çoktan serpilmiştim, o da saray soytarılığına adaydı. İpince, hazır cevap bir çocuktu. İnsanlar onunla durmadan dalga geçerlerdi

Ben de dahil. Ama ben şarkı yazar, balad bestelerdim. O da nereden bulduysa bir ud bulmuş, çalmayı kendi kendine öğrenmişti. Çok geçmeden seslerimizi beraberce yükseltip şarkı söyler olmuştuk. Kısa süre sonra ondan hoşlandım ve dövüş sanatları üzerine çalışmaya başladık. Bu konuda yeteneksizdi, ama ona daha önceki davranışlarımdan dolayı biraz üzgündüm, öyle şevkle çalışıyordu ki, adına uydurma övgüler düzdüm ve onu hiç de fena olmayan bir savaşçı yaptım. Çok geçmeden Amber sarayına ozan olmuştu. O sıralar onu çırağım olarak çağırıyordum ve Gölge'den gelen Wirmonken adlı karanlık yaratıklara karşı savaş ilan edildiğinde yardımcılığıma terfi ettirdim ve savaşa beraberce at sürdük. Jones Çağlayanı savaş meydanında onu şövalye ilan ettim, bunu hak etmişti.

Daha sonra söz ve müzikte beni aştı. Rengi kızıl, sözleri altındı. Onu Amber'deki iki üç dostumdan biri bilir, severdim. Gerçi bana güzel bir yemek getirmeyi göze alacağı hiç aklıma gelmemişti. Kimsenin bunu yapacağını ummamıştım. Onun şerefine biraz daha içip bir sigara tüttürdüm. İyi bir adamdı. Ne kadar yaşayacağını merak ediyordum.

Tüm izmaritleri ve en sonunda boş şişeyi çukura attım. Şayet ani bir teftiş olursa burada "keyif çattığımı" gösteren bir şeyler istemiyordum. Bana getirmiş olduğu tüm güzel yiyecekleri yedim ve hapse düştüğümden beri ilk kez karnımın tümüyle doyduğunu hissettim. Son şişeyi muazzam bir sarhoşluk ve unutkanlık nöbeti için sakladım.

Biraz vakit de geçtikten sonra karşılıklı şikâyet faslına geri döndüm.

En başta Eric'in bütün güçlerimizin sınırını bilmemesini umuyordum. Amber'in kralıydı, tamam, ama her şeyi bilmiyordu. Şimdilik. Babam gibi bilgili değildi. Bunun benim çıkarı olması için hâlâ milyonda bir şans vardı. Hepsi bu kadardı ama hiç değilse orada, çaresizliğin kavrayışında azıcık akıl sağlığı satın almamı sağladı.

Ama belki de bir süreliğine delirmişimdir. Bilmiyorum.

Şimdi burada, Kaos'un kenarında dururken bana hâlâ büyük bir boşluk gibi gelen günler var. O sürede neler olduğunu Tanrı bilir, öğrenmek için kılımı bile kıpırdatmayacağım.

Gerçi, saygıdeğer doktorlar, aranızdan bir teki bile ailemle başa çıkamazdı zaten.

Uyuşturan karanlığın içinde yattım, volta attım. Seslere karşı epey hassasiyet kazanmıştım. Samanların üzerinde yürüyen farelerin ayak seslerini, diğer mahkûmların uzaktan gelen seslerini ya da yemek tepsisi taşıyan gardiyanın adımlarını dinliyordum. Böyle şeylerle yön ve mesafeleri kestirebilmeye başlamıştım.

Sanırım kokulara karşı da hassaslaşmıştım, ama onları pek önemsememeye gayret ediyordum. Akla gelebilecek iç bulandırıcı kokuların yanı sıra, uzun bir süre, çürüyen ete ait olduğuna yemin edebileceğim bir koku daha vardı. Merak ediyorum. Eğer ölecek olsam, birinin farkına varması ne kadar sürerdi? Gardiyanın mevcudiyetimin devamlılığından emin olmak için kaç somun ekmeğin, kaç kâse bulamacın el sürülmeden kalması gerekirdi?

Bu sorunun yanıtı çok önemli olabilirdi.

Ölüm kokusu uzun süre gitmek bilmedi. Tekrar zaman birimleriyle düşünmeye çalıştım ve koku bir hafta kadar kalmış görünüyordu.

İçimdeki isteği bastırıp özenle eşit aralıklara bölmeye, elimin altıdaki o baştan çıkarıcılığa karşı koymaya çalışsam da nihayet kendimi son sigara paketiyle başbaşa buldum.

Ambalajı açıp bir tane yaktım. Bir karton Salem'im vardı ve on bir paket içmiştim. Bu iki yüz yirmi sigara ederdi. Bir seferinde ölçmüş, tek bir sigarayı yedi dakikada içtiğimi hesaplamıştım. Bu sigara tüttürmekle geçen bin beş yüz kırk dakika, ya da yirmi beş sat kırk dakika ederdi. Sigaralar arasında en az yarım saat, hatta bir buçuk saat geçirdiğimden emindim. Bir buçuk saat diyelim. Şimdi, günde altı ila sekiz saat uyuduğumu düşünelim. Bu uyanık geçen on altı ila on sekiz saat eder.

Günde on ya da on iki sigara içtiğimi hesapladım. Demek ki Rein'in ziyaretinden bu yana belki üç hafta geçmişti. Bana taç giyme töreninin üzerinden dört ay on gün geçtiğini söylemişti, yani beş aydır içerideydim.

Son paketimle ilgilendim, her bir sigarayı bir aşk ilişkisi gibi tadına vararak içtim. Hepsi bittiğindeyse kendimi keyifsiz hissettim.

Sonra epey bir vakit daha geçmiş olmalıydı.

Eric'i düşünüp duruyordum. Hükümdarlığı nasıl gidiyordu?

Hangi sorunlarla karşılaşıyordu? Şimdi ne yapıyordu? Neden buralara uğrayıp bana işkence etmemişti? Amber'de gerçekten unutabilir miydim, kralın buyruğuyla bile olsa? Bunun asla olmayacağına hükmettim.

Peki ya erkek kardeşlerim? Neden hiçbiri benimle temas kurmamıştı? Desteden Koz Kartımı çekip Eric'in emrine karşı kullanabilmek çok kolay olmalıydı. Ama hiç kimse bunu yapmadı.

Uzun bir süre Moire'ı, seviştiğim son kadını düşündüm. Ne yapıyordu? Hiç aklına geliyor muydum? Belki de hayır. Kimbilir, belki de şimdiye değin Eric'in sevgilisi ya da kraliçesi olmuştu. Ona hiç benden bahsetmiş miydi? Yine, belki de hayır.

Ya kız kardeşlerim? Unut gitsin, hepsi de sürtüktü.

Daha önce de bir kez kör olmuştum, Gölge Dünya'da, onsekizinci yüzyılda bir top patlaması sonucu. Ama yeniden görmeye başlamam sadece bir ay sürmüştü. Oysaki emri verdiğinde Eric'in aklında kalıcı bir şey vardı. O akkor kesilmiş demirleri anımsadıkça vücudumdan ter boşanıyor, titremeye başlıyordum. Bazen de haykırarak uykudan fırlıyordum. Gözlerimin önünde asılı duruyorlardı... ve sonra temas.

Hafifçe inleyip volta atmaya devam ettim.

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu kesinlikle. İşin en kötü kısmı da buydu. Bir embriyo gibi çaresizdim. Tekrar görebilmek ve nefret edebilmek için ruhumu bile verirdim. Hatta elimde bir kılıç, ağabeyimle bir saat düello yapabilmek için.

Döşeğime sırtüstü yatıp uyudum. Uyandığımda yemek gelmişti, tekrar yedim ve hücreyi adımladım. El ve ayak tırnaklanın upuzun olmuştu. Sakalım çok uzamıştı ve saçlarım ikide bir gözümün önüne düşüyordu. Kendimi kirli hissediyor, durmadan da kaşınıyordum. Acaba pirelendim mi, diye merak ettim.

Amber'in bir prensinin bu hale getirilmesi benliğimin orta yerinden korkunç bir duygu çekiyordu, orası her neredeyse bizleri yenilmez, temiz, sakin ve elmas sertliğinde, Koz Kartları'ndaki resimlerimiz gibi düşünmek üzere yetiştirilmiştim.

Hiç şüphesiz böyle değildik.

En azından, bizim de imkânlarımız başka insanlarınkilerle aynıydı.

Zihnimden oyunlar oynadım, kendi kendime hikâyeler anlattım, tekrar gözden geçirdim hoş anıları... bir sürü vardı bunlardan. Doğa unsurlarını hatırladım: rüzgâr, yağmur, kar, yazın sıcaklığı, baharın serin meltemleri. Gölge Dünya'da küçük bir uçağım vardı ve uçtuğumda bu histen zevk alırdım. Rengin ve uzakların pırıltılı panoramalarını, şehirlerin minyatürleşmesini, masmavi uzanan geniş göğü, bulut sürülerini (şimdi neredeler?) ve okyanusun kanatlarımın altındaki berrak enginliği düşündüm. Sevdiğim kadınları, partileri, askeri çarpışmaları hatırladım. Hepsi tükendiğinde ve artık karşı koyamadığımda, Amberi düşündüm.

Bir seferinde yine böyle yaparken, gözyaşı bezlerim tekrar çalışmaya başladı. Ağladım.

Karanlıkla ve uykuyla dolu bitip tükenmek bilmeyen bir sürenin ardından hücremin kapısında duraklayan ayakların ve kilitte dönen anahtarın sesini işittim.

Rein'in ziyaretinden o kadar sonraydı ki, sigaraların ve şarabın tadını unutmuştum. Aradan geçen zamanı hesaplayamıyordum, ama çok olmuştu.

Koridorda iki adam vardı. Konuşmalarını duymadan önce bile bunu ayak seslerinden anlayabilmiştim.

Seslerden birini tanıyordum.

Kapı açıldı ve Julian adımı söyledi.

Hemen yanıt vermedim, o da tekrarladı.

"Corwin? Buraya gel!"

Bu konuda seçme şansım bulunmadığından doğruldum ve ilerledim. Ona yaklaştığımı anlayınca durdum.

"Gel benimle," deyip koluma girdi.

Koridor boyunca yürüdük, hiçbir şey söylemedi. Ben de sorarsam canım çıksındı.

Yankıları dinleyerek, büyük salona geldiğimizi anlayabildim. Biraz sonra beni merdivenlerden yukarı çıkardı.

Yukarıya, sarayın iç kısmına ilerledik.

Bir odaya götürülüp, iskemleye oturtuldum. Bir berber sacımı ve sakalımı kesmeye girişti. Sakalımın düzeltilmesini mi, yoksa kesilmesini mi arzu ettiğimi sorduğunda onun sesini tanımadım.

"Kes hepsini," dedim ve bir manikürcü tırnaklarımla ilgilenmeye başladı, yirmisiyle birden.

Sonra beni yıkadılar ve birisi temiz giysiler giymeme yardımcı oldu. Elbiseler üzerime bol geliyordu. Bitlerimi de temizlediler, ama orasını ne siz sorun ne ben söyleyeyim.

Sonra müzikle, güzel yemek kokularıyla, konuşan seslerle ve kahkahalarla dolu kapkara bir yere daha götürüldüm. Buranın ziyafet salonu olduğunu tanıdım.

Julian bana rehberlik edip beni yerime oturturken sesler birazcık alçaldı.

Borazanlar ötünceye kadar orada oturdum, beni zorla ayağa kaldırdılar.

Herkesin kadeh kaldırdığını işittim:

"Birinci Eric'e, Amber Kralı'na! Kralımız çok yaşa!"

Buna kadeh kaldırmadım, ama hiç kimse fark etmemiş gibiydi. Konuşmayı yapan, Caine'in masanın başına doğru bir yerden gelen sesiydi.

Yiyebildiğim kadar çok yedim, çünkü taç giyme gününde bu yana bana sunulan en güzel yemekti. Kulak misafiri olduğum konuşmalardan, bugünün Eric'in tahta çıkışının birine yıldönümü olduğunu anladım ki bu, tam bir yılı zindanlarda geçirdiğim anlamına geliyordu.

Kimse benimle konuşmadı, ben de bir girişimde bulunmadım. Sadece bir hayalet olarak mevcuttum. Orada bulunmamın sebebi hiç şüphesiz aşağılanmak ve diğer erkek kardeşlerime hükümdarımıza karşı çıkmanın bedelini hatırlatmaktı

Herkese beni unutmaları emredilmişti.

Yemek gecenin geç vakitlerine kadar sürdü. Birisi kadehimi devamlı şarapla doldurdu ki bu iyiydi, orada oturup dans müziklerini dinledim.

O sırada masalar toplanmıştı. Köşede bir yere oturtuldum.

Körkütük sarhoş olmuştum ve sabahleyin, geriye yalnızca temizlik işi kaldığında hücreme yan çekilerek, yarı sırtlanarak götürüldüm. Tek

pişmanlığım yerleri ya da birilerinin cafcaflı elbisesini kirletecek kadar midemin bulanamamış olmasıydı.

Karanlığın ilk yılı böylece sona erdi.

Bölüm 9

Aynı şeyleri tekrarlayıp canınızı sıkmayacağım. İkinci senem ilkinden pek farklı değildi, finali de aynıydı. Üçüncü de öyle. Rein o sene, sepet dolusu yiyecek ve ağız dolusu dedikoduyla iki kez geldi. İkisinde de onu tekrar gelmekten men ettim. Üçüncü sene, her iki ayda bir, toplam altı kez geldi ve her seferinde getirdiklerini yedim, söyleyeceklerini dinledim ve gelmesini yeni baştan yasakladım.

Amber'de yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Gölge'den çeşit çeşit tuhaf şeyler çıkıyor ve herkese karşı şiddet uyguluyorlardı. Elbette yok ediliyorlardı. Eric hâlâ bunun nasıl olduğunu bulmakla meşguldü. Lanetimden bahsetmedim tabii ki, gerçi sonraları, gerçekleşmesinden ötürü sevinç duydum.

Random'un tutsaklığı da sürüyordu benimki gibi. Karısı ona katılmıştı. Erkek ve kız kardeşlerimin pozisyonlarında değişiklik yoktu. Eric'in tahta çıkışının üçüncü yıldönümünde bana güç veren buydu ve o şey beni neredeyse tekrar yaşama döndürmüştü.

O şey...

O! Bir gün aniden oradaydı ve kendimi öyle iyi hissetmemi sağladı ki, Rein'in getirdiği, sakladığım son şarap şişesiyle sigara paketini açtım.

Onları içip, şu ya da bu şekilde Eric'i mağlup etme duygusunun keyfini çıkardım. Eğer gerçeği öğrenirse bunun ölümcül olacağını hissediyordum. Ama bilmediğini biliyordum.

Böylece neşelendim, meydana gelen şeyin ışığında içki içtim, sigaramı tüttürdüm, âlem yaptım.

Evet, ışığında.

Sağımda bir yerlerde, küçücük bir parça ışık keşfetmiştim

Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyor musunuz?

Tamam, şöyle yapalım: Bir hastane yatağında kendime gelmiş ve gereğinden hızlı iyileştiğimi öğrenmiştim. Çaktınız mı?

Yaralarım başka insanlarınkilere kıyasla daha çabuk iyileşiyordu. Amber'in tüm lord ve leydileri bir dereceye kadar bu yeteneğe sahiptiler.

Kara Veba salgınını atlatmış, Moskova'ya yapılan seferden sağ çıkmıştım...

Vücudum kendini şimdiye dek tanıdığım herkesinkinden daha hızlı yeniliyordu. Napoleon bir kez değinmişti buna. General MacArthur da.

Sinir dokusu söz konusu olduğunda biraz daha vakit alıyordu, hepsi bu.

Görme yeteneğim geri geliyordu, işte... sağımdaki küçük, sevimli aydınlık parçasının anlamı buydu.

Bir süre sonra bunun, hücremin kapısındaki parmaklıklı küçük bölme olduğunu öğrendim.

Parmaklarım bana, gözlerimin yeniden geliştiğini söylüyordu. Üç yıldan fazla sürmüştü, ama başarmıştım. Daha önce sözünü ettiğim, aile bireylerinin kişiden kişiye değişen güçleri yüzünden Eric'in bile hakkıyla tahmin edemeyeceği milyarlık birlik ihtimal buydu işte. Bu konuda onu yenilgiye uğramıştım. Yeni gözküreleri geliştirebileceğimi öğrenmiştim. Yeterli zaman olduğu takdirde sinir dokularını yenileyebileceğimi hep biliyordum. Fransa-Prusya savaşlarında aldığım bir omurga yarasından kötürüm kalmıştım. İki senede düzelmiştim. O zaman yaptığımı yanmış göz kürelerim için de yapabileceğime dair içimde hep -kabul ediyorum, çılgınca- bir ümit beslemiştim, Haklı da çıkmıştım. Yerli yerinde olduklarını hissediyordum ve görme yeteneğim geri geliyordu, yavaşça. Eric'in tahta çıkışının bir dahaki yıl dönümüne ne kadar vardı? Volta atmayı bıraktım ve kalbim hızla çarpmaya başladı Birisi gözlerime kavuştuğumu görür görmez, onları yeniden yitirecektim.

Bu yüzden dördüncü sene dolmadan kaçmalıydım.

Nasıl peki?

Şimdiye dek kaçmayı pek düşünmemiştim, çünkü hücremden dışarı çıkmanın bir yolunu bulsam bile, gözlerim ya da yardım olmadan asla Amber'in, hatta sarayın dışına çıkamazdım ki ikisinden de mahrumdum.

Oysa şimdi...

Hücremin kapısı büyük, ağır, pirinç şeritlerle perçinlenmiş bir kapıydı ve üzerinde, kimin umurundaysa hâlâ yaşayıp yaşamadığıma bakmak maksadıyla kullanılan sadece bir buçuk metre yükseklikte bir küçük ızgara vardı. Yerinden sökmeyi basarsam bile kilide dokunacak kadar

uzanamayacağımı söyleyebilirdim. Kapının altında yiyeceklerin itilebileceği büyüklükte bir kapak vardı, hepsi buydu. Menteşelerin kapının içinde mi, dışında mı, yoksa pervazın ortasında mı olduğuna emin değildim. Her halükârda onlara ulaşamazdım. Başka pencere veya kapı yoktu. Izgaradan gelen zayıf ve güven verici ışık olmasa, bunun hiçlikten hâlâ bir farkı yoktu. Görüşümün henüz tamamen düzelmediğini biliyordum. Bunun için daha çok vardı. Zor görebilsem bile içerisi zifiri karanlıktı. Bunu biliyordum, çünkü Amber'in altındaki zindanları tanıyordum.

Bir sigara yaktım, azıcık daha gezindim ve dünyalıklarım tartıp, aralarında faydalı olabilecek bir şeyler aradım. Elbiselerim, döşeğim ve istemediğim kadar çok nemli saman vardı

Kibritim de vardı, ama samanı tutuşturma fikrini hemen bir köşeye attım. Bunu yaparsam birilerinin gelip kapıyı açacağından şüpheliydim. Büyük olasılıkla gardiyan gelir, kahkahalar atardı, o da gelirse tabii. Geçen ziyafette bir kaşık yürütmüştüm. Aslında gözüm bıçaktaydı, ama aşırmaya çalışırken Julian beni yakalamış, onu hemen elimden almıştı. Bilmediği şey bunun ikinci girişimim olduğuydu. Kaşığı çoktan çizmemin içine sokmuştum bile.

Ne işime yarayacaktı ki?

En akla gelmedik şeylerle, kemer tokaları (ki bende yoktu), vesaire tünel kazan insanların öykülerini işitmiştim. Ama Monte Kristo Kontu'nu oynamaya hiç vaktim yoktu. Birkaç ay zarfında dışarı çıkmalıydım, yoksa gözlerim hiçbir işe yaramayacaktı.

Kapının büyük kısmı ahşaptı. Meşe. Üzerine dört madeni şerit çakılıydı. Biri yukarıdan, biri aşağıdan -tam küçük bölmenin üstünden- diğer ikisi de bir ayak genişliğindeki ızgaranın iki yanından boylamasına geçiyordu. Kapının dışarı doğru açıldığını biliyordum, kilidi de soldaydı. Hafızam kapının yaklaşık beş santim kalınlığında olduğunu söylüyordu ve kilidin konumunu aşağı yukarı hatırlıyordum. Kapıya yaslanıp o noktadaki gerilimi hissederek emin oldum. Kapının dışında bir de sürgü vardı ama bunun için daha sonra tasalanabilirim.

Kaşığın sapını kapının kenarıyla eşik arasından sokup, kilidi yukarı kaldırmam mümkün olabilirdi.

Şiltemin üzerine diz çöktüm, kaşıkla kilidin arkasına dikdörtgen bir şekil çizdim. Elim acıyıncaya kadar çalıştım, belki birkaç saat. Sonra tırnağımı tahtanın yüzeyinde gezdirdim. Fazla iz kalmamıştı, ama bir başlangıçtı. Kaşığı sol elime aktardım, o da sızlamaya başlayana kadar devam ettim.

Rein'in ortaya çıkmasını umuyordum. Eğer gerçekten ısrar edersem hançerini bana vermesini sağlayabilirdim. Ama gözükmedi, ben de oymaya devam ettim.

Belki de bir buçuk santim derinliğe ininceye kadar her gün çalıştım. Ne zaman bir gardiyanın ayak sesini duyacak olsam döşeği karşı duvara çekip, sırtım kapıya dönük vaziyette üzerine uzanıyordum. Gardiyan geçince tekrar işe koyuluyordum.

Sonra, istemesem de ara vermeye mecbur oldum. Elbiselerimden yırttığım paçavralara sarmama rağmen ellerim su toplamış, kabarcıklar patlamış, bir süre sonra altındaki açık yaralar kanamaya başlamıştı. O yüzden iyileşmesi için ara verdim. Bu vakti de çıktıktan sonra ne yapacağımı düşünerek geçirmeyi kararlaştırdım.

Kapıyı yeterince oyduktan sonra sürgüyü kaldıracaktım.

Düşen sürgünün sesi belki bir gardiyanı uyandıracaktı. Ama o gelene kadar dışarı çıkmış olacaktım. Birkaç sağlam tekme üzerinde çalıştığım parçayı kıracaktı ve kilit canı isterse olduğu yerde kalmakta özgürdü. Kapı ardına dek açılacaktı ve gardiyanla yüz yüze gelecektim. O silahlı olacaktı, bense silahsız.

Öldürmem gerekecekti.

Göremediğimi sandığı için kendine aşırı güvenebilirdi. Diğer yandan, Amber'e nasıl girdiğimi anımsıyorsa biraz korkabilirdi de. Şöyle ya da böyle, ölecekti ve o zaman ben silahlı olacaktım. Sol elimle sağ pazumu kavradım ve parmaklarım birbirine değdi. Tanrılar! Bir deri bir kemik kalmıştım! Her şeye rağmen damarlarımda Amber kanı taşıyordum ve o halinle bile sıradan bir adamın hakkından gelebileceğimi hissediyordum. Belki de kendimi kandırıyordum, ama bir deneyecektim.

Ardından, eğer başarırsam ve elimde bir kılıç varsa, Desen'e ulaşmamı hiçbir şey engelleyemezdi. Desen'i yürüyecek merkezine ulaştığımda kendimi canımın dilediği Gölge diyara nakledebilecektim. Orada sağlığıma

kavuşacak ve bu sefer işleri ağırdan alacaktım. Bir asır sürse bile, tekrar Amber'e yürümeden önce her şeyi kitabına harfiyen uygun yapacaktım.

Hem zaten, teknik olarak hükümdar bendim. Eric de aynısını yapmadan önce, tacı herkesin huzurunda kendime giydirmemiş miydim? Hakkım olan tahtı güzelce talep edecektim!

Keşke Amber'in içinden Gölge'ye yürümek imkânsız olmasaydı! O zaman Desen'le vakit harcamak zorunda kalmazdım.

Ama Amber her şeyin merkezidir ve o kadar kolayca ayrılamazsınız.

Neredeyse bir ay sonra ellerim iyileşmiş ve bu kazı faaliyeti yüzünden koca koca nasırlarım olmuştu. Bir gardiyanın ayak seslerini duydum ve kendimi hücremin uzak kenarına attım.

Hafif bir gıcırtı doldu ve kapının altından yemeğim itildi. Sonra bu sefer uzaklaştıkça kaybolan ayak sesleri duyuldu.

Kapıya döndüm. Tepside ne olduğunu bakmadan biliyordum: Bir avuç bayat ekmek, bir çömlek su, şansım varsa bir lokma da peynir. Döşeği yerine yerleştirdim, üstüne çömelip kazıdığım yeri yokladım. Hemen hemen yarılamıştım.

Sonra kıkırdamayı duydum.

Arkamdan gelmişti.

Başka birinin varlığını bilmek için gözlere gerek duymadan, döndüm. Sol duvara yakın bir adam durmuş, kıkır kıkır gülüyordu.

"Kim o?" diye sordum, sesim bir tuhaf çıktı. Bunların uzun süredir ağzımdan çıkan ilk sözcükler olduğunu anlayıverdim

"Firar," dedi. "Firar etmeye çalışıyor." Sonra tekrar kıkırdadı.

"Nasıl girdin buraya?"

"Yürüdüm," diye yanıtladı.

"Nereden? Nasıl?"

Bir kibrit çaktım, ışık gözlerimi acıtıyordu, ama ileri uzattım.

Ufak tefek bir adamdı. "Küçük" daha iyi bir tanım olabilir.

Bir elli civarındaydı ve kamburdu. Saçı sakalı benimki kadar uzundu. O koca kıl yumağının tek ayırt edici özelliği uzun, kanca gibi burnu ve şimdi

ışık karşısında kısılmış olan neredeyse tümüyle kara gözleriydi.

"Dworkin!" dedim.

Yine güldü.

"Bu benim adım. Ya seninki?"

"Beni tanımıyor musun, Dworkin?" Bir kibrit daha yaktım, yüzüme yakın tuttum. "Dikkatli bak. Saçı sakalı unut. Cüsseme elli kilo ekle. Beni birkaç deste oyun kartının üzerine, nefis ayrıntılarda çizmiştin."

"Corwin," dedi sonunda. "Seni hatırlıyorum. Evet."

"Öldün sanıyordum."

"Ama ölmedim. Gördün mü?" dedi ve parmaklarının ucunda dönüverdi. "Baban nasıl? Son zamanlarda onu gördün mü? Seni buraya o mu attı?"

"Oberon yok artık," diye yanıtladım. "Amber'de ağabeyim Eric hüküm sürüyor ve ben onun tutsağıyım."

"Ben kıdemliyim o halde," dedi bana, "çünkü Oberon'un tutsağıyım."

Ağladığını işittim.

"Evet," dedi bir süre sonra. "Bana güvenmedi."

"Niye?"

"Ona Amber'i yok etmenin bir yolunu bulduğumu söyledim. Anlattım, o da beni hapsetti."

"Bu hiç hoş değilmiş," dedim.

"Biliyorum," diye onayladı, "ama bana güzel bir oda ve araştıracak sürüyle şey verdi. Bir süre sonra ziyarete gelmeyi bıraktı, o kadar. Yanında bana mürekkep lekeleri gösteren ve bunlarla ilgili hikâyeler anlatmamı isteyen adamlar getirirdi. Eğlenceliydi, ta ki ben adamın birine hoşuma gitmeyen bir hikâye anlatıp sonra da onu kurbağaya çevirinceye kadar. Eski haline döndürmeyince kral sinirlendi. Ama hiç kimseyi görmeyeli o kadar oldu ki eğer hâlâ istiyorsa adamı eski haline çevirmeye bile razıyım. Bir seferinde..."

"Hücreme nasıl girdin?" diye sordum yine.

"Sana söyledim. Yürüdüm."

"Duvarın içinden mi?"

"Olur mu hiç öyle şey? Gölge duvarın içinden."

"Amber'in içinde hiç kimse Gölgeler'de yürüyemez. Amber'de Gölge yoktur."

"Şeyy, ben hile yaptım," diye kabullendi.

"Nasıl?"

"Duvarın bu tarafı nasıl diye merak ettiğimden yeni bir Koz Kartı tasarladım. Eyvah! Şimdi aklıma geldi... O olmadan geri dönemem. Bir tane daha yapmam gerekecek. Yiyecek şeylerin var mı? Peki üzerine çizebileceğim bir şey? Çizim yapmam için bir şey?"

"Bir parça ekmek al," dedim ve ona uzattım, "burada da biraz peynir var. Yanına katık yaparsın."

"Sağ ol, Corwin, dedi ve aç bir kurt gibi yiyeceklere yumuldu. Üstüne de bütün suyumu içti. "Şimdi bana bir kalem ve bir parça parşömen verirsen odama geri döneceğim. Yarıda bıraktığım bir kitabı bitirmek istiyorum. Seninle konuşmak güzeldi. Eric meselesine üzüldüm. Bir ara tekrar uğrarım, yine laflarız. Babanı görürsen ona söyle, bana çok kızmasın çünkü..."

"Ne kalemim var, ne de parşömenim," dedim.

"Vay canına," dedi, "hiç uygarca değil."

"Biliyorum. Ama Eric de çok uygar değil zaten."

"Pekâlâ, neyin var? Kendi odamı bu yere tercih ederim. Hiç değilse aydınlatması daha iyi."

"Benimle yemek yedin," dedim "ve şimdi senden bir ricada bulunacağım. Eğer bunu benim için yaparsan, seninle babam arasındaki her şeyi düzeltmek için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum."

"İstediğin nedir?" diye sordu.

"Eserlerine bildim bileli hayran olmuşumdur,' dedim "ve hep senin eserin olarak görmeyi istediğim bir şey var. Cabra Deniz Feneri'ni anımsıyor musun?"

"Elbette. Oraya çok gittim. Bekçisini tanırım, Jopin. Eskiden karşılıklı satranç oynardık."

'Yetişkin hayatımın büyük kısmında," dedim ona, "o yüce kulenin senin elinden çıkma büyülü bir eskizini görmeyi her şeyden çok arzulamışımdır."

Çok basit bir konu," dedi, "epey de çekici hani. Geçmişte taslak niyetine birkaç şey çizmiştim, ama hiç bundan ötesine geçemedim. Hep diğer işler girdi araya. İstersen senin için bir tane çizerim."

"Hayır," dedim. "İstediğim daha kalıcı, hücremde bana yarenlik edecek... beni ve benden sonra burayı mesken tutabilecekleri avutacak bir şey."

"Övgüye değer," dedi. "Aklında ne cins bir araç var?"

"Burada bir kalemim var," dedim ona (kaşık şimdiye dek epey sivrilmişti) "ve karşı duvara çizmeni isterim ki yattığım yerden bakabileyim."

Bir an sessiz kaldı, sonra, "Aydınlatma çok zayıf," diye fikrini beyan etti.

"Birkaç kutu kibritim var," diye karşılık verdim. "Onları yakıp senin için tutacağım. Eğer kibritimiz azalırsa bu samanın bir kısmını bile yakabiliriz."

"Bunlar hiç de ideal çalışma koşulları değil..."

"Biliyorum," dedim "ve onlar için senden af diliyorum, Yüce Dworkin, ama önerebileceğimin en iyisi bunlar. Senin yapacağın bir sanat eseri şu alçakgönüllü varlığımı ölçülemeyecek kadar aydınlatacak."

Tekrar kıkırdadı.

"Çok güzel. Ama bittikten sonra bana ışık sağlayacağına söz vermelisin ki kendi odama geri dönen bir yol çizebileyim."

"Anlaştık," dedim ve cebimi yokladım.

Üç dolu paket ve bir dördüncünün yarısı vardı.

Kaşığı eline bastırıp onu duvara götürdüm.

"Ne olduğunu hissedebiliyor musun?" diye sordum ona.

"Evet, sivriltilmiş bir kaşık, değil mi?"

"Evet. Hazır olduğunu söyler söylemez ışık yakacağım. Hızlı çizmen gerekecek, çünkü kibritlerim sayılı. Yarısını deniz fenerine, yarısını da senin işine ayıracağım."

"Pekâlâ," dedi, bir kibrit çaktım ve nemli gri duvara çizgi çizmeye girişti. Önce resmi çerçevelemesi için diklemesine bir dörtgen çizdi, birkaç hünerli

darbeyle, deniz feneri ortaya çıkmadı. Sonra başladı. Büyüleyiciydi, keçileri kaçırmıştı kaçırmasına, ama yeteneğinden hiçbir şey kaybetmemişti. Her bir kibrit çöpünü ucundan tutup, sol baş parmağım ve işaret parmağıma tükürüyordum. Ancak sağ elimde daha fazla tutamaz hale geldiğimde kibriti kararmış ucundan tutuyor, bir başkasına geçmeden önce yanıp bitmesini bekliyordum.

İlk kutu tükendiğinde kuleyi tamamlamış, gök ve deniz üzerinde çalışmaya başlamıştı. Onu yüreklendirdim, her bir darbesinde mırıldanarak övdüm.

"Muhteşem, gerçekten muhteşem," dedim resim neredeyse bitmiş göründüğünde. Sonra imzasını atarak bir diğer kibriti daha boşa harcamama sebep oldu. O sırada neredeyse ikinci kutuyu bitiriyordum.

"Şimdi hayranlıkla seyredelim," dedi.

"Eğer kendi odana dönmek istiyorsan hayranlıkla bakmayı bana bırakacaksın," dedim. "Şu anda sanat eleştirmenliği yapamayacak kadar az kibritimiz var."

Biraz somurttu, ama diğer duvara geçti, kibriti çakar çakmaz çizmeye koyuldu.

Küçük bir çalışma odası, masanın üstüne bir kafatası, yanına bir küre ve kitapla dolup taşan duvarlar çizdi.

Ben üçüncü paketi bitirip geriye kalan yarım pakete başlarken "işte bu güzel," dedi.

Son düzeltmeleri yapması altı, imzalamasıysa bir kibrite mal oldu.

Sekizinci kibrit yanarken -geriye sadece iki çöp kalmıştı- gözünü dikip baktı, sonra ileriye bir adım atıp kayboldu.

Kibrit parmak uçlarımı yakmaya başlamıştı. Elimden bıraktım, samana düşüp tısladı ve söndü.

Orada karmakarışık duygularla dolu halde titriyordum ki sesini tekrar duydum ve mevcudiyetini yanıbaşımda hissettim

Gene gelmişti.

"Aklıma bir şey geldi de," dedi. "İçerisi bu kadar karanlıkken resmi nasıl göreceksin?"

"Ah. Karanlıkta görebiliyorum," dedim ona. "Beraber o kadar yaşadık ki, dostum oldu."

"Anlıyorum. Sadece merak etmiştim. Bir ışık yakta geri döneyim."

"Pekâlâ," dedim sondan bir önceki kibriti düşünüp. "Ama bir daha ki sefere uğradığında kendi ışığını kendin getir. Bundan sonra kibritim kalmayacak."

"Olur," dedi. Kibriti çaktım, kendi çizimine baktı, ona doğru yürüdü ve bir kez daha kayboldu.

Hemen dönüp, kibrit sönmeden önce Cabra Deniz Feneri'ni inceledim. Evet, güç oradaydı. Onu hissedebiliyordum.

Gerçi, son kibritim yetecek miydi?

Hayır, zannetmiyordum. Bir Koz Kartı'nı geçit olarak kullanmak daha fazla konsantrasyon gerektirirdi.

Yakabileceğim ne vardı? Saman çok nemliydi ve ateş almayabilirdi. Geçidin, özgürlüğüme giden yolun orada olması ve onu kullanamamak korkunç bir şey olacaktı.

Biraz olsun dayanacak bir ateşe ihtiyacım vadi.

Döşeğim! İçi samanla doldurulmuş bir astardan ibaretti

İçindeki samanlar daha kuru olacak, hem kumaş da yanacaktı.

Zeminin yansını çıplak taş görünene kadar temizledim. Kumaşı yarmak için sivriltilmiş kaşığı aradım. Peşinden bir küfü salladım. Dworkin onu da beraberinde götürmüştü,

Döşeği büküp asıldım.

Nihayet yırtıldı ve orta yerinden kuru samanları çıkardım. Küçük yığın yaptım, astarı şayet gerekirse fazladan yakıt olarak kullanmak üzere bir kenara koydum. Gerçi ne kadar az duman çıkarsa o kadar iyiydi. Eğer bir gardiyan bu yakınlarda geçerse, dikkatini çekebilirdi. Bu çok olası değildi hani, çünkü yemeğimi henüz vermişlerdi ve nevalem günde bir öğündü.

Son kibritimi çaktım ve içinde durduğu karton kutuyu yakmak için kullandım. Tutuşunca samanın üzerine attım.

Neredeyse tutuşmayacaktı. Saman, döşeğimin orta yerinden alınmasına karşın düşündüğümden daha nemliydi. Ama nihayet bir parıltı, ardından

alevler görüldü. Bunu başarmak için diğer kibrit kutularından da faydalanmam gerekmişti, onları tuvalete atmadığıma sevinmiştim.

Üçüncüyü de attım, kumaşı sol elime alıp ayağa kalktım ve yüzümü resme döndüm.

Yalazlar dans edip yükseldikçe parlaklık yayıldı, kuleye konsantre oldum ve onu anımsadım. Bir martının çığlığını işittiğimi sandım. Burnuma tuzlu meltemi andıran bir şeyin kokusu geldi ve baktıkça, yer daha da gerçek bir hal aldı.

Kumaşı ateşe attım, alevler bir anlığına duruldu, sonra daha da yukarı sıçradı. Bunu yaparken gözlerimi resimden ayırmamıştım.

Büyü hâlâ orada, Dworkin'in elindeydi, çünkü az sonra deniz feneri bana hücrem kadar gerçek görünüyordu. Sonra o tek gerçeklik, hücre ise sadece arkamdaki bir Gölge oldu. Dalgaların vuruşunu duydum ve öğlen güneşi gibi bir şeyi üstümde hissettim.

İleri adım attım ama ayağım ateşe değmedi.

Gece vakti Amber gemilerine yol gösteren büyük gri fenerinin bulunduğu küçük Cabra adasının kumlu ve kayalık sahilindeydim. Ürkmüş bir martı sürüsü etrafımda dönüp ciyakladı ve kahkaham dalganın gürleyişi ve rüzgârın özgür ezgisiyle birdi. Amber sol omzumun kırk üç mil gerisinde kalmıştı.

Kaçmıştım.

Bölüm 10

Deniz fenerine yürüdüm, batı yüzündeki kapıya giden taş merdiveni tırmandım. Kapı yüksek, geniş, ağır ve su geçirmezdi. Kilitliydi de. Yaklaşık üç yüz metre gerimde küçük bir de rıhtım vardı. Palamarlara iki tekne bağlıydı. Biri bir sandaldı, diğeriyse tek kamaralı bir yelkenli. Hafif hafif sallanıyorlardı ve arkalarındaki su, güneşin altında mikadan farksızdı. Onlara bakmak için bir an durdum. Hiçbir şey görmeyeli o kadar zaman geçmişti ki gerçek ötesi görünüyorlardı. Bir hıçkırığı boğazımda zaptedip yutkundum.

Dönüp kapıyı çaldım.

Bana çok uzun gelen bir bekleyişin ardından yine çaldım.

Nihayet içerden gelen bir ses duydum, kapı üç kara menteşenin üzerinde gıcırdayarak açıldı.

Bekçi Jopin kan çanağına dönmüş gözlerle beni süzdü ve nefesindeki viski kokusunu duydum. Boyu bir altmış kadardı, kamburu öylesine çıkmıştı ki bana biraz Dworkin'i çağrıştırdı. Sakalı benimki kadardı, o yüzden daha da uzun görünüyordu e kurumuş görünümlü dudaklarının civarındaki birkaç sarı eke dışında duman rengiydi. Teni portakal kabuğu gibi porozluydu ve doğa unsurları onu karartarak antika bir mobilya gibi görünmesini sağlamıştı. Koyu renk gözleri kısıldı, odaklandı. Ağır işiten çoğu insan gibi, bir hayli yüksek sesle konuşu yordu.

"Kimsin? Ne istiyorsun?" diye sordu.

Eğer bu saçı sakalı birbirine karışmış, iskelet gibi sıska görünümümle bu kadar tanınmayacak haldeysem, gerçek ismimi saklamayı sürdürebileceğime karar verdim.

"Güneyden gelen bir yolcuyum, gemim kısa süre önce battı," dedim. "Günler boyu bir tahta parçasına tütündüm ve nihayet burada kıyıya vurdum. Tüm sabahı kumsalda uyuyarak geçirdim. Deniz fenerinize yürüyecek gücü ancak şimdi toparlayabildim."

İleri çıkıp koluma girdi. Diğer kolunu omzuma doladı.

"Gel, içeri gel o halde," dedi. "Bana yaslan. Sakin ol. Bu taraftan."

Alışılmadık ölçüde dağınık, her yerine yığınla eski kitabın, haritanın, çizelgenin, denizcilik gereçlerinin saçılmış olduğu odasına götürdü beni. Kendisi de çok güçlü sayılmazdı hani, bu sebeple ona ağırlığımı çok vermeden, sadece kapısına yaratmaya çalıştığım yorgunluk izlenimini devam ettirecek kadar yaslandım.

Beni bir divana götürüp yatmamı önerdi, sonra kapıyı kapatıp yiyecek bir şeyler getirmek üzere çıktı.

Çizmelerimi çıkardım ama ayaklarım öyle kir pas içindeydi ki, tekrar giydim. Eğer suda uzun süre sürüklenmiş olsam kirli olmazdım. Hikâyemin ortaya çıkmasını istemiyordum. O yüzden, kenarda duran battaniyeyi üstüme çekip sırtımı yasladım, gerçekten dinlendim.

Çok geçmeden Jopin üzerinde bir sürahi su, bir sürahi bira, koca bir dilim biftek ve yarım somun ekmek bulunan tahta bir tepsiyle geri döndü. Küçük bir masanın üzerini boşaltıverek divanın yanına getirdi. Sonra tepsiyi üzerine bıraktı. Yiyip içebileceğimi işaret etti.

Dediği gibi yaptım. Kendimi tıkabasa doyurdum. Patlayıncaya kadar. Gözümün gördüğü her şeyi mideme indirdim. İki sürahiyi de boşalttım.

Sonra muazzam bir yorgunluk hissettim. Bunu gören Jopin başıyla onayladı ve uyumamı söyledi. Daha farkına bile varmadan uyumuşum.

Uyandığımda gece vaktiydi ve kendimi haftalardır ilk kez bu kadar iyi hissediyordum. Ayağa kalkıp geldiğim yolu gerisin geri döndüm ve binadan çıktım. Dışarıda ayaz vardı ama gök billur berraklığındaydı ve milyonlarca yıldız görünüyordu adeta. Kulenin tepesindeki ışıldak sırtımda parıldadı, sonra söndü, parıldadı, söndü. Su soğuktu ama temizlenmeye mecburdum. Yıkandım, elbiselerimi de yıkayıp sıktım. Bu iş için bir saat harcamış olmalıyım. Sonra deniz fenerine geri döndüm, elbiselerimi kuruması için eski bir iskemlenin üzerine astım, sürünerek battaniyenin altına girdim, tekrar uyudum.

Sabahleyin kalktığımda Jopin ayaktaydı. Bana enfes bir kahvaltı hazırlamıştı ve yemeğe, bir önceki gece akşam yemeğine yaptığım muameleyi yaptım. Sonra bir ustura, ayna ve makas ödünç alıp traş oldum, saçımı düzelttim. Ardından tekrar yıkandım, kaskatı kesilmiş, tuzlu ve temiz elbiselerimi kuşandığımda kendimi neredeyse insan gibi hissettim.

Denizden döndüğümde Jopin beni uzun uzadıya süzdü ve

"Gözüm seni bir yerden ısırıyor, ahbap," dedi. Omuz silktim.

"Şimdi bana şu deniz kazasını anlat."

Öyle yaptım. Tümünü de işkembeden attım. Nasıl bir felaket anlattım ballandıra ballandıra! Ana direğin kırılışına varıncaya kadar.

Omzuma hafifçe vurdu ve bana bir içki koydu. "Ne zaman istersen seni kıyıya götürürüm, ya da tanıdığın bir gemi geçerse işaret ederim."

Bana sunduğu misafirperverliği geri çevirmedim. Geri çevrilmeyecek kadar büyük bir cankurtarandı. Onun yemeğini yedim, içkisini içtim ve bana büyük gelen temiz bir gömlek vermesine izin verdim. Gömlek denizde boğulan bir arkadaşına aitti.

Onun yanında üç ay kalıp gücümü topladım. Fenerde yardımcı oldum. Canı kafayı çekmek istediğinde ışıldağa göz kulak oldum, evin tüm odalarını temizledim. Hatta iki odayı boyayıp, çatlak beş pencere camını değiştirdim... fırtınalı gecelerde onunla birlikte denizi gözledim.

Siyasi görüşleri olmadığını öğrenmiştim. Amber'de kimin hüküm sürdüğü umurunda değildi. Onun gözünde hiçbirimiz beş para etmezdik. Bu deniz fenerini çalıştırıp lezzetli yemekleri ve birayı tüketebildiği, rahatsız edilmeden deniz haritalarını inceleyebildiği sürece karada olan biten zerre kadar ilgilendirmiyordu onu. Yaşlı adamdan çok hoşlanmıştım ve eski haritalar konuşunda birkaç şey bildiğim için, onları düzelterek nice güzel geceler geçirdik. Uzun yıllar önce kuzeye yelken açmıştım ve ona bu seyahatimin anılarına dayanarak yeni bir harita çizdim. O denizleri tarif edişim gibi, bu da onu mutluluktan havalara uçurmuş görünüyordu.

"Corey," (kendime bu ismi takmıştım), "Bir gün seninle denize açılmak isterim," dedi. "Senin bir zamanlar kendi gemine kaptanlık ettiğini bilmiyordum."

"Kim bilir?" dedim ona. "Sen de bir zamanlar kaptandın, değil mi?"

"Nereden bildin?" diye sordu.

Aslında hatırlamıştım, ama cevaben etrafımı işaret ettim.

"Biriktirdiğin tüm bu şeyler," dedim "ve haritalara düşkünlüğün Ayrıca bir zamanlar emir vermiş bir adam havası var sende."

Gülümsedi.

"Evet," dedi, "bu doğru. Yüz yılı aşkın süre emir verdim. Bu çok geçmişte kalmış görünüyor... Birer içki daha içelim."

Kendi içkimi yudumladım ve kenara koyar gibi yaptım.

Onunla birlikte geçirdiğim aylarda yirmi kilodan fazla almış olmalıydım. Beni ailemin bir üyesi olarak bugün yarın tanıyacağını düşünüyordum. Tanırsa beni belki Eric'e teslim ederdi... belki de etmezdi. Şimdi böylesine sıkı bir dostluk geliştirmişken bunu yapmayacağına dair bir his vardı içimde. Şansımı zorlayıp olacakları görmek istemiyordum.

Bazen ışıldağın başında oturup "Burada ne kadar kalmalıyım," diye düşünüyordum.

Mil yatağına bir damla yağ dökerken, daha çok kalmamaya karar verdim. Hem de hiç. Tekrar yollara düşüp Gölgeler arasında yürümemin gerekeceği vakit yaklaşıyordu.

Derken, bir gün o basıncı hissettim, ilkin hafif ve sorgulayıcıydı.

Aniden kalakaldım, gözlerimi kapattım ve zihnimi boşalttım. Sorgulayıcı mevcudiyetin geri çekilmesi beş dakika sürmüştü.

Volta attım ve merak ettim, sonra yürüdüğüm yolun kısalığını fark edince gülümsedim. Bilinçsizce, Amber'deki hücremin boyutları dışına çıkmadan yürüyordum.

Az önce birisi, Koz kartım vasıtasıyla bana ulaşmaya çalışmıştı. Eric miydi bu? Nihayet yokluğumu fark etmiş, bu şekilde yerimi öğrenmeye mi karar vermişti? Emin değildim. Benimle tekrar zihinsel bağlantı kurmaktan kaçınacağını hissediyordum. O zaman kim, Julian mı? Ya da Gerard? Caine? Her kim idiyse, onu zihnimden tamamen kovduğumu biliyordum

Ailemin bütün üyelerinden gelen bu cins tarz bağlantıları reddedecektim. Birkaç önemli haberi ya da yardım elini kaçırabilirdim belki, ama riski göze alamazdım. Bağlantı girişimi ve engelleme çabalarım yüzünden buz gibi olmuştum. Titredim.

Günün geri kalanını hep bunu düşünerek geçirdim ve yola çıkma vaktinin geldiğini anladım. Bu kadar zayıf bir haldeyken Amber'in çok yakınında kalmam iyi olmazdı. Gölgeler arasında yolumu bulacak, eğer Amber benim olacaksa, bunu sağlayabilecek yere gidebilecek kadar kendime gelmiştim. Jopin'in yardımıyla miskinleşmiş, huzura yakın bir şeyin içine çekilmiştim.

Ondan ayrılmak acı verecekti, çünkü aylar süren birlikteliğimiz sırasında ihtiyar adamı sevmeye başlamıştım. Bu yüzden, o akşam, satranç oynamayı bitirdikten sonra ona ayrılma planımdan bahsettim.

İki kadeh içki koydu, sonra kendi kadehini kaldırıp, "İyi şanslar, Corwin. Seni tekrar görmeyi umut ediyorum," dedi.

Bana asıl adımla hitap ettiği gerçeğini hiç sorgulamadım ve o, bunun dikkatimden kaçmadığını fark edince gülümsedi.

"Bana karşı çok iyiydin, Jopin," dedim ona. "Şayet denemek üzere olduğum şeyi başarırsam, benim için yaptıklarını unutmayacağım."

Başını iki yana salladı.

"Hiçbir şeyde gözüm yok," dedi. "Olduğum yerde, tam şu an yaptığım şeyi yapmaktan mutluyum. Bu kahrolasıca feneri işletmekten keyif alıyorum. Tüm yaşantım bu. Eğer denemek üzere olduğun şeyi başarırsan -hayır- bana bunun ne olduğu söyleme lütfen! Bilmek istemiyorum! umarım bir ara uğrar, benimle satranç oynarsın."

"Öyle yapacağım," diye söz verdim.

"İstersen sabah Kelebeki alabilirsin."

"Sağ ol" kelebek onun yelkenlisiydi.

"Gitmeden önce," dedi, "sana dürbünümü alıp kuleye tırmanmanı ve Garnath Vadisi'ne bir bakmanı öneririm."

"Görecek ne var ki?"

Omuz silkti.

"Kendi kararını kendin vermen gerekecek."

Başımla onayladım.

"Pekâlâ, öyle yapacağım."

Sonra gece için çakırkeyif olmaya giriştik. İhtiyar Jopin'i özleyecektim. Rein'i saymazsak dönüşümden beri edindiğim tek arkadaştı. Son geçişimizde ateşten bir örtü olan vadiyi belli belirsiz merak ediyordum. Şimdi, dört yıl sonra, bu kadar alışılmadık ne olabilirdi?

Kurtadamlar ve Sabbatlarla dolu rüyalar görerek uyudum ve dolunay dünyanın üzerine yükseldi.

Gün ağarınca ben de aynısını yaptım. Jopin hâlâ uykudaydı ki bu iyiydi, çünkü elveda demeyi hiç sevmem ve onu bir daha hiç göremeyeceğime dair tuhaf bir his duyuyordum.

Kuleye tırmanıp büyük ışıldağın bulunduğu odaya girdim, dürbün de elimdeydi. Kıyıya bakan pencereye gidip, dürbünü vadiye odakladım.

Ormanın üzerinde bir sis asılıydı. Küçük ve budaklı ağaçların tepelerine yapışmış, soğuk, gri, ıslak görünümlü bir şeydi. Ağaçlar koyu renkliydi ve dalları, bilek güreşi yapan parmaklar gibi iç içe geçmişti. Aralarında karanlık şeyler uçuyordu ve uçuş desenlerinden onların kuş olmadığını biliyordum. Muhtemelen yarasalardı. O büyük ormanda kötücül bir şey vardı, biliyordum ve bir anda onu tanıdım. Bu bendim

Bu şeyi lanetimle ben yapmıştım. Barışçıl Garnath Vadisi'ni şimdi temsilcisi olduğu şeye dönüştürmüştüm: Eric'e ve onun iktidarı ele geçirmesine, gözlerimi oydurmasına seyirci kalan herkese karşı duyduğum nefretin sembolüydü. Ormanın görünüşünden hoşlanmamıştım ve bakarken, nefretimin kendini nasıl maddeleştirdiğini kavrıyordum. Biliyordum, çünkü bir parçamdı o.

Asıl dünyaya yeni bir giriş kapısı açmıştım. Garnath şimdi Gölgeler'i aşan bir patikaydı. Karanlık ve korkunç Gölgeleri. Yalnızca tehlikeli ve kötü niyetli olanlar yürüyebilirdi o patikayı. Rein'in sözünü ettiği, Eric'in huzurunu kaçıran şeylerin kaynağı buydu. Bir bakıma iyiydi... onu meşgul ediyorlardı.

Ama dürbünü çevirirken aslında çok kötü bir şey yapmış olduğum duygusundan kaçamıyordum. O vakitler gün ışığında parlak gökleri bir daha görebileceğime ihtimal vermemiştim.

Şimdi görebildiğim için, telafi edilmesi korkunç çaba gerektirecek bir şeyi saldığımın farkına varmıştım. Şimdi bile o mekânda tuhaf biçimler hareket ediyor gibiydi. Oberon'un tüm iktidarı boyunca hiç yapılmamış bir şeyi yapmıştım: Amber'e yeni bir yol açmıştım. Gün gelecekti ki, Amber hükümdarının, her kim olursa bu dehşetengiz yolu kapaması gerekecekti.

Bakarken, bu şeyin kendi acımın, kızgınlığımın ve nefretimin bir ürünü olduğunu anlarken bunu biliyordum. Eğer bir gün Amber'i kazanırsam kendi eserimle başa çıkmak zorunda kalacaktım ki bu, zaten sırf denemesi bile şeytanca olan bir şeydi. Dürbünü indirip içimi çektim.

Öyle olsun, dedim. O arada Eric'in uykularını kaçırtacak bir şey çıkacaktı.

Aceleyle bir şeyler atıştırdım, Kelebeği mümkün olduğunca donattım, yelken bezini biraz kaldırdım, alarga ettim, denize açıldım. Jopin o saatte genellikle uyanmış olurdu, ama belki o da vedalaşmayı sevmeyenlerdendi.

Nereye gideceğimi bilerek, ama nasıl gideceğimden tam emin olmadan, teknenin burnunu açığa çevirdim. Gölgelerden ve tuhaf sulardan geçecektim, ama karadan gitmekten daha iyi olacaktı, özellikle de yapıtım ülkeye bu kadar yayılmışken.

Neredeyse Amber'in kendisi kadar gözalıcı, neredeyse ölümsüz ama artık gerçekte varolmayan bir ülkeye yelken açtım. Çağlar önce Kaos'a karışıp yok olmuş bir mekândı burası, ama bir yerlerde bir Gölgesi mevcut olmalıydı. Tek yapmam gereken onu bulmak ve geçip gitmiş zamanlarda olduğu gibi, tekrar benim yapmaktı. Sonra ardımda beni destekleyen güçlerle Amber'in asla bilmediği bir başka şey yapacaktım.

Bunun nasıl olacağını hâlâ bilmiyordum, ama kendi kendime, döndüğüm gün ölümsüz şehirde tüfeklerin parlayacağına söz verdim.

Gölgeler'e ilerlerken arzum üzerine ak bir kuş geldi ve sağ omzuma kondu, bir not yazıp ayağına bağladım ve gideceği yere yolladım. Notta "Geliyorum," yazıyordu ve tarafımdan imzalanmıştı.

İntikamımı alıp, taht elime geçene kadar durmak dinlenmek yoktu bana ve benimle bu şeylerin arasında duran herkese, iyi geceler tatlı prens, diyecektim.

Güneş solumda asılıydı. Rüzgar yelkenlere üfledi ve beni ileri itti. Bir kez küfrettim, sonra gülümsedim.

Özgürdüm ve kaçıyordum, ama buraya kadar gelmişti Hep istemiş olduğum şansa sahiptim şimdi.

Arzum üzerine bir kara kuş geldi ve sol omzuma kondu bir not yazıp ayağına bağladım ve onu batıya yolladım.

Notta "Eric... geri döneceğim," yazılıydı ve "Amber Lordu Corwin," diye imzalanmıştı.

Şeytansı bir rüzgâr beni güneşin doğusuna götürdü.

BİRİNCİ CİLT

SON

Yayınevi

İthaki Yayınları 152
Fantastik Kurgu 33
Amber Yıllıkları 1. Cilt
1-Amber'de Dokuz Prens
Roger Zelazny
ISBN 975-8607-38-3
Özgün Adı: Voe Chronicles of Amber 1-Nine Princes in Amber
İngilizceden çeviren: Barış E. Alkım
Redaksiyon: Sönmez Güven
1. Baskı İstanbul, 2002

Yayın Koordinatörü: Füsun Taş
Sanat Yönetmeni: Murat Özgül
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Yeşim Ercan
Kapak ve İç Baskı: Kitap Matbaacılık
Cilt: Fatih Mücellit
İthaki Yayınları
Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 81300 Kadıköy İstanbul
Tel: 0216 330 93 08 Faks: 0216 349 14 35
penguenithaki@superonline.com www.ithakiyayinlari.com

Yazar Hakkında

ROGER ZELAZNY

1937 yılında doğdu. İlk öyküsü olan Passion Play 1962 yılında Anıazing Stories'de yayımlandı. Zelazny hızla ünlenerek 1965 yılında He W1JO Shapes ve The Doors of His Face, The Lamps of His Mouth ile Nebula ödülleri kazandı. Bunu 1966'da This Immortal isimli romanıyla Hıgo ödülü izledi. Işık Tanrısı (Lord of Light) da 1968 yılında Hugo ödülüne layık görüldü.

1976 yılında Home is tbe Hangnıan adlı eseriyle hem Hıgo hem Nebula, 1986'da Twentyty-Foıır Views of Moıınt Fuji, 1982'de Unicom Variation ve 1987'de Pennafrost ile Hugo ödülleri kazandı. 1995 yılında öldü.